

Leto XI. 1913.

Št. 8. Avgust.

BOGOLJUB

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE

Izhaja začetkom
vsakega mesca

Izdaja Kat. bukvarna
Tiska Katol. tiskarna

Stane: za celo leto
K 2'—; za Nemčijo
K 2'50; za Ameriko
in vse ostale zunanje
kraje K 3'—

Spisi in dopisi se
pošiljajo uredni-
štvu, naročnina in
darovi pa upravi-
štvu „Bogoljuba“
v Ljubljani

Spisi se morajo po-
slati do 10., dopisi do
15. prejšnjega mesca

Naše gospodinje!!!

Zahtevajte vedno pri vseh trgovcih

Kolinsko kavino primes

v korist obmejnih Slovencev.

230

Najboljša in najsigurnejša prilika za štedenje!

LJUDSKA POSOJILNICA

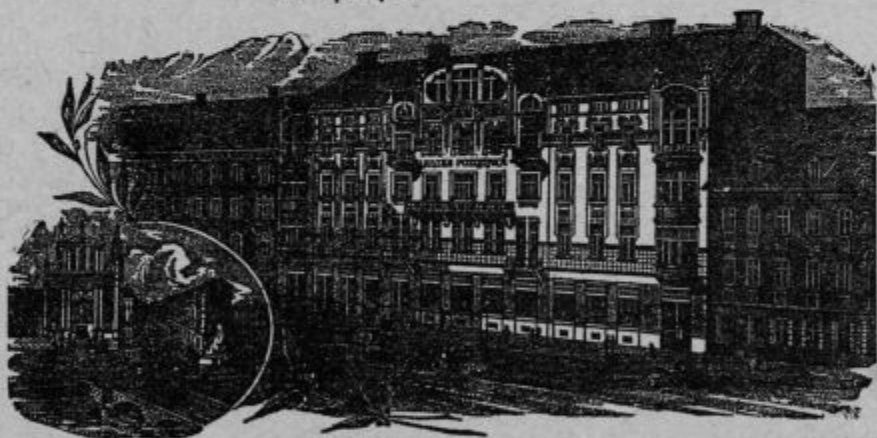
registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, pritličje, v lastni hiši, nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge in vloge v tekočem računu, za katere jamčijo ne samo njeni zadrugi niki temveč tudi cela dežela Kranjska, in jih obrestuje po

4 $\frac{3}{4}$ %

brez kakega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vloženih 100 kron čistih obresti 4-75 K na leto. Stanje vlog je bilo koncem marca 1913 čez 22 milijonov K. Za nalaganje po pošti so poštno-hranilnične položnice brezpl. na razpolago.

Načelstvo.

S. Benisch & Co.

Največja češka tordka za nakupovanje cenega posteljnega perja!

1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K; 1 kg boljšega 2-40 K, **polbelega** 2-80 K, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5-10 K, 1 kg izredno finega **snežnobelega**, skubljenega 6-40 K in 8 K; 1 kg **sivega puha** 6 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K; najfinejši **prsni puh** 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica** 180 cm dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim **račjim perjem** 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne pernice** po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3-50 K, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K više franko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Češko.** — Zamenjava in frankovrnitev dopuščena, 3557 za neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoj in franko.

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisane in gotovo bo zadovoljen. 231

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. L. Vilhar, urar.

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernova ulica 9

priporočata svojo največjo **zalogo** zgotovljenih oblek za gospe, dečke in otroke in novosti v konfekciji za
:: :: dame. :: ::

Tovarne za asbestškrilj „Zenit“

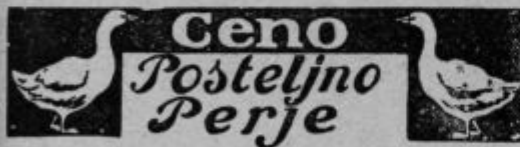
družba z omejeno zavezo Mor. Zumberk
dobavljajo najboljše in najcenejše

krovski material.

Zastopnik: **Zajec & Horn, Ljubljana.**
Dunajska cesta 73. 234

Naročajte in priporočajte Petra Barbariča!

Nevezan 1 K, vezan 1:50 K, lepše 1:90 K.

1 kg sivega skubljenega K 2—, boljšega K 2:40, pol belega prima K 2:80, belega K 4—, finega mehkega puha K 6—, prvovrstnega K 7—, 8— in 9:60. Sivega puha K 6—, 7—, belega finega K 10, prsnega puha K 12, od 5 kg naprej franko.

Dovršene, napolnjene postelje

iz gostega, trpežnega, rudečega, modrega, rumenega ali belega inlet (nanking) blaga, 1 pernica 180 cm dolga, 120 cm široka, z dvema vzglavnicama, vsaka ca. 80 cm dolga, 60 cm široka, zadostno napolnjena z novim sivim, puhastim in trpežnim posteljnim perjem, K 16, s polpuhom K 20, s puh perjem K 24. Posamezne pernice K 10, 12, 14, 16. Posamezne vzglavnice K 3, 3:50, 4. Pernice 200×140 cm velike K 13, 15, 18, 20. Vzglavnice 90×70 cm velike K 4:50, 5, 5:50. Spod. pernice iz najboljšega gradla za postelje 180×116 cm velike K 13 in 15, razpošilja od 10 K dalje **Maks Berger, Dešenica št. a 236, Češki les.**
Nikak riziko, ker se zamenjava dovoli ali denar vrne. — Bogati ilustrovani ceniki vsega posteljnega blaga zastoj.

Koledar za avgust.

Namen molitve za avgust, določen od sv. očeta: Krščanska vzgoja v družinah.

	Dan	Godovi	Nameni	Celodnevno češč. presv. R. T.	
				ljubl. škof.	lavant. škof.
1	Petek	Vezi Petra ap.	Jetniki in vsi po krivem obtoženi	Tunice	Mozirje
2	Sobota	Alf. Lig. — Porc.	Spovedniki in spovedenci	Ribnica	
3	Nedelja	Najdba sv. Štef.	Pravo češčenje svetnikov	Ljub. Marijanišče	Luče
4	Poned.	Dominik	Dominikanci in pridigarji	Št. Ožbald	Nova Štifta
5	Torek	Mar. Dev. snežna	Treska in hud. vrem. reši nas, o Gosp.	Gora pri Sodraž.	Sv. Martin
6	Sreda	Gospod. izprem.	Hrepenenje po zveličanju duše	Predoslje	Sv. Mihael
7	Četrtek	Kajetan	Duhovniški in redovniški poklici	Sv. Jakob ob Savi	Nazarje
8	Petek	Cirijak	Bolniki v toplicah	Polica	
9	Sobota	Roman	Duha upornosti reši nas, o Gospod!	Götteniz	
10	Nedelja	Lavrencij	Služabniki sv. kat. Cerkve	Raka	Ptuj
11	Poned.	Tiburcij	Duha nečistosti reši nas, o Gospod!	Janče	
12	Torek	Klara	Zmaga v skušnjavah	Gojzd	Hiralnica
13	Sreda	Hipolit	Šibe potresa reši nas, o Gospod!	Dobovec	v Ptuj
14	Četrtek	Evzebij	Pravi duh pokore	Ljub. Lichtenturn	Sv. Peter in
15	Petek	Vnebovz. B. D. M.	Božja pota bl. D. Mar.; Mar. družbe	Polje	Pavel
16	Sobota	Rok	Kuge in nalezlj. bol. reši nas, o Gosp.	Dolenja vas	Sv. Urban
17	Nedelja	Joachim	Krščanski očetje	Ribno	Hajdinja
18	Poned.	Helena	Avstrijska cesarska hiša	Št. Lorenc ob T.	Vurberg
19	Torek	Ludovik Tol.	Ugodno vreme	Cerklje pri Kr.	St. Andraž
20	Sreda	Bernard	Cistercijenci (Zatična)	Zalina	Sv. Lovrenc
21	Četrtek	Ivana Franč.	Vdove in sirote	Mekinje	Sv. Marko
22	Petek	Timotej	Domači misijoni	Trebnje	
23	Sobota	Filip Ben.	Popotniki	Koprivnik	Sv. Marjeta
24	Nedelja	Jernej	Slovenski katoliški shod	Št. Jernej	Polenšak
25	Poned.	Patricija	Stari očetje in stare matere	Goričica	Rogatec
26	Torek	Cefirin	Umobolni	Zgornji Tuhinj	
27	Sreda	Jožef Kal.	Ljudske šole	Dole	Sv. Križ pri
28	Četrtek	Avguštin	Naši škofje (in Avgustin. na Dun.)	Štanga	Slatini
29	Petek	Obgl. sv. Jan. K.	Vsi, ki so zav. odkritosrčen. preganj.	Stopiče	Sv. Ema
30	Sobota	Roza L.	Slovenci in Slovenke v Ameriki	Brdo	Sv. Peter
31	Nedelja	Ang. ned. Rajm.	Otroci; vsi v tem mesecu umrli	Višnja gora	Kostrivnica

Odpustki.

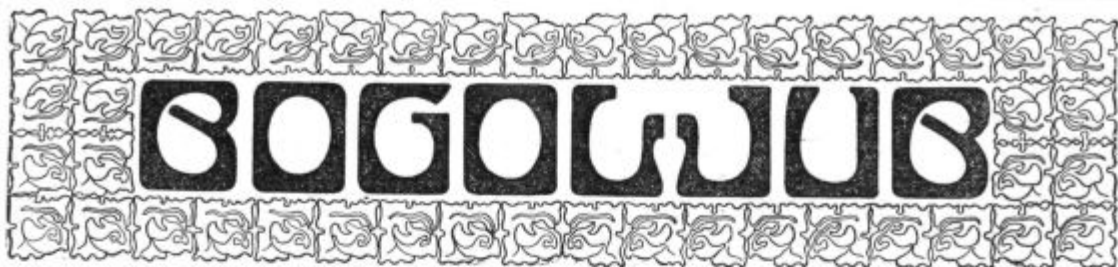
1. Petek, prvi v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo v namen svetega očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega danes ali v nedeljo; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

2. Sobota, prva v mesecu. Porcijunkula. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežne Matere božje, da nekoliko zadoste za razžaljenja, storjena Materi božji, in molijo po namenu svetega očeta; b) za tretjerednike v cerkvah, kjer je ustanovljen 3. red. — Od včeraj, dne 1. avgusta od 12. ure opoldne pa do polnoči dne 2. avgusta dobe v vseh farnih cerkvah vsi verniki popolni odpustek tolikrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in tam molijo v namen svetega očeta. Odpustki se

morejo darovati tudi dušam v vicah. Spoved se lahko opravi že tri dni prej, 29. julija; sveto obhajilo pa se mora prejeti ali 1. avgusta ali pa 2. avgusta. Onim, ki hodijo k spovedi vsak teden ali na 14 dni, za porcijunkulo ni treba posebej hoditi k spovedi. Kjer je za porcijunkulski odpustek določena naslednja nedelja, ga je mogoče dobiti od danes opoldne pa do jutri opolnoči, in se more tudi spoved opraviti že tri dni prej, sveto obhajilo pa se mora prejeti danes ali jutri.

3. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen svetega očeta; če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim svetim Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega, če ga že niso dobili v petek; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

7. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Kajetan. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor prvi dan; b) tistim, ki nosijo višnjevi škapulir.

Vnebovzetje blažene Dev. Marije.

Že leta 1870. se je stavil na vatikanskem cerkvenem zboru predlog, naj se vnebovzetje Marijino proglasi za versko resnico; ali cerkveni zbor je bil prekinjen, predno je dokončal svoje delo. V zadnjem času pa se je večkrat poročalo, da mislijo v Rimu vedno bolj resno na to, proglasiti vnebovzetje Marijino za versko resnico. Vsi zvesti častilci Matere božje, vsi zvesti sinovi sv. katoliške Cerkve bi pozdravili ta slovesni dogodek z navdušenjem in veseljem. Kakor želi vsak dober sin proslavo in čast svoji materi, tako želimo tudi mi vsi iz srca, da se zablesti na Marijini častni kroni nov biser, nov diamant, ki naj Marijino čast in slavo še bolj povzdigne in poviša. V naslednjem hočemo bralce »Bogoljuba« in častilce Marijine o tej resnici nekoliko podučiti in na ta veseli dogodek pripraviti.

1. Smrt Marijina.

Marija je umrla, a smrt in grob je nista mogla obdržati, temveč kmalu po smrti je Bog njeno sveto dušo zopet združil z njenim deviškim telesom in jo poveljučano vzel k sebi v sveta nebesa. Da je Marija umrla, je brezdvomna resnica, saj pravi sv. pismo o vseh ljudeh: »Človeku je določeno enkrat umreti;« in na drugem kraju: »Kje je človek, ki bi živel in bi ne videl smrti?« Da je Marija umrla, zatrjuje nam tudi cerkveno izročilo; tako so trdili tudi cerkveni očetje. Pred sv. Epifanijem sploh nikdo o tem še dvomil ni. Pa tudi naša pamet nam pravi, da je čisto naravno, da je Marija umrla. Ne spodobi se namreč, da bi imela blažena Devica pred božjim Zveličarjem kako prednost, da bi bil Jezus umrl, Marija pa ne, ampak da je tudi v tem podobna svojemu božjemu Sinu. Sicer pa nima smrt nobene nepopolnosti v sebi, drugače bi tudi Jezus ne bil umrl, ampak smrt iz ljubezni do Boga je dragocena, kakor zatrjuje sv. pismo: »Dragocena je pred Gospodom obličjem smrt njegovih svetih.«

Prvi, ki je začel dvomiti, ali je Marija umrla, je bil ciprski škof sv. Epifanij († 403). In sicer je dvomil radi tega, ker ni v svetem pismu nikjer omenjeno, da bi bila Mati božja umrla. Toda, ali je šele potem gotovo, da je kdo umrl, ako je to zapisano v sv. pismu? — Od apostolov omeni sv. pismo samo smrt sv. Jakoba, pa zato so vendar tudi vsi drugi apostoli umrli! Sicer pa ni sv. pismo nikakršna mrliška knjiga!

V novejših časih je neki učenjak, Arnaldi po imenu, trdil, da ker je bila Marija brez madeža spočeta, zato tudi ni umrla, češ smrt je kazen za greh; ampak Bog jo je vzel, ne da bi bila umrla, v sveta nebesa. Na to je pa treba opomniti, da smrt ni samo posledica greha, ampak da je po naravi lastna sebi prepuščenemu človeku. Res je sicer, da je imel Adam privilegij telesne neumrljivosti, ki je bila po božji naredbi najtesneje zvezana s prvotno pravičnostjo; ker je pa zgubil z grehom to prvotno pravičnost, je izgubil in zapravlil obenem tudi privilegij telesne neumrljivosti. V tem oziru je smrt res kazen za greh. Toda Adam in Eva bi bila umrla tudi brez ozira na greh v slučaju namreč, ako bi jima Bog ne bil podelil privilegija telesne neumrljivosti, akoravno ju je ustvaril v milosti in svetosti; z drugimi besedami: če bi ju bil Bog prepustil lastnosti njiju narave. Človeško telo je namreč sestavljeno iz različnih sebi nasprotujočih snovi, ki se med seboj uničujejo; zato je človeško telo, ako je sebi prepuščeno, umrljivo. Zato bremo v prvi Mozesovi knjigi, da je Bog v raju postavil drevo življenja, od katerega naj bi jedla Adam in Eva; sad tega drevesa pa je imel po božji naredbi namen, da obvaruje njiju telesa smrti.

Zato je bila tudi blažena Devica Marija podvržena smrti, akoravno je bila brez madeža spočeta, brez vsakega tudi najmanjšega greha, milosti polna; kajti Marija je bila kot

Bogu posebno priljubljena, kot izvoljena Mati božja sicer izvzeta iz splošne postave izvirnega greha, ali v prvotni pravičnosti s posebnim darom telesne neumrljivosti je Bog ni ustvaril. Da, sv. Avguštin trdi celo, da bi bil tudi Kristus radi naravne lastnosti svojega telesa pozneje umrl, ako bi ga ne bile zločinske roke prej pribile na križ. 15/

Marija je torej umrla, toda ne za kazenski greh, ampak da bi postala tudi v smrti podobna svojemu božjemu Sinu. Umrla je blažena Devica iz ljubezni in hrepenenja po svojem nebeškem Sinu; umrla je, ker ni mogla več živeti brez onega, katerega je rodila in s katerim je pod križem trpela; umrla je, da bi nam zapustila zgled, kako moramo tudi mi umreti; umrla je, da bi tudi ona okusila bridkost smrti ter nas potem lažje tolažila ob naši smrtni uri.

Kdaj je Marija zapustila solzno dolino ter se preselila v večno veselje, se z vso gotovostjo in natančnostjo ne dá dognati. Nekateri menijo, da je doživela 72 let; bolj razširjeno pa je poročilo, da je dočakala starost 63 let in umrla leta 48. po Kr. Legenda pripoveduje, da so se ob njeni smrti zbrali vsi apostoli pri njej — izvzemši seve apostola Jakoba mlajšega, ki je že leta 42. kot jeruzalemski škof pretrpel mučeniško smrt. Potemtakem bi bilo mogoče, da je Marija umrla med apostolskim zborovanjem v Jeruzalemu (50.—51.).

Toda tu smo že pri zanimivem vprašanju, kje je Marija Odrešenikova umrla, kje je njen grob: ali v Jeruzalemu ali v Efezu?

2. Marijin grob.

Po Jezusovi smrti je vzel sv. Janez Mater božjo k sebi in je skrbel za njo do njene smrti. Stanovala je Marija na gori Sijon zraven hiše zadnje večerje. O sv. Janezu vemo za gotovo, da je bil v poznejšem času škof v mestu Efezu v Mali Aziji, ali tja je prišel najbrž šele po smrti in po vnebovzetju blažene Device. Težko je verjeti, da bi se bila Marija mogla in hotela ločiti od krajev, na katere jo je vezalo toliko dragih pa tudi bridkih spominov; spominov na preljubega Sina božjega in na veliko delo odrešenja. Zato bo najbolj primerno, ako trdimo, da je Marija ostala v Jeruzalemu do konca svojih dni, do svoje blažene smrti.

Dvoje svetišče v Jeruzalemu nas spominja na Marijino smrt.

Na gori Sijon je bila posvečena l. 1910. cerkev »Dormitio Beatae Mariae Virginis« (spanje blažene Device Marije) na ravno tistem kraju, kjer je po tisočletnem poročilu stanovala Marija po Gospodovi smrti in v

Gospodu zaspala. Prostor je dobil v dar nemški cesar Viljem II. leta 1898. ter ga je daroval beuronskim benediktincem, ki so postavili na tem kraju krasno cerkev s samostanom. Dviga se ravno nasproti hiši, v kateri je Gospod obhajal zadnjo večerjo in postavil presveto Rešnje Telo.

Drugo svetišče se nahaja zraven vrta Getzemani na vznožju Oljske gore, blizu tam, kjer je božji Zveličar krvavi pot potil. Imenuje se cerkev Marijinega vnebovzetja; tu kažejo grob Marijin. V prvih starih stoletjih se je ta kraj precej pozabil; godilo se mu je kakor božjemu grobu. Krive so bile temu notranje homatije in preganjanje kristjanov. Kakor se je pa našel grob božjega Zveličarja, ko je zmagoslavna zastava svetega križa in krščanstva zaplapolala nad svetom, tako se je tudi ta kraj, grob Marijin, našel in začel častiti šele tedaj, ko se je na efeškem cerkvenem zboru proglasila zmaga Matere božje nad krivovernimi Nestorijanci. Splošno pravijo, da je ta cerkev dandanes še vedno taka, kakršna je bila prvotno. Kristjani so jo imeli vedno v visoki časti in celo mohamedanski kalif Omar je baje v njej dvakrat molil. Za časa križarskih vojsk se je zgradil tu velik samostan, a v poznejših časih je bilo vse razdejano, le cerkev je še ostala.

Po teh podatkih bi pač nikdo ne dvomil, da je Marija res v Jeruzalemu umrla in da se nahaja tam njen grob. Ali razun teh podatkov imamo še drugo poročilo in uvaževanja vredne dokaze, da je Marija živela in umrla v — Efezu.

Prvi povod, da se je začelo misliti na bivanje in na smrt Marijino v Efezu, je bila knjiga »Življenje blažene Device Marije«, ki je na Nemškem izšla leta 1851. Radi kakih »nevernih Tomažev«, ki take reči neradi verujejo, bom šele pozneje imenoval pisatelja knjige. V tej knjigi se pripoveduje to-le: »Po Jezusovem vnebohodu je živela Marija tri leta na Sijonu, tri leta v Betaniji in devet let pri mestu Efezu, kamor jo je pripeljal sveti Janez... Marija ni stanovala v mestu samem, ampak v okolici, kake tri in pol ure od mesta na neki gori, kjer se je že prej naselilo več pobožnih žen, da bi bile varne pred preganjanjem.« Nato popiše pot, ki vodi proti kraju, kjer je stanovala blažena Devica; pravi, da je bila hišica iz kamna, štirivoglata z ravno streho, da je bila razdeljena v dva dela z ognjiščem v sredi; natančno pove, kje je Marija molila, kje spala, kje imela svojo shrambo in kakšni so ti prostori. Natančno popisuje, da se je za hišico dvigala višina, na kateri si je Marija napravila v določeni razdalji postaje sv. križevega pota, katerega je

Marija vsak dan molila, da je pri zadnji postaji v skalo vsekana votlina, kamor je bilo položeno deviško Marijino telo v grob, da je pa vse to dandanes s kamenjem in peskom zasuto. Popisano je bilo natanko, kaj je Marija tam delala, kako živela, kdo je tja zahajal. Ker je bilo jasno, da takega popisa ni mogel prinesiti v Evropo kak tujec, posebno ne, ako je bilo vse to zasuto že stoletja s kamenjem in peskom, je naravno, da je ta knjiga »Življenje blažene Device Marije« vzbudila splošno zanimanje. Saj je bila spisana po razodetjih, ki jih je imela pobožna Katarina Emerih iz avgustinskega reda, devica, ki je večino svojega življenja prebila na bolniški postelji († 1824).

Že leta 1881. se je napotil neki francoski duhovnik, Janez Guje po imenu, v okolico efeško, da bi jo preiskal in se prepričal, ali so podatki v knjigi Katarine resnični. Našel je vse natančno tako, kakor pripoveduje knjiga.

Šele deset let pozneje se je podala cela komisija na omenjeni kraj, da bi z znanstvenim raziskovanjem dognala, koliko resnice je na celi stvari. Vodja te komisije je bil g. Henrik Jung, lazarist in profesor v Smirni. Izmed vseh raziskovalcev-učenjakov je bil on sam najbolj »neveren Tomaž«. Ali raziskovanja so ga spreobrnila; kar so našli, se je popolnoma vjemalo s podatki Katarine Emerih. Grob Marijin so našli popolnoma zasut s kamenjem in peskom, in ne bili bi ga našli, ako bi jim ne bila kazala pota knjiga »Življenje blažene Device Marije«.

Leta 1896. pa se je napotil učenjak jezuit Fonk iz Smirne v Efez, da bi se na lastne oči prepričal o resnici dosedanjih raziskovanj. Kar je našel, je daleko presegalo njegovo pričakovanje. Sam pripoveduje, da se okoli gore, na kateri je stanovala in bila pokopana Devica Marija, nahaia nič manj kakor 33

krajev, ki se nazivljejo: Panagia (Preblažena). Prebivalci okolice, ki so od ostalega sveta čisto odrezani, pa pripovedujejo, da je na tej gori stanovala Marija in tu tudi umrla. Kraj, kjer je Marija stanovala, častijo vsi prebivalci zelo; vsako leto pride sem več procesij pobožnih častilcev Matere božje, dà, celo Turki prinesejo včasih svoje bolne otroke ter jih priporočajo Mariji. Hišico in okolico je Katarina Emerih tako natančno opisala, da je pater že naprej vedel, kje je to, kje ono — in vse je tudi tako našel.

Če je blažena Devica stanovala in umrla pri Efezu, kako pa je potem mogoče, da imamo tisočletno poročilo o Marijini smrti in njenem grobu v Jeruzalemu? To vprašanje si morda staviš, dragi čitatelj — in tudi to pojasnuje Katarina Emerih v »Življenju blažene Device Marije«. Marija je dvakrat obiskala iz Efeza svete kraje v Jeruzalemu. Ko je prišla drugič v Jeruzalem, je omedlela, ko je na križevem potu prišla do postaje, kjer sta se srečala z božjim Sinom. Prinesli so jo na goro Sijon, kjer je težko obolela; radi pogostih omedlevic so mislili navzoči apostoli, da bo kmalu umrla in so že pripravili pod Oljisko goro grob za njo, na kraju, kjer stoji dandanes cerkev »Vnebovzvetja blažene Device«. Da, raznesla se je že govorica, da je umrla, — in od tod to poročilo, — toda čez nekaj dni je zopet okrevala, odpotovala nazaj v Efez, kjer je šele čez poldruho leto umrla.

Dvojno poročilo torej imamo o kraju, kje je Marija umrla in kje je njen grob; ali četudi natančno ne vemo kje, vemo pa, da je bilo tudi telo blažene Device Marije kmalu po smrti častljivo vzeto v nebesa, kjer prosi za nas svojega božjega Sina, da pridemo tudi mi enkrat k njej in se z njo veselimo v nebesih.

A — — r.

(Dalie.)

Marijina smrt.

O sladka smrt brez boja in bolesti,
to brez trpljenja bila je ločitev,
smrt s Sinom sveta bila je združitev,
ki proti šel je materi — nevesti.

In Sveti Duh, ki v Nazaretu cvesti
jo gledal je in varoval slabosti.
»O pridi hčerka v zvezdni raj radosti!
ji kliče glas iz Večnega posesti.

To smrt ni bila, bila je le želja
po Sinu, k njemu v večno domovino
ljubezen jo je v rajske dvore gnala.

Marije smrt — slovesen hip veselja!
moj duh strmi in dviga se v višino,
kjer so nebesa s krono jo obdala.

Limbarski.

Evharistija in cerkvena edinstvo v prvih stoletjih.

Naš Odrešenik je v svoji veliko-duhovniški molitvi, ki jo je pri zadnji večerji pošiljal proti nebesom k svojemu Očetu, prav posebno prosil za edinstvo med verniki. Malo poprej je v svoji brezmejni ljubezni, s katero nas je ljubil do konca, ustanovil najsvetejši Zakrament, postavil presveto Evharistijo, potem je pa molil k Očetu in ga prosil tako iskreno, tako otroško zaupno za edinstvo med verniki. »Prosim... da bodo vsi eno, kakor ti, Oče, v meni in jaz v tebi; da bodo tudi oni v nas eno.« In zopet: »Da bodo eno, kakor smo tudi mi eno...« In nazadnje: »Jaz v njih in ti v meni, da bodo popolnoma eno« (Jan. 17.).

Najjasneje in najgloblje je izrazil nauk o združujoči moči presvete Evharistije zvesti tolmač Jezusovega evangelija, apostol Pavel, z besedami: »Ker smo, dasi nas je veliko, en kruh, eno telo vsi, ki se udeležujemo enega kruha« (I. Kor. 10, 17.).

Evharistija je po jasnem nauku svetega Pavla združujoča moč božja.

Po pravici občudujemo, kako se je moglo krščanstvo kljub silovitemu preganjanju ohraniti in tako brzo širiti. Vstalo je in razglasilo svoj edinozveličavni nauk. Načelniki rimskega pogankega cesarstva, ki je močno vladalo od perzijskih mej do Hebridov, od Krkonošev do saharke pušave, so skozi 300 let obračali vso svojo moč v uničenje kristjanov. Kri je tekla v potokih; vojske so bučale; v temni noči so gorele plamenice, kot takih še ni videl svet, plamenice živih človeških teles. A glej! Maliki so začeli padati z oltarjev; tisti pa, ki so verovali, so bili skupaj, niso odnehali od svojih verskih nauk, in imeli so, kot složni bratje, vse občno. Zbirali so se na samotnih krajih, v gozdih in podmolih, najpogosteje pa v katakombah, in se krčevito držali njega, »ki je pot, resnica in življenje«.

Ko so pogani videli, kako se kristjani med seboj ljubijo, kako lepo složno nastopajo kot člani ene družine, so se čudom vpraševali, kaka čarovna sredstva da neki uporabljajo. Nazadnje so se s svojim razmišljanjem ustavili pri daritvah, ki jih — kakor so nekoč zvedeli — kristjani opravljajo. Različne reči so se govorile pri poganih o teh daritvah. Zakoljejo dete in jedo njegovo meso, v njegovo kri pa pomakajo kruh in ga uživajo. »To je daritev, ki jih brati, na tej daritvi sloni njihova zveza s svojimi učinki vred, ki je s čudom opazujemo na kristjanih.« (Min. Fel. Octavius C. 9.)

Niso imeli pravega pojma pogani o daritvi kristjanov, o sv. Evharistiji; pravo pa so zadeli, ko so prišli na to, da je njihova daritev ono čarovno sredstvo, ki jih družijo med seboj in jim daje nepremagljivo moč.

Evharistija je velika skrivnost katoliške edinstva in sloge. Kristjani prvih treh stoletij so bili prepričani z živim prepričanjem o resničnosti tega nauka, kakor spričujejo prekrasna pisma sv. Ignacija iz Antiohije iz začetka drugega stoletja. To prepričanje je bilo izraženo v javnih molitvah prvih kristjanov, kakor nam priča »Didache«, kratek starokrščanski spis iz konca 1. stoletja. V prvih treh stoletjih so si škofje med seboj pošiljali sv. Evharistijo kot izraz in dokaz medsebojne edinstva.

V 4. stoletju je na vzhodu začela pojemat i prejšnja navada, pristopati pri vsaki sv. maši k sv. obhajilu. Na zapadu je bilo pogosto obhajilo dalj časa v navadi nego na vzhodu, a gorečnost nasproti Evharistiji je tudi na zapadu vedno bolj pojemala. V takih razmerah je od 4. stoletja dalje na vzhodu in zapadu pešala tudi prejšnja živa in splošna zavest o tesni zvezi med Evharistijo in cerkveno edinstvo. In v ravno tej dobi se je na vzhodu že pripravljala podlaga za cerkveni razkol. V 5. stoletju je že velik del vzhoda odpadel od prave Cerkve k nestorijanstvu in monofizizmu.

Tudi za vse naslednje dobe nam zgodovina lepo osvetljuje nauk apostola Pavla in prepričanje prvih krščanskih stoletij, da je Evharistija duša Cerkve, vez njene edinstva.

Posamezni cerkveni učenci so se te resnice v vseh dobah jasno zavedali. Med one, ki govore o njej najbolj jasno, spada sv. Ciril Aleksandrijski.

O tem se najlože prepričamo, če poslušamo njega samega. Sv. obhajilo, uči omeñeni cerkveni učenik, nas popolnoma združi s Kristusom. (Pri razlagi 57. vrstice v 6. pogl. ev. sv. Jan.) »Če kos voska združiš z drugim kosom voska, boš videl, da preideta drug v drugega. Na isti način, menim, postane oni, ki prejme telo Kristusa, našega Odrešenika, in pije njegovo kri, eno z njim, tako da je on v Kristusu, Kristus pa zopet v njem.«

Pa sv. obhajilo nas po nauku sv. Cirila ne družijo samo s Kristusom, ampak tudi med seboj.

»Da bi se torej trudili za edinstvo z Bogom in med seboj in da bi bili med seboj združeni, čeprav smo po telesu in po duši ločeni drug od drugega, je zamislil Edinorojeni, primerno

svoji modrosti in sklepu Očetovemu, določen načrt. Po enem telesu, po svojem namreč, napolnjuje z blagoslovom nje, ki vanj verujejo, in dela iz njih po skrivnostipolni združitvi take ljudi, ki tvorijo z njim in med seboj enoinisto telo. ... Kajti, če se vsi udeležujemo enega kruha, tvorimo vsi eno telo. Kristus se namreč ne dá deliti. Zato se imenuje Cerkev telo Kristusovo, mi pa posamezni njegovi udje, po nauku sv. Pavla. Vsi smo z istim Kristusom tesno združeni po njegovem svetem telesu ter vsi smo udje istega nedeljivega Kristusa.

Če smo pa vsi eno telo med seboj, in ne samo med seboj, marveč tudi z njim, ki je v nas s svojim mesom, kako bi ne bilo jasno, da smo vsi eno tako med seboj kot v Kristusu? Kristus je namreč vez enote.

Kakor tvori suknja brez šiva eno celoto, tako družijo sv. Evharistija vernike celega sveta v eno enoto, kajti vsi prejemajo pri sv. obhajilu enega in nerazdeljenega Kristusa.

»Na štiri dele so torej (vojaki) razprtili Odrešenikovo obleko, le tuniko so pustili nepoškodovano, celo. Ni namreč možno, da bi bil govoril neresnico Kristus, ki je napovedal po psalmistu: Razdelili so si mojo obleko in za mojo suknjo so vadjali. Vse to je bilo v našo korist napovedano, zato da lahko primerjamo napoved z izpolnitvijo in uvidimo, da je (Kristus) oni, ki so ga preroki naznanjali. Če pa izvolite glede delitve obleke poslušati še nekaj drugega, bom vam pa še to povedal. Poslušavcem ne bo to popolnoma nič škodilo, hasek pa jim bo prineslo nemajhen. Razdelili so — pod vplivom neizrekljive modrosti Edinorojenega — obleko Odrešenikovo na štiri dele, tuniko pa so pustili enotno, nerazdeljeno. Zaraditega namreč, da bi to bilo nekako znamenje one skrivnostne naredbe, ki naj bi štiri strani sveta privedla do zveličanja. Kajti štiri strani sveta so sprejele in nerazdeljeno posedajo svojo obleko Besede — njegovo telo. Razdeljen v najmanjše delce — liki pečatu — posvečuje Edinorojeni s svojim mesom dušo in telo vsakterega, bivajoč povsod, v vseh en sam, cel in nerazdeljen.« Jasneje bi ne mogel govoriti veliki Aleksandrijec.

Burna je bila za sv. Cerkev doba, ko je živel Ciril Aleksandrijski. Nestorij, patriarh carigrajski, se je dvignil proti resnici in začel učiti, da je bil Kristus, ki je bil rojen iz Marije Device, samo človek, a po rojstvu se je združila z njim druga božja oseba, da bi bila torej Marija samo mati Kristusa-človeka, ne pa Mati božja. Veliki junak v boju zoper nestorijanstvo je bil Ciril Aleksandrijski. Proti razdirajoči krivi veri nestorijanstva je poudarjal

čudovito združujočo moč sv. Evharistije. In Ciril je zmagal, zmagala resnica. Nestorij je bil preganjan, njegov krivi nauk je začel pešati in ohranil se je do danes le pri maloštevilnih občinah v Siriji in Indiji.

Nič manj žalostno kot ob Nestorijevem času ni bilo za sv. Cerkev l. 869., leto, ko sta se slovanska apostola Ciril in Metod mudila v Rimu. V Carigradu je častihlepni patrijarh Focij v svoji prevzetnosti in oholosti s predrzno roko raztrgal zadnjo vez med rimsko in grško cerkvijo. Tudi slovanske dežele, vinograd, ki sta ga gojila sv. Ciril in Metod, so v nevarnosti, tudi nje lahko potegne Focij za seboj, kakor je to storil z mnogimi vzhodnimi škofijami.

Vse to je gledal Ciril v duhu, bojazen mu je stiskala srce in goreče je prosil Boga, naj nikdar ne pripusti kaj takega.

Kako rad bi se bil vrnil v tem žalostnem času, ko so se njegovi rojaki odtrgali od prave Cerkve, iz Rima med Slovane, da bi branil Focijevimi zmotam dohod tjakaj! Pa moči so mu začele vidno pojemati. Ni se mogel več vrniti k ljubljeni čredi. Že v mladosti vaju samostanskega življenja, je hotel zadnje dni svojega življenja preživeti v samostanu in umreti kot menih. Oblekel je meniško haljo in si kot rimski menih izbral ime Ciril. Gotovo zato, naj bi Bog na priprošnjo sv. Cirila Aleksandrijskega — junaka v boju zoper carigrajski razkol nestorijanstva — naj bi Bog svoji Cerkvi tudi sedaj pomagal, naj bi Slovane — h katerim se bolni apostol kljub svoji goreči želji ni več mogel vrniti — ohranil zveste pravi veri in Cerkvi, razkolnike pa zopet zedinil s Cerkvijo.

1050 let je minilo, odkar je med Slovani zmagal sv. križ. Obenem letos praznuje ves katoliški svet tisočeststoletnico znamenitega milanskega odloka. Zmaga, ki jo je takrat krščanstvo priborilo, je bila zmaga Kristusove resnice nad pogansko zmo, zmaga preganjancev nad svojimi preganjalci, ali — še z drugimi besedami lahko rečem — zmaga Evharistije nad pogansko močjo. Kajti kaj je dajalo skozi tri stoletja moč brezštevlni množici mučencev vsake starosti, vsakega stanu in spola, da jih ni oplašilo ne morilno orodje, ne tuljenje zveri, ne temne ječe, da jih niso preslepile obljube zlatih gradov in druge vabe, ki jih je moral preganjalcem vdihniti sam vrag, ampak da so nasprotno veseli poslušali svojo smrtno obsodbo in z nebeško radostjo na obličju stopali na morišče? »Nesposoben je za mučeništvo, kogar ne oboroži Cerkev za boj, moč duha mora podleči, če je ne krepi in če je ne vzdržuje prejem Evharistije.«

Tako nam odgovarja v imenu sinode, na kateri je bilo zbranih 42 afrikanskih škofov, sv. škof Ciprijan, ki je leta 258. sam s svojo krvjo spričal svojo vero v Kristusa.

Bolje ne moremo obhajati spominskega leta zmage luči nad temo, nego da vneto častimo in v srcih vseh probujamo živo vero v Evharistijo. Gorečnosti do Evharistije, kakršno so imela prva tri krščanska stoletja, »daj nam katoličanom nebo v naši dobi in v strahu bodo bežale sovražne moči pred krščanskim heroizmom.«

Lepše ne bomo proslavili naših slovan-skih apostolov, kakor da nadaljujemo njuno delo in za zedinjenje razkolnih svojih bratov s katoliško Cerkvijo posebno v tem letu Bogu darujemo češčenje sv. Evharistije.

Tako bomo ustregli želji sv. očeta Pija X., ki želé, naj bi zmagoslavni sveti križ vse kristjane združil v eno čredo Kristusovo; delali bomo v zmislu duhovne oporoke našega apostola sv. Cirila, ki jo je na smrtni postelji izročil svojemu bratu sv. Metodu in svojim učencem z besedami:

»O Bog, ki si ustvaril nebo in zemljo, ki vselej poslušáš one, ki delajo po tvoji volji, ki se te boje in izpolnjujejo tvoje zapovedi, usliši moje molitev. Ohrani mojo čredo (Slovane) zvesto sveti veri, reši jo brezbožne in pogan-ske zlobe tistih, ki te zasramujejo, pomnoži svojo Cerkev z novimi množicami in z druži vse v edinosti. Tiste, ki si mi jih dal, ti izročam kot tvoje, vladaj jih s svojo mo-gočno desnico in varuj jih s svojimi perutmi, da vsi hvalijo in slavijo tvoje ime, Očeta, Sina in Svetega Duha.«

Križ — naša zmaga.

Nazaj za tisoč šeststo let
pohiti mi spomin,
ko Rim s poganstvom še odet
zavzel je Konštantin.

Skoz tri stoletja bil Rimljan
kristjanom je tiran,
vsa grozodejstva kot pogan
vršil je dan na dan.

Zatrete ves krščanski rod
se Neron je zaklel,
Maksencij strune istih zmot
z vso silo je napel.

Izrazov pravih najti ni
opisati vse to,
kako mučencev sveta kri
pojila je zemljo.

A glej, ljubezni božje čin:
Prikazen križa zroč
pozvan je cesar Konštantin
kristjanom na pomoč.

Z nasprotno vojsko ves srdit
Maksencij gre na plan,
a križ postal je zmagovit,
podlegel je tiran.

Pozdravljen bodi sveti križ,
življenja svetla luč;
vsestransko nam pomoč deliš,
nebeških vrat si ključ!

Po tebi le premagán bil
sovražnik je ohol;
kdo ne bi vdano te častil,
zveličanja simbol?

Brez tebe ves človeški rod
bi žrtev bil pekla,
po tebi nam poslal Gospod
je dan zveličanja.

Ti sveti križ, rešenja znak,
edini moj si up,
ko bega dušni me sovrag,
vznemirja greha strup.

Ko smrtni pot me bo oblil,
boš križa sveti znak
najslajšo mi pomoč delil,
kot porok srečnih zmag.

V tem znamenju le zmagal bom.
kot nekdanj Konštantin,
tako dospel v nadzemski dom
bom zemeljski trpin.

Br. Gervazij.

Prečisto Srce Marijino.
(Mesec avgust — posvečen Marijinemu Srcu.)

1050letnica prihoda sv. Cirila in Metoda na Moravsko v Velegradu.

Velegrad, 9. julija 1913.

Pozdravljen Velegrad, ti sveto mesto, ti prestolnica vernih Moravanov, ti prestolnica vseh pravovernih Slovanov! Pozdravljen tisočkrat! Prvič stoji moja noga na tem svetem mestu, prvič v teh veselih, svetih dneh, ko praznuješ tisočpetdesetletnico prihoda naših svetih apostolov Cirila in Metoda na slovanski svet, ki sta nam prišla oznanjat pravo vero v Kristusa križanega, ki sta nam prinesla ključ do kraljestva nebeškega. Pozdravljen tisočkrat! Pozdravljena zemlja, kjer je stopala noga svetega Cirila, pozdravljena zemlja, ki hraniš v sebi prah zemeljskih ostankov sv. Metoda! Pozdravljeni vi dragi Moravani, ki ste prepojeni z nauki naših sv. apostolov, pozdravljeni vi vsi Slovani, ki ste prihiteli na to sveto mesto v teh blagoslovljenih dneh, da na tem blagoslovljenem kraju počastite naša sv. apostola in se jima priporočite v pobožni molitvi, da ju poprosite, da bi tudi drugim našim slovanskim bratom, ki jih loči od nas razkol, bilo dodeljeno pravo spoznanje, prava vera, da bi nas družila enakost tudi v veri, da bi zavladalo edinstvo med vsemi Slovani!

* * *

Preljubi moji Slovenci, predragi čitatelji »Bogoljuba«! Mislim, da mi ne boste zamerili, ako vam napišem par vrstic o Velegradu, zlasti pa o letošnjem tisočpetdesetletnem jubileju. Saj vem, da je v naših slovenskih deželah le malo število tako srečnih, da bi bili mogli poromati na grob sv. Metoda.

Z Dunaja nas pelje severna železnica po prostranih poljih, posejanih z zlato pšenico, in po temnozelenih borovih gozdovih. Po štiriurni vožnji se je vlak ustavil v Ogrskem Gradišču, kjer je bil moj cilj in cilj mojega tovariša, ki sva se odločila, da pohitiva na to sveto mesto in prisostvujeva v imenu vseh Slovencev tem velikim slavnostim, ki se vrše tukaj celih osem dni na čast našima velikima apostoloma. Tri četrt ure je še oddaljen Velegrad od Ogrskega Gradišča, do njega nas vodi široka cesta med bujnim poljem. Kmalu nas pozdravita visoka zvonika prestolice velegrajske, kipeča pod oblake, kažoča nam proti nebesom, kamor hrepene srca nas vseh. Ne mislite, da imenujem to cerkev zastojno prestolico; na slovenskih tleh nimamo cerkve, ki bi bila tako velika in tako krasna, kot je cerkev velegrajska. Verjeli mi boste,

da je to resnica, ako vam povem, da ima v nji prostora 15 do 20 tisoč ljudi. V nji se nahaja na vsaki strani po sedem kapel, ki so posvečene raznim svetnikom, glavni oltar je posvečen prečisti Devici Mariji. Oltarji so vsi iz belega in pisanega marmorja, ravno tako je vsa cerkev okrašena z marmornatimi okraski in krasnimi slikami.

Cerkve se tišči velikansko poslopje — samostan in prenočišče za popotnike in romarje, ki prihite sem od vseh strani sveta. Tudi jaz in moji tovariši (dva slovenska visokošolca, dva hrvatska, dva poljska in več čeških) smo našli tukaj gostoljubno zavetišče in postrežbo. Pa ne samo mi smo bili tu, prihitel je sem pomožni škof sarajevski, Ivan Šarić, prihitel je sem premilostni nadškof bulgarski iz Sofije, da bi prosil Vsemogočnega in sveta apostola slovanska Cirila in Metoda, da bi prenehala krvava bratska vojna na Balkanu, prihitel je sem poljski knezoškof iz Krakova, knez Adam Sapieha, prihitel je sem zastopnik ameriških Čehov, prečastiti g. R. Bobala iz Chicage (Čikage), prihiteli so zastopniki Rusinov, lužičkih Srbov, sploh vseh slovanskih narodov, ki jih družijo ljubezen do svete katoliške Cerkev in do svetih bratov Cirila in Metoda.

Že v petek popoldne pred praznikom sv. Cirila in Metoda (na Moravskem je to skoro največji praznik celega leta) so prihajale od vseh strani velike trume romarjev od blizu in daleč. Solze so mi stopale v oči, ko sem gledal te pisane, nebrojne trume, vse v narodnih nošah, med pobožnim petjem in z godbo na čelu prihajati na ta sveti Velegrad.

Preljubi Slovenci in Slovenke! Tukaj bi vam nekaj povedal in položil na srce, zlasti bi pa prosil prečastito duhovščino in naše cerkvene organiste, da bi vsi skupaj delali na to in bi vse svoje moči posvetili tej krasni stvari, ki jo hočem tukaj omeniti. To je ljudsko petje. Kako nebeško lepo je, ako pride procesija na božjo pot in vse ljudstvo prepeva, spremljano z godbo. Tu pojo navadno litanije na čast sv. Cirilu in Metodu in odgovarja vse ljudstvo, ki ga spremlja godba. Pa tudi pri sveti maši vedno prepeva cela cerkev, kakor tudi pri vseh drugih pobožnostih. Kako je to nebeško lepo, ko pristopi mašnik k oltarju, zabučé orgle, nato pa se oglasi cela cerkev, 15 do 20 tisoč ljudi, in

zapoje slavo Vsemogočnemu. Kako je pa pri nas! Ali te ni sram, slovenska cerkvena pevka, če ti ravno ni kaj všeč, pa pobesiš nos in rečeš: »Če je pa tako in tako, če bo ta in ta pela, pa jaz ne bom!«

Slovenska dekleta! Koliko vas je, ki imate krasne glasove, ki znate dobro peti, pa se sramujete še celo popoldne pri slovesnih litanijah prepevati! To mora tudi pri nas postati drugače! Vsaj pri litanijah naj bi odpevala cela cerkev! Koliko lepše bi bilo, kot je pa tako, ko se samo pet ali šest oseb muči na koru. Župnijska predstojništva pa naj bi poskrbela, da bi se povsod uvedla na kore »Ljudska pesmarica« in naj bi se priporočila ljudem, da jo kupijo; na ta način bi se jako hitro udomačilo tudi pri nas ljudsko petje. Tik pred katoliškim shodom smo: preljubi Slovenci in Slovenke, ali bi ne bilo lepo, da bi zaorila nad belo Ljubljano, ko se bo darovala najsvetejša daritev na pomolu deželnega dvorca, slovenska pesem iz grl vseh udeležencev, kot je tu na Velegradu, ko se je v soboto, na praznik sv. Cirila in Metoda, darovala sv. maša na prostem, zaorila češka pesem!

Druga stvar, ki vam bi jo še rad tu omenil, je pa narodna noša. Jaz sem kar gledal, in sicer debelo gledal, ko sem prišel na Velegrad. Skoraj vsaka vas ima svojo posebno nošo, in sicer res narodno nošo, to se pravi, da je ljudstvo vedno tako oblečeno in ne samo ob gotovih praznikih ali niti to, ampak samo takrat, kadar se gre pokazati na Dunaj ali pa če je kaka posebna slovesnost. Tu skoraj ni dobiti ne moškega, ne ženske, niti otroka, da ne bi bil v narodni noši. Pa boš rekla, predraga krščanska dekle: »Kaj obleka! da je le duša lepa!« — Res, pritrdim ti, a zraven pa še vseeno pristavim, da je nekaj silno krasnega narodna noša. Kar je naše, je naše, zakaj bi se ne smeli, ali zakaj bi se sramovali v tem se pokazati? Zatorej, predragi Slovenci in Slovenke, v Ljubljano na katoliški shod v narodni noši, kdor le more! Vsi slovenski časopisi so vas že vabili, naj vas povabim še jaz na tem mestu.

Zašel sem precej daleč od svojega načrta, ker sem vam delal pridige o narodni noši in ljudskem petju, pa to nič ne dé, povrnem se zopet nazaj k slavnostim samim. Na predvečer sv. Cirila in Metoda je bila ob šesti uri slavnostna procesija iz cerkve do vzvišenega odra, kjer je bil postavljen tudi oltar za sveto daritev. Na tem odru so zavzeli prostore došli cerkveni in svetni dostojanstveniki in vsi slovanski gostje. Od tam nas je predstavil prečastiti g. državni in de-

želni poslanec prošt dr. Stojan pisani množici, ki nam je prirejala burne ovacije in nas pozdravljala z vznešenimi: »Živijo!« »Hura!« in »Slava!« klici. Ob osmih zvečer smo imeli skupen obed, nato je godba priredila podoknico prevzvišenim gostom; ob devetih zvečer smo šli zopet v cerkev k skupni večerni molitvi in nato smo se podali k počitku.

Praznik sv. Cirila in Metoda 5. julija 1913.

Slovesno doné zvonovi iz zvonikov velegrajskih, zlata zora sije nad njim, vanj pa prihajajo neštete trume, druga za drugo z godbo in petjem. Moja duša se raduje, srce je polno veselja.

Zjutraj ob šestih je imel pontifikalno sv. mašo milostni knezoškof poljski Sapieha; nato je bila procesija s sv. Rešnjim Telesom na prosto in premilostni knezoškof nas je blagoslovil s Presvetim ob asistenci premilostnega škofa Šariča in nadškofa bulgarskega Roberta Meninija. Po blagoslovu smo spremili Presveto nazaj v cerkev.

Ob deveti uri se je začelo godovanje v čast sv. Cirilu in Metodu. Vsi prevzvišeni gostje, svetni dostojanstveniki in zastopniki vseh slovanskih narodov smo se zbrali na omenjenem odru, odkoder smo pozdravljali zbrano ljudstvo. V imenu Slovencev je pozdravil moj tovariš vseučiliščnik Ivan Prijatelj s približno temi-le besedami: »Predragi bratje Moravani! Zbrali ste se na tem svetem mestu, da dostojno proslavite tisočpetdesetletnico prihoda sv. bratov Cirila in Metoda na Moravsko. Pozdravljeni! Pozdravljeni od naju, ki sva tukaj kot zastopnika slovenskega akademičnega društva »Danica«, pozdravljeni od naju kot zastopnikov celega slovenskega naroda. Kakor vam, tako sta tudi nam Slovincem prinesla sveta solunska brata ključ do resnice, luč svet vere. — Umrta sta, a njujin nauk živi še med vsemi slovanskimi narodi, to pričajo zastopniki vseh slovanskih narodov. Poganstva, kot je bilo v časih, ko sta prišla naša sveta apostola, ni več med Slovani, pač pa se je jelo širiti med njimi moderno poganstvo — monizem, ki zavzema in kuži vedno širše mase. Naj bi se s tega svetega mesta zopet poglobila in poživila ideja cirilmetodijska, da bi se združili vsi Slovani pod praporom svetih bratov Cirila in Metoda! V to nam vsem pomози Bog!«

Po pozdravih in po cerkvenem govoru je v cerkvi daroval najsvetejšo daritev škof Šarič, na prostem pa zastopnik Rusinov, preč. g. Onieckievicz v staroslovenskem jeziku, v katerem sta pridigovala in darovala presveto daritev sv. Ciril in Metod. Ob dveh

popoldne je bil blagoslov (»požehněni«) in zvečer zopet sprejem novih gostov in po večerji podoknica prevzvišenim škofom in drugim dostojanstvenikom.

Enake slovesnosti so se vršile tudi v nedeljo, dne 6. julija. Tedaj je bil spreved kmečkega stanu. Zvečer je bila posebno živahna podoknica prevzvišenemu nadškofu bulgarskemu Robertu Meniniju, ker je obhajal v ponedeljek, 7. julija, petdesetletnico svojega mašništva. Godba mu je zaigrala bulgarsko himno, mi slovanski visokošolci smo pa zapeli par jugoslovanskih pesmi.

V ponedeljek je sivi starček daroval pontifikalno sv. mašo ob enajsti uri dopoldne in prosil milosti zase, za svoje Bulgare in za vse Slovane, da bi tudi onim, ki so še ločeni od Rima, zasijala luč prave vere. Po sveti daritvi se je zapela zahvalna pesem in nato smo šli drug za drugim mimo sivolasega starčka, mu čestitali k zlatemu jubileju, po-

ljubili mu roko in prosili Vsemogočnega, da bi mu dodelil še mnogo let in da bi se kmalu končal bratomorni boj v njegovi domovini.

* * *

Dragi čitatelji »Bogoljuba«! Za prihodnjo številko vam hočem še nekaj vrstic napisati, ker vem, da vas bo stvar zanimala. Za danes vam pa podam še vspored vseh teh velikih slavnosti, ki se vrše sedaj (od 4. do 13. julija) na Velegradu: 4. julija pozdrav gostom, 5. godovanje na čast sv. Cirilu in Metodu, 6. shod za kmečki stan, 7. občni zbor društva »Velegrad« (»Velegrad« ima nalogo, skrbeti za okrašenje Velegrada in za prenočišča romarjev), 8. shod duhovništva, 9. shod mater in deklet, 9. shod najstarejših romarjev velegrajskih, 10. shod Marijinih družb, 11. shod dijaštva, 12. shod »Omladine« (krščanske mladeži — predvsem Orlov — moravske in češke), 13. sklepne slavnosti.

Pozdravljeni!

Petdeset in tisoč let.

Tam na vzhodu se zasvita
žarek čudežno krasan;
kakor vojska zmagovita,
v temno noč prodira dan.

Je li krašno jutro maja?
Ne, nadzemski to je svit!
Kot da Bog z neba prihaja,
vidim rajski čar razlit.

Vidim tam solunska brata,
v levi knjiže, v desni križ. — —
Torej nam skoz rajska vrata
žarek milosti bliščiš. —

Rod slovanski, dan prosvete,
dan zveličanja je zdaj.
Glej resnice razodete,
ki odpirajo nam raj!

Te resnice, ki znanila
nam sta jih Ciril, Metod,
naj bi srca ohranila,
v njih le srečen bo naš rod. —

O, brezmejna, zlata sreča;
petdeset in tisoč let
nam že dušni blagor veča
sveta vera, rajski cvet!

Kje je zdaj temà poganska,
kje peklà pogubna moč?
Srečna zemlja si slovanska,
dan pregnal je temno noč.

Br. Gervazij.

Visoka pesem.

(Šola krščanske popolnosti. — Drugi tečaj.)

Prvo »visoko pesem« ali »pesem vseh pesmi« je zapel v sv. pismu sam Sv. Duh. In o čem? O ljubezni, o sveti in čisti ljubezni med dušo in Bogom. Ali tudi na svojo srčno struno ljubezni, dragi bogoljub, moreš, če

hočeš in ti razmere dopuščajo, ubrati najlepšo vseh melodij, tako da se s svojim srcem odpoveš vsaki pozemeljski spolni ljubezni in ljubiš edinole Boga, Jezusa. O srečne, o lepe, o junaške duše, ki ste se odločile, da ne bo-

dete težile za poročnim prstanom kot za največjo srečo, za najvzvišenejšim vzorom na zemlji, marveč za skrivnostno zaroko s tistim, ki je neskončno popoln, neskončno mogočen, neskončno bogat, neskončno lep, neskončno ljubeč, z Jezusom, božjim in Marijinim Sinom.

In zakaj vas blagrujem?

Prvič zato, ker ste si izbrale takega ženina. Dà, kdo je vrednejši vaše ljubezni, človeška oseba drugega spola, ki se ljubi zavoljo malo telesne lepote, ki kaj hitro ovne in se osuje, in pa zavoljo nekaj dobrih, lepih lastnosti, ki jih ima morebiti na sebi, kratko: vsestransko omejena, končna in minljiva stvar, ali pa neskončno popolni, neskončno in večno lepi, bogati in ljubeči Jezus, pravi Bog? Kakor so nebesa visoko nad zemljo, tako vaša ljubezen nad vsako pozemeljsko, pa če se vam bi ponudila še tako sijajna in osrečujoča zakonska zveza. Kdo je torej bolje izbral, pozemeljska ali božja nevesta?

Drugič zato, ker je taka ljubezen sama po sebi brez primere lepša in plemenitejša. Pozemeljski zaročenci in poročenci se ljubijo zaradi telesne lepote, vsled malce lepih dušnih lastnosti; kajti vse, kar more imeti, če še tako popoln ženin, kaj je vse to v primeri z vsestransko in neskončno popolnostjo božjega Ženina! Tam malo in plitvih dobrih lastnosti in vse polno nepopolnosti, tu nobene nepopolnosti in vse dobre lastnosti v najpopolnejši meri, v božji popolnosti. Tam vzame ljubezen in zakon tako lepo in dragoceno devištvo, o božjem Ženinu pa je rekla Jezusova nevesta, sv. Neža: »Ljubim Kristusa! Če njega ljubim, ostanem čista; če njega objamem, ostanem brez madeža; če njega vzamem, ostanem deviška.« Dà, tem lepša bo tudi lilija v vašem srcu, čim bolj bo gorela v njem roža ljubezni do Jezusa.

Tam torej pozemeljska ljubezen, tu nadzemeljska, tam telesna, tu nadtelesna, tam človeška, tu angelska. Zdaj pa povej, katera je lepša!

Tretjič zato, ker je ta ljubezen nekaj junaškega. Človeškemu srcu je že po naravi vrojeno nagnenje do pozemeljske ljubezni, in ni nápačno, če se zaročenci in poročenci tej ljubezni vdajajo. Ali pri sv. krstu, ko smo bili prerojeni v božje otroke, nam je bilo vlito v srce tudi nadnaravno nagnenje do božje ljubezni. Zavoljo te ljubezni, da jim pošlane vedno večja, popolnejša, požrtvovalnejša, čedalje bolj goreča in čistejša, se deviške duše odpovedó in vedno odpovedujejo radovoljno pozemeljski ljubezni.

Ni nemogoče, da se tudi v deviškem srcu, posebno spočetka, včasih zbudi naravno hrepenenje po zemeljski ljubezni, ali ko se deviška duša tega nagnenja zave, dvigne jasno oko svojega duha v znane ji nebeške višave in govori svojemu srcu: »Glej, kaj je vrednejše ljubezni kakor Neskončni? In kdo te more napojiti s slajšo kakor On?« In srce pozabi zopet rado na svet in njegove naslade in je zopet vse blaženo v taki ljubezni.

Ali ravno do te višine se marsikdo ne more dvigniti. »Nimam toliko moči,« pravijo. In res: dvigniti se nad naravno nagnenje svojega srca in nuditi svojemu srcu, da jo ljubi, nadčutno, dasi samo v sebi neskončno Lepoto, in kljub naravnemu nagnenju do zakonske zveze in kljub človeški skvarjenosti ohraniti neomadeževano devištvo — ne, to ni nekaj vsakdanjega, to je res nekaj vzvišenejšega in junaškega.

Zato pa so še poganski narodi z nekim svetim spoštovanjem in občudovanjem visoko cenili tiste, ki so se bili odločili za deviško življenje. Znano je, da so morale duhovnice rimske boginje Veste, po njej vestalke imenovane, zaobljubiti njej v čast popolno devištvo. Ali kakšno spoštovanje je imel izžeti, dasi sam strastni uživalec pohotne sli, a vendar pogumni Rimljan do teh junaških devic! Sam cesar, da ne omenjam drugih, se je moral vestalki umakniti in ji prostor narediti, če jo je srečal na cesti. In to ne samo ob navadnih prilikah, marveč celo takrat, ko se je v slavnostnem sprevodu, obdan od vse vojske in vsega vriskajočega Rima, peljal na Kapitol! Če so gnali obsojenega zločinca na morišče in jih je srečala vestalka, so zavoljo nje oprostili zločinca smrtne kazni. Že sama naravna pamet je torej Rimljanu rekla, da je devištvo nekaj nadzemeljsko junaškega.

Ali tu mi morebiti, dragi bogoljub, če si oženjen, če si omožena, ali pa če miglja pred teboj kakor zlata zvezda vodnica drobčkена stvar, poročni prstanček, utegneš oponesti: »O, le preveč jih ne hvaliti! Ali mislite, da mi poleg ljubezni do domačih ne moremo imeti tudi še ljubezni do Boga? Saj je tudi naša ljubezen do moža in otrok ali do ženina lahko sveta in dobra, če jih ljubimo po božji volji in zavoljo Boga.«

Prav, če tako delaš, dragi bogoljub; ali glej, povedati ti moram, da blagrujem deviške duše tudi še zato, ker je —

četrtič — nauk sv. vere, da je stan deviške čistosti sam po sebi popolnejši kakor zakonski stan. Dovolj, da ti to razložim.

Sv. Pavel, navdihnjen od Sv. Duha, govori o tem enkrat takole (I. Kor. 7, 32.—34.):

»Kdor je brez žene, skrbi za to, kar je Gospodovega, kako bi Bogu dopadel. Kdor je pa oženjen, skrbi za to, kar je svetovega, kako bi ženi dopadel, in je razdeljen. In ne-omožena žena in devica misli, kar je Gospodovega, da bi bila sveta po telesu in po duhu. Katera pa je omožena, misli na to, kar je svetovega, kako bi možu dopadla.« Nato sklene, govoreč o vdovah in devicah (ravno tam, 39., 40.): »Naj se omoži, s komur hoče, samo da v Gospodu. Boljše bo pa zanj, če tako ostane, po mojem svetu«, in svest si, da ga navdihuje Sv. Duh, pristavlja: »Menim pa, da imam tudi jaz božjega Duha.«

Iz teh besedi Sv. Pavla posnamemo nastopne resnice:

1. Srce zakonskih je nekako razdeljeno med Boga in zakonsko polovico, med ljubeznijo do Boga in pobožnega življenja in pa med ljubeznijo do moža, oziroma žene, otrok in sploh zakonskega življenja. Dvojnega veselja se navdaja srce zakonskih: vesolja nad Bogom in pobožnimi rečmi in pa vesolja nad družinskim in zakonskim življenjem. Zato se pa — splošno govorjeno — srce zakonskih ne more tako prosto in visoko dvigati k Bogu, kakor se more srce neoženjenih in neomozženih. Odtod pa tudi resnica, da često prej goreče in pobožne duše po vstopu v zakonski stan zelo, zelo omrznejo za Boga in za pobožno življenje.

2. Poleg te notranje ovire pa ima njih pobožnost še drugo zunanjo. Zakonski imajo polne roke dela, vse polno skrbi za časne družinske zadeve, za vzgojo in prereditvev otrok. Vse njih mišljenje je skoraj zmeraj obrnjeno le k temu delovanju za družino, za svojce. In to jih zopet ovira, da se ne morejo s srcem in z mislimi tako pogosto in prosto dvigati k Bogu. Kakšen mož ne pusti žene k pogostnemu prejemanju sv. zakramentov in se vedno jezi nad vsako njeno pobožno vajo, vsiljuje ji branje slabih časopisov ali jo na zvit način polagoma uvaja v tako branje. In ker zato ne prihajajo taki več tako pogosto k študenem milosti, pa se pobožnost v njih polagoma ohladi in pojema notranje življenje.

»Ali tudi med zakonskimi imamo mnogo velikih in slavnih svetnikov in svetnic.«

Res je, hvala Bogu! In tem bolj jim je svetost v čast štet, ker so postali veliki svetniki kljub manj ugodnim razmeram zakon-

skega življenja. A res je tudi, da imamo še več velikih svetnikov in svetnic iz deviškega stanu. In še tretjič je res, da so postali ti veliki svetniki šele tedaj res veliki, ko jih je Bog očiščeval v žareči peči križev in trpljenja, in takorekoč prežgal in pretrgal vezi, ki so jih vezale na zemljo.

»Pa je vendar lepo, omožena biti in otroke in moža za nebesa pripravljati. Neomozene pa niso za nič na svetu; samo zase živé, za druge pa nič!«

Odgovor: Res je to lepo, — a še lepše je, imeti v srcu snežnobelo in nebeškodiščečo lilijo, ki bo enkrat kinč deviških duš skozi vso večnost, in napredovati v ljubezni do Boga in vseh drugih čednostih, ložje in popolnejše, kot je to v splošnosti v zakonskem stanu mogoče.

Gotovo: čast, vsa čast pred Bogom in pred ljudmi takim zakonskim, ki iz ljubezni do Boga izpolnjujejo zvesto vse dolžnosti do svojih družin! O če bi imele vse naše družine take, kako lep raj bi bil na zemlji! In kako krasna nebesa čakajo takih očetov in mater! Ali še več plemenitosti, popolnosti, čistote, junaštva in zaslug je v sveti deviški ljubezni do Boga, do Jezusa.

In potem, da niso deviške duše za nič na svetu? Prvič je že njih zgled često sicer tiha ali zelo izdatna pridiga, ki druge vabi iz greha ali jih v dobrem bodri in jim daje poguma v skušnjavah. Drugič pa postanejo ravno deviške duše z rastočo ljubeznijo do Boga vedno polnejše prave in svete ljubezni do bližnjega, da skrbje velikodušno za uboge in zapuščene, za bolnike, za sirote, za vzgojo otrok. Marsikatera, zdaj zakonska, se ima nemara zahvaliti, da je prišla pred poročni oltar čista in poštena, ravno blagodejnemu vplivu kakšne deviške prijateljice in svetovalke. Ali so torej deviške duše za kaj na svetu ali ne? O dobrodejnem vplivu na splošno blaginjo pa, ki izhaja od deviških duš v duhovskem stanu, po redovih in samostanskih družbah, niti ne govorim, ker je vse to jasno kot beli dan.

»Ali težko, zelo težko je!« vzdihneš morebiti ti, dragi bogoljub. — »Kaj samo te žko,« se zadere naš Nevesekdo, »nemogoče je, in tisti, ki se štejejo za 'deviške', so sami hinavci in lažnjivci.«

Ne tako težko, dragi bogoljub, in čisto nič nemogoče, ljubeznivi naš Nevesekdo, če se človek le hoče oprijeti za to pripravnih sredstev. O tem pa drugikrat.

Dr. Ant. Zdešar.

Trenutki brez hrepenenja.

V polnočni temi sam
sem blodil sred poljan
in nisem vedel kod
gre moja pot,
ne kam — — —

Takrat je silno hrepenenje
nemirno mi srce objelo,
neutešno hrepenenje
je dušo mračno mi prevzelo,
hrepenenje po ljubezni,
po ljubezni verni,
po ljubezni neizmerni,
in hrepenenja sem drhtel,
po zori zlati hrepenel.

Pa prišla je —

Mlado jutro nad poljano
vstalo je svečano,

solnce prišlo vrh poljan je,
jaz sem šepetal — kesanje...

In ko sem te skesan objel,
o Kriste, tèsno,
in ko si dušo mi prevzel
v veselju resno —
izginilo je hrepenenje!

Sedaj brez hrepenenja
uživam vso ljubezen
iz vira, ki nikdar ne jenja,
sedaj uživam srečo sveto
in sem vesel življenja
brez hrepenenja,
ki pri najnižjem se začenja
in pri Najvišjem — jenja!

D. Amatil.

Čudodelna svetinja v vojski.

Takoj, ko se je svetinja Brezmadežne začela med ljudmi širiti, takoj se je pokazala čudodelno. Čisto naravno je bilo torej, da so začeli po njej popraševati tudi vojak, ki so morali na vojsko in v njene nevarnosti. In glej, tudi v vojski se je izkazala čudodelno. Par zgledov iz popolno zanesljivih virov.

Že zadnjič omenjeni, 2. marca 1881 v duhu svetosti umrli francoski jezuit P. Mijerijó je posebno rad razširjal čudodelno svetinjo in je imel na razpolago vse polno čudežnih dogodkov, ki so se zgodili po njej.

»Pred vojsko v Krimu (l. 1855.),« je pripovedoval, »pride k meni nekega dne šest vojakov. Vsakemu dam po eno svetinjo in jim rečem, da jim bo v srečo in blagoslov. Znano je, kako krvava in grozna je bila ta vojska. Ali moji šesteri vojaki so se vrnili iz nje vsi zdravi in niti kože jim ni nobena krogla posnela. Okoli sebe so videli trumoma cepati in padati svoje smrtno ranjene tovariše, ali nad njimi je čuvalo Marijino varstvo.«

* * *

V ravno tisti vojski so Francozje 7. junija 1855 pripravljali naskok na neko grozno močno rusko utrdbo, imenovano Zeleni Grič.

Ko je zapel rog: »Naskok!«, so se tovariši neke stotnije, ki je dobila pri naskoku posebno težko nalogo, resno in molče še enkrat pogledali, kakor bi hoteli drug od

drugega vzeti slovo za večno, kajti vedeli so, proti kakšnim utrdbam da drvé. Samo eden med njimi ni kazal nobene skrbi, marveč mu je sijala z obličja celo neka veselost. Bil je dober, krščanski mladenič, kateremu je pred odhodom mati posebno priporočila zaupanje v Marijo in mu dala rožnivenec in pa svetinjo. Krščanski, a tudi vedno veseli in pogumni fant si obesi oboje okoli vratu, prepričan, da ni boljšega varstva v vojski, kot je Marija. Dosedaj ga je Marija res še vedno varovala vsake nesreče, ali te bo tudi danes, o brezskrbni mladenič?

Strahovit boj! Topovi grme, puške pokajo brez presledka, krog in krog švigajo, sikajo, žvižgajo topovske in puškine kroglice, šrapneli, granate, bombe, črnosiv dim lega na bojno polje, rogovi pojó, čujejo se glasna povelja, medtem pa padajo zadeti, strgani, razmesarjeni od groznih krogelj krog in krog drzni naskakovalci. Boj ni trajal dolgo: v nekaterih minutah je vse polje posejano raztrganih mrličev in zvijajočih se in ječečih ranjencev. Padla je vsa stotnja od zadnjega prostaka pa do najvišjega častnika; edini, ki je ostal živ in brez najmanjše rane, je bil naš mladenič z rožnim vencem in s svetinjo okoli vratu.

* * *

L. 1837. so Francozje oblegali algersko mesto Konstantino v Afriki. Ko so nekega dne mesto naskočili, je vodil svoj od-

delek proti trdnjavi s posebnim pogumom mlad častnik. Naenkrat začuti močen sunek proti svojim prsom, tako da ga podere na tla. »To je bila kroglja,« si misli, ali ko se prime z roko na boleče mesto, spozna najprej, da mu nikjer ne teče kri, da torej ni ranjen ali prestreljen. Brž nato tudi najde pod obleko kroglo, ki ga je bila podrla. Spravi jo skrbno, reče: »Močna prsa imam, da mi jih kroglja ni prevrtala,« in poln poguma drvi naprej za svojimi tovariši v bojni metež. A tu ga kmalu zadene druga kroglja, zdaj pa v nogo in tako težko, da ga morajo ranjenega odnesti iz bojne vrste.

Ko leži mirno v vojaški bolnišnici, pa vzame shranjeno kroglo, ki je bila namenjena njegovim prsom, in jo začne skrbno ogledovati. Bila je svinčena, precej zmlinčena in plošnata, ali glej, kaj je to? Na eni strani je vtisnjena v mehki svinec razločno Marijina podoba s čudodelne svetinje. Zdaj se spomni, da mu je ob slovesu obesila mati čudodelno svetinjo okoli vratu, ob to svetinjo torej je priletela arabska krogla in se ob njej ustavila z močnim sunkom, ki ga je podrl na tla. Ali kako je bilo mogoče, da se je kljub obleki, pod katero je imel svetinjo, vtisnila v kroglo podoba svetinje? Tega si ni mogel nikdar raztolmačiti. Pa ne, da bi ga hotela Marija na izvanreden način opomniti, da dolguje svoje življenje ravno njej?

Najsi bo, kakor hoče: Marijina podoba se ni vtisnila samo v svinec, ampak tudi v njegovo srce, Marija svojega varovanca ni več izpustila izpred svojih oči. Kmalu po svojem ozdravljenju in po končani vojski dá naš častnik slovo vojaškemu stanu, stopi v bogoslovje, se dá v mašnika posvetiti, stopi nato v Družbo afrikanških misijonov in dela potem dolgo in požrtvovalno med zamorci. Umrli je v Nici kot generalni vikar svoje misijonske družbe.

* * *

Nekaj podobnega pripoveduje angleški vojaški duhovnik iz zadnje južno-afrikanške vojske med Buri in Angleži (1900). Ko je po vroči bitki pri Spionkapu v spremstvu angleškega majorja obiskal vojaško bolnišnico, v kateri je ležalo nad 1200 ranjencev, med njimi mnogo katoličanov, pokaže major proti eni postelji in pravi:

»Ta-le, glejte, pa sam sebi lahko srečo vošči, ker jo je tako srečno unesel. Košček bakra ga je rešil.«

»Gospod kaplan,« pravi nato ranjenec, »tisti košček bakra je bila tista svetinja, ki ste mi jo vi dali.«

Tudi tu je priletela krogla ravno na svetinjo, se s svetinjo vred sicer nekoliko vdrla v prsa, da so ga morali prenesti v bolnišnico, ali vendar rana ni bila prav nič nevarna in čez nekaj časa je rešeni vojak zdrav zapustil bolnišnico.

> 19/8.

Zanimiv dogodek pripoveduje »Letopis Misijonske Družbe (sv. Vincencija Pavlanskega)« iz zadnje laške tripolitanske vojske.

V bitki pri Šara-Šatu je bil od Arabcev vjet laški častnik z dvema nižjima vojakoma. Vse tri vlečejo Arabci trdno zvezane seboj. Trije od njih dobé povelje, naj vjetnike najprej mučijo in potem umoré. Peljejo jih nekoliko v stran in začnejo nad njimi grozno mučenje. Najprej se lotijo obeh nižjih vojakov, katera pred očmi častnika živa ode-rejo, potem na kose sesekajo in posamezne kose stran pomečejo.

Zdaj pride vrsta na častnika. Eden mu odreže vrvi, s katerimi je bil povezan, drugi strga z njega vojaško bluzo in tretji srajco. Kar zapazijo na njegovih golih prsih lepo svetlo stvar, svetinjo Brez madežne. Žena mu je to svetinjo pri slovesu okoli vratu privezala in mu rekla: »Kadar boš v nevarnosti, priporoči se Mariji in rešila te bo.«

Arabci mu vzamejo svetinjo z vratu, jo z velikim čudenjem in z veliko pazljivostjo ogledujejo, pri tem pa popolnoma pozabijo na svojega vjetnika. Tu se pa častnik naenkrat spomni svojega revolverja v hlačnem žepu, seže ponj, napne, pomeri in manj kot v eni minuti so ležali vsi trije Arabci ustreljeni na tleh. Rešeni vjetnik zbeži, teče, kar mu dajo noge, preteče sam ne vé koliko kilometrov, dokler ne pribeži do italijanskih predstraž, kjer se od prestanega strahu in napor-nega bega brez zavesti zgrudi na tla.

»Če vso stvar natanko premislim,« je pripovedoval pozneje, moram priznati, da imam svojo rešitev zahvaliti edinole presveti Devici. Da so Arabci kakor očarani vso pozornost obračali v svetinjo, da sem se jaz zdramil iz otrplosti, ki je vsled strašnega prizora in strahu legla name kakor mōra, da sem se spomnil revolverja, da sem kljub strašni razburjenosti mogel dobro meriti in sploh streljati, tega si brez posebne Marijine pomoči ne morem misliti. Žena mi je bila rekla, naj vsak večer svetinjo poljubim in naj se v vsaki nevarnosti priporočim Mariji. To sem tudi izpolnjeval in tako sem prepričan, da dolgujem svoje življenje predvsem Mariji, deloma tudi ženi, ki me je bila pred odhodom tako postavila pod Marijino varstvo.«

* * *

Sploh je bila postala svetinja posebno med francoskimi in laškimi vojaki zelo priljubljena. Kaj če bi jo radi nosili tudi naši slovenski vojaki? V čudnih časih živimo. Kakor na vulkanskih tleh smo, iz katerih lahko vsak čas izbruhne ogenj. A ravno v vojskinem času se je svetinja Brezmadežne

že toli in tolikrat izkazala kot čudodelna bramba proti krogli, sablji in bajonetu, da bo varovala gotovo tudi vas, dragi slovenski vojaki. Nosite jo radi in z zaupanjem: preteklost vam bodi za poroka, da se vam bo izkazala čudodelno tudi v prihodnosti.

Dr. Ant. Zdešar.

Kronanje.

V nebo je bila veličastno vzeta,
zaklade milosti sprejela v varstvo,
da z njimi celo osrečuje stvarstvo;
po njih bo duša vseh nezgod oteta.

Deviška krona glavo ji opleta,
v njej rajske zvezde čednosti migljajo,
v njej žarki solnca večnega igrajo,
ker sence greha bila je oteta.

Nebo strmi prevzeto od slovesa,
pred njenim tronom žarko solnce tone,
a zemlji vzhaja žar v viharini noči.

Pogled obrača upno se v nebesa:
Marija, stéri vendar že življenja spone,
da skoraj dan, ko zrl te bom, napoči!

Limbarski.

Rešen po Mariji.

Posneto po resnični dogodbi.

P. P.

I.

Popoldne med 1. in 2. uro so sedeli patri skupaj v lopi ob vrtnem zidu, da se razvedrijo in okrepcajo za nadaljnje delo. Ob takem času se pač govori resna in šaljiva beseda, pripoveduje se mičen doživljaj iz lastne izkušnje, podraži se za šalo s prijateljsko besedo — in zvonec zopet naznanja uro dela in molitve.

Ta dan je bil središče pogovora mlad pater, ki je srečnega obraza sedel med njimi. Po dolgotrajni prošnji si je bil izprosil dovoljenje, da sme iti v Afriko k misijonarjem. Natihem je morda celo upal, da postane mučenec za vero Kristusovo... Odhajajočega brata so spremljala čustva ljubezni in občudovanja od strani tovarišev. Kdo ve, ali se bodo pač videli v življenju še kdaj, ali ne?

»Pater Bruno, ako se ne motim, ste pripomnili nekoč, da ste kot otrok bili enkrat v smrtni nevarnosti. Kako je že bilo?«

Mladi pater je bil v zadregi. No, na poziv patra predstojnika je moral pripovedovati dogodbo vsem skupaj.

»Da, moja mati mi je pripovedovala večkrat, kako je bilo. Bil sem star štiri leta, ko sem padel v deročo reko, ki teče mimo domačega vrta. Gotovo bi bil utonil, da ni skočil za menoj mož, ki je slučajno mimo šel, in

me potegnil iz vode. Moj oče in mati sta bila polna strahu in veselja, ko me je rešitelj prinesel in položil prednju.«

»Dobri Bog vas je vzel v svoje varstvo, ker vas je namenil za patra in misijonarja,« je pripomnil eden.

»Njemu naj bo zato posvečeno vse moje življenje,« je odgovoril pater Bruno in solza hvaležnosti mu je porosila oko.

»Ali vaš rešitelj še živi? Kdo je bil to?«

»Žal, da niti moji starši, niti kdo drug ne vé, kdo je bil oni neznanec. Morda je bil kak popotni rokodelec ali kaj podobnega. Moja mati je pripovedovala, da ga je povabila, naj ostane par dni pri nas, toda ni hotel sprejeti ponudbe. Pač, nekaj drugega mu je moja mati ponudila in je sprejel: posvečeno svetinjo Materie božje. To svetinjo namreč sem dotlej jaz nosil na vratu. Ob rojstvu mi jo je bila mati dala na vrat in ko sem toliko odrasel, da sem moliti znal, sem moral med drugimi molitvicami vsak dan zvečer to svetinjo v roki držeč, zdihniti k Mariji: »O Marija, brez madeža spočeta, prosi zame, ki k tebi pribežim«. To svetinjo torej je vzela mati meni z vratu in jo podala tujcu, češ, da mu ne more dati nič dražjega nego to. Kakor je Marija sedaj pokazala svojo pomoč, tako naj vodi in rešuje naposled tudi njega. Vsak dan

naj to kratko molitvico moli s svetinjo v roki tudi on, nepoznani rešitelj, in Marija mu bo z milostjo poplačala, kar mu mi ubogi ljudje poplačati ne moremo... Tuji rešitelj je vzel svetinjo in obljubil, da jo hoče nositi vedno pri sebi in moliti kakor mati želi. Nato se je poslovil in od tedaj nismo čuli ničesar več o njem.

Tako je pripovedoval pater Bruno. V tem se je oglasil zvonec in molče in resnobno so se podali patri k molitvi.

Malo dni po tistem pa se je poslavljaj pater Bruno od samostana in se odpravljaj na daljno pot v Afriko.

II.

Za tem je prešlo mnogo let. Pater Bruno je deloval nekaj časa med zamorci z vso vnemo; toda slabotno zdravje je pretilo, da bo moral pustiti divje kraje za vedno in se preseliti k morju, da se utrdi in okrepi. Po zdravnikovem nasvetu so ga prestavili njegovi višji v primorsko mesto Kapstat, da tamkaj pomaga v misijonski bolnišnici. Pater Bruno se je vdal, dasi mu je bilo težko pri srcu, da ni mogel vršiti službe misijonarja med divjaki, kot si je bil to izza mladih let tako živo in vneto predstavljal.

Neko jutro, ko je prišel pater Bruno zopet v bolnišnico, je dobil v sobi starega moža, ki je bil videti nevarno bolan. Njegove moči so bile bržkone vsled truda in nerednega življenja opešale. Pater Bruno ga je pozdravil, bolnik mu je odgovoril s kletvico in dostavil, da želi, da ga z verskimi »marnjami« pri miru pusti.

S strahom in z usmiljenjem je zrl pater na nevarno bolnega moža in premišljeval, kako bi si pridobil njegovo zaupanje. Sklenil je, da hoče zanj moliti in ga tudi drugim v molitev priporočiti. Venomer ga je mučila misel: »Mož je morda dobrega srca, dasi velik grešnik. Ko bi umrl in se pogubil — Pogubljenje! Večna kazen! To je bilo, pred čimer je pater najbolj trepetal in pred čimer je poskušal rešiti čim več neumrjocih duš.

Nekega dne pokličejo patra k temu neznanemu možu, češ da se mu je stanje zelo poslabšalo. Pobožni redovnik si je prizadeval, kar si je mogel, da bi nagnil bolnika h kesanju in pokori — zastonj! No, napad je ponehal in bolnik je bil zopet mirnejši. Toda pater Bruno ni odnehal, marveč je karal in opominjal bolnika z več ali manj ostrimi besedami, kakor mu je že velevala njegova gorečnost. Opomnil ga je, kako mogoče bi bilo, da bi bil umrl ob zadnjem napadu in bi bil pogubljen...

»Tega ne verjamem,« je odgovoril bolnik.

»Torej nočete verjeti, kar je Kristus tako svečano bil povedal in kar sv. Cerkev tako odločno uči: da je pekel na onem svetu?«

»To verujem,« je dejal starec malomarno, »ampak da bi kazni večno trpele, tega ne verjamem. To ne more biti.«

»Mislite, ako vi ne verujete v večne kazni, da jih potem ni? Ljudje pred potopom tudi niso verovali, da bi potop prišel — in vendar je. Človek pač lahko taji večne kazni, a odpraviti jih ne more. Ko boste tja prišli, tedaj boste videli, da je pekel, in hudobec se vam bo zarežal v obraz, češ: ali sedaj vidiš?«

»Saj to vendar verujem, da je pekel,« je ugovarjal bolnik, »ampak, da bi bilo trpljenje v peklu večno, tega ne verjamem.«

»To je ravno toliko, kot da trdite, da pekla ni,« je pojasnil pater. »Zakaj pekel, ako večni ni, ni pekel, ampak vice. To je ravno najhujše v peklu, ker bodo kazni večno trpele. Povejte pogubljenim, da bo njihovega trpljenja enkrat konec — in brezmejno veselje bo zavladalo v peklu. S tistim trenutkom se bo pekel spremenil v kraj veselja... Pa povejte ljudem na zemlji in jih prepričajte, da pogubljenje ni večno — kakšno brezbožno in Bogu odtujeno življenje bi zavladalo potem! Vsak bo rekel: »Grešimo in uživajmo, saj trpljenje v peklu ni večno!« In ta druhal ljudi, ki je Boga skozi vse življenje zasmehovala, bi naposled morala biti izveličana v nebesih... Verjemi to, kdor moreš!«

Po teh besedah je pustil pater bolnika samega, da mu dá čas za premišljevanje.

Drugi dan je obiskal bolnika znova in ga vprašal, kaj sedaj misli o peklu. Bolnik pa je, poln jeze in sovraštva, odgovoril:

»Pustite me enkrat v miru s svojim peklom! Ako že moram satanu v oblast, naj imam mir vsaj toliko časa, dokler živim.«

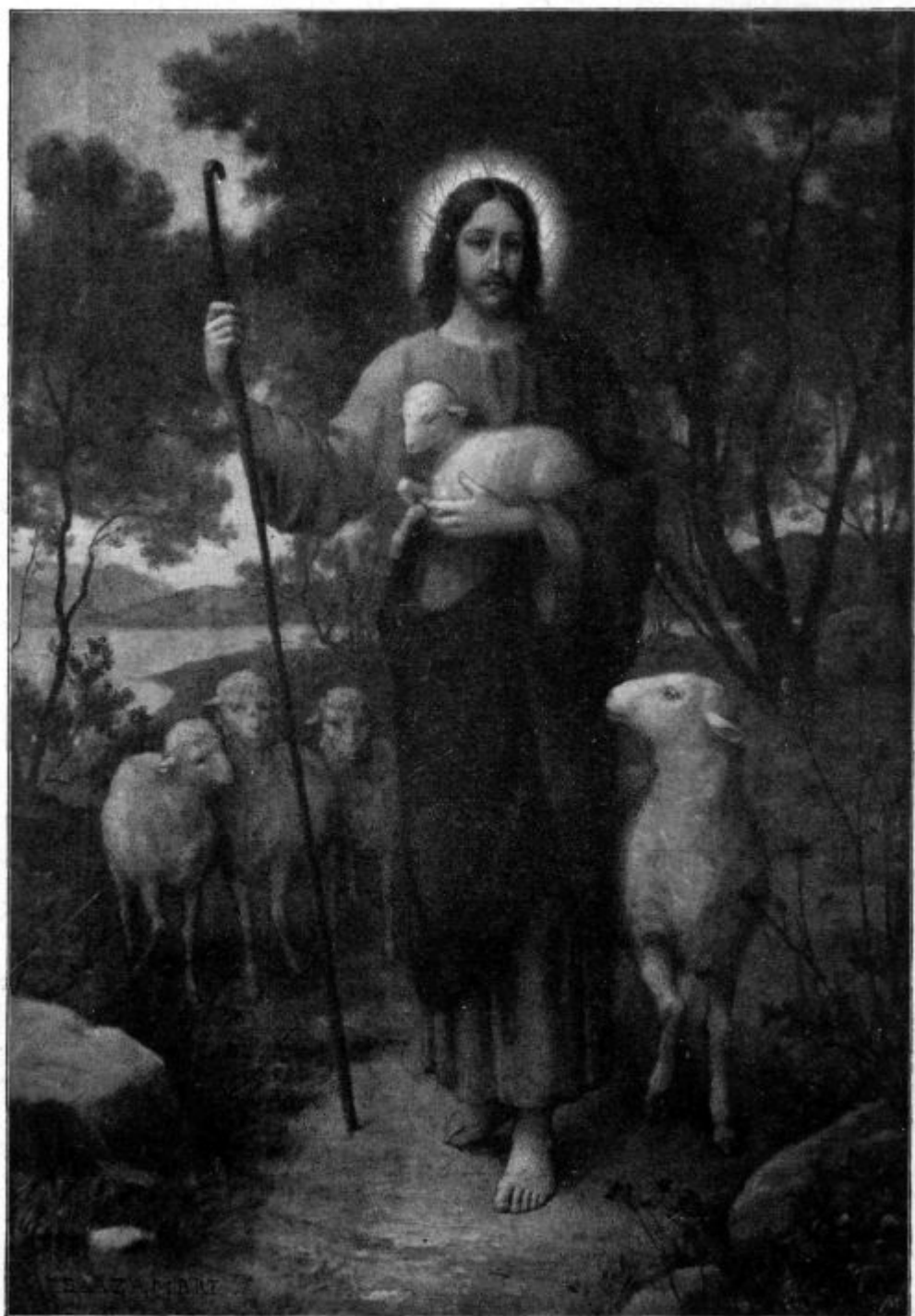
Pater pa je odgovoril čisto mirno in pohlevno:

»Kdo pa pravi, da morate satanu v oblast? To se bo zgodilo le, ako boste po vsej sili sami hoteli. Ako ne — je sedaj še vedno čas. Ob posebnih prilikah Bog tudi posebne milosti daje. Dokaz za to je, da vas ni pustil umreti v vaši trdovratnosti, ampak je čakal do danes, do tegale trenutka...«

»O poboljšanju govoriti je sedaj prepozno,« je menil bolnik in se obrnil v steno.

Pater Bruno pa je stopil k njemu, ga prijel za roko in mu začel govoriti na srce:

»Ne, ni prepozno! Pač je to že enajsta ura pri vas, ampak prepozno še ni. Tudi za vas je pretil Kristus svojo kri! Tudi vi imate priprošnjico v nebesih — Marijo...«

»Jaz poznam svoje in moje poznajo mene.«

Ob zadnji besedi se je obrnil bolnik in oko mu je obstalo ob ustnicah patra, ki je govoril tako mehko in prepričevalno. Govoril je o Mariji, ki jo je tudi on — dasi grešnik — vendarle častil do zadnjega . . .

In kakor nevede je posegel po svetinji, ki jo je nosil na vratu pod obleko in kakor iz navade so mu zašepetale ustne: »Marija, brez madeža spočeta, prosi zame, ki k Tebi pribežim!«

Na svetinji je bila v resnici podoba Marije Brezmadežne.

Poln veselja in upanja je prijel pater Bruno svetinjo in vprašal bolnika:

»Kaj vidim! Vi nosite svetinjo Matere božje! Ali veste, kaj pomeni podoba na svetinji? Kako ste prišli do nje?«

»To imam že dolgo,« je odgovarjal bolnik v zadregi. »Imam jo za spomin . . .«

»Gotovo od vaše matere?« je spraševal pater Bruno. »Ali vaša mati še živi?«

»Ne! To ni od moje matere, ampak od neke druge.«

»Od neke druge —?«

»Da. Od neke druge matere. Naj vam povem, kako je bilo. Padel ji je sinček v vodo, jaz sem ga potegnil iz vode in ga ji izročil. Ona pa je snela podobo otroku z vrata in jo dala meni, in naročila . . . Eh, kaj bi pravil!«

»In naročila, da molite vsak dan s svetinjo v roki: Marija brez madeža spočeta, prosi zame, ki k Tebi pribežim. — Ali ni res tako?« je dostavil pater Bruno.

Mož na postelji se je obrnil in se čudil, kako neznani pater vse to tako natanko vé . . .

Pater Bruno pa je že klečal ob postelji in zakrival obraz z rokami in zdihoval:

»O Bog, bodi tisočkrat zahvaljen! Dobil sem ga, da se mu zahvalim. On je!«

In povedal mu je, da je on tisti deček in da je tista žena bila njegova mati. In da, kakor je mož njega kot otroka rešil telesne smrti, tako hoče on sedaj v zahvalo rešiti moža dušne smrti — pa naj ga stane, kar ga hoče. Ali mar ni vse to kakor prst božji, da je on kot pater misijonar bil odšel po svetu, obolel v Afriki na misijonu in zato prišel tusem v bolnišnico, da se snide s svojim rešiteljem in mu povrne dobroto . . .

»Glejte, tako naju je ljubi Bog po tridesetih letih zopet privedel skupaj na tem tujem kraju. Ali ni storil tega na priprošnjo brezmadežne Matere, katere svetinjo ste s spoštovanjem seboj nosili in navzlic grešnemu življenju vendarle k njej molili? Ali ni to znamenje posebne milosti božje, ki vas ni zapustila doslej, pa vas tudi noče zapustiti zlasti ob teh vaših zadnjih urah, kar jih imate še preživeti na svetu?«

»Dobri pater, povejte mi, kaj naj storim!« je rekel bolnik solznih oči.

In storil je, kar je bilo za tedaj nadvse nujno in potrebno: izpovedal se je svojih grehov čisto in skesano in prejel sv. zakramente za umirajoče. Izdihnil je še tisti dan.

V resnici: Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki k Tebi pribežimo!

Slovensko-hrvaški katoliški shod

v dneh od 24. do 27. avgusta obeta biti nadvse veličasten. Poleg Ljubljane bo posebno dobro zastopana ljubljanska okolica. Posebni vlaki pa bodo prihajali z vseh strani: Gorenjskega, Dolenjskega, Notranjskega, Štajarskega, Koroškega in Primorskega. V velikem številu se bodo udeležili tudi bratje Hrvatje. Pa ne le ti. Tudi severni Slovani, Čehi in Poljaki pridejo v velikem številu in se zelo zanimajo za naš katoliški shod. Vnanjega slavlja bo torej dosti.

Natančen spored danes še ni sestavljen, torej ga ne moremo priobčiti. Dobili ga boste po drugih časnikih, ker »Bogoljub« pred katoliškim shodom ne izide več.

Posebno lepa točka shoda bo sveta maša pod milim nebom in posvečenje vsega naroda Brezmadežni. Sv. maša bo visoko gori na pomolu deželnega dvorca,

da bodo lahko vsi udeleženci videli gori. — Želeti bi bilo, da bi pri tej priliki vsaj eno pesem zapelo skupno vse ljudstvo, — kakor beremo v popisu velegrajske slavnosti, da se godi to drugod, seveda v veliko večji meri kakor je to zaenkrat pri nas mogoče, ker nismo na to nič pripravljeni.

Ker bo katoliški shod nekak pregled naših organizacij, zastave pa so viden znak teh organizacij, zato se želi, da vsa društva in družbe pridejo z zastavami ali jih vsaj pošljejo.

Nikakor pa se ne smemo zadovoljiti s samimi lepimi vnanjostmi, ampak gledati se mora na to, da bo katoliški shod rodil kaj dejanskih in trajnih sadov. Poudariti se mora prav krepko katoliška ideja, od katere smo se semtertja malo

preveč oddaljili; in pa krščansko življenje, na katero smo premalo pazili. »Bogoljub« že dolgo časa poudarja: »Bolj na globoko;«; pri vsem tem se je pa naše javno življenje le vedno bolj poplitvalo. Katoliški shod mora v tem oziru svoj glas povzdigniti in povedati, da nima

pri katoliški stranki nikdo nič iskati, kdor tudi ne živi katoliško!

Slovensko-hrvaški katoliški shod boji početek nove dobe katoliškega življenja v slovensko-hrvaškem narodu!

Stebri krščanske omike.

Pravo posvečevanje nedelj in praznikov je prvi stebri krščanske omike.

Zato smo si najprej na drobno ogledali obe dolžnosti, ki jih ima v sebi zapoved božja o posvečevanju nedelj in praznikov.

Prva velika in sveta dolžnost je: vsak dorasel kristjan mora biti ob nedeljah in zapovedanih praznikih spodobno in pobožno pri sv. maši.

Le tisti je brez greha, kdor ima postavno veljaven izgovor za to, da ni šel v cerkev k sv. maši.

Druga dolžnost je pa ta: noben kristjan ne sme ob nedeljah in zapovedanih praznikih opravljati hlapčevska dela in nekaterih drugih prepovedanih opravil. Veljaven vzrok tudi v tej dolžnosti izgovarja od greha.

Vse to smo v »Bogoljubu« na drobno razložili in pojasnili, tako da vsakdo, ki ima dobro voljo, lahko spozna kaj sme, kaj ne sme. Potem smo pogledali okrog sebe, kako pri nas ljudje izpolnjujejo te dolžnosti? — Kaj smo videli, kaj smo našli?

Našli smo tole: Po kmetih in manjših mestih po deželi ljudje po večini še izpolnjujejo te dve dolžnosti bolj ali manj natanko. Po večjih mestih in industrijskih krajih je pa že slabo na vse strani. Odraslih moških ni več videti v cerkvi — tretjina, polovica ali še več jih manjka; odraslih žensk hodi še nekoliko več v cerkev, vendar je število lenuhov tudi med njimi že veliko.

Na kmetih ostanejo redno doma brez službe božje brezverski liberalci, socialisti in svobodomiselci, bodisi kmet, krčmar, učitelj, uradnik, zdravnik, advokat ali kaj drugega, v cerkev ne hodi, pa je ven.

Kaj torej začeti?

Ali nam to kaj mar gre, kar drugi ljudje delajo?

Pa še močno nam gre mar, ker so tu take reči, ki vse skupaj zadevajo.

A. Nasproti Bogu kako je s to rečjo?

Res, da je najprej vsak sam zase odgovoren za to, kako opravlja službo božjo, in sicer posvečuje praznike. Osebnost bo zato

poplačan nekoliko že na zemlji, poglavitno pa po smrti v nebesih, če je zvesto in pobožno izvrševal te dolžnosti; osebno bo tudi kaznovan, če je te dolžnosti zanemarjal.

Vendar mi vemo iz katekizma, da je tudi skupna služba božja zapovedana, da morajo ob nedeljah in praznikih vsi odrasli kristjani priti v farno cerkev k skupni javni službi božji. Tukaj ne sme manjkati nobenega, kogar veže zapoved.

Bog, naš stvarnik in odrešenik, naš gospod in prihodnji sodnik je to postavil v svojo čast in slavo.

Večje časti na zemlji Bogu ne moremo dati, kakor s tem, da gremo v cerkev k sv. maši, da posvečujemo nedelje in praznike.

Gospod Bog na to pazno gleda, da se ta služba tudi res dostojno vrši, da vsi izpolnijo to veliko dolžnost, to je vsakemu jasno. Da bori črviček človek ne more vsemogočnega Boga in Gospoda prezirati, zaničevati, to menda vidiš, dragi bravec »Bogoljubov«; zato pravi sam Gospod Bog: »Če sem jaz vaš Oče, kje je moja čast? Če sem jaz vaš Gospod, kje je strah pred menoj?« Seveda strah pred Bogom, ki je svet in pravičen, vseveden in vsemogočen, strah pred takim Bogom je opravičen.

Tisti pa, ki ne hodijo k sv. maši, tega strahu nič ne kažejo, Boga se ne boje, za njegovo zapoved se ne zmenijo, njegovo službo zanemarjajo.

Ali menite, da ostane vse to brez kazni? Ne in ne. Pride čas, pride dan in pride ura, ko se bo terjalo obračun. Kaj boš odgovoril Bogu, o grešnik? Tačas ne bo nič pomagala tvoja služba, tvoja učenost, tvoja veljava, tvoj denar. Liberalna stranka te ne bo rešila, tudi socialisti z vso svojo organizacijo ti ne bodo mogli pomagati.

Poslušajmo, kaj pravi Bog: Ob času velikega duhovna Helija je bila služba božja zelo zanemarjena, in kar je bilo pri tem najbolj žalostno, je to, da so Helijevi sinovi, torej duhovniki sami mnogo pohujšanje dajali, ko niso sv. obredov zvesto držali. Torej govori Bog: »Kdor mene časti, tega bom častil tudi

jaz; kateri mene onečaščajo, bodo zaničevani.«

In kazen za duhovščino in ljudstvo v tem slučaju je bila strašna: Bog pošlje sovražne Filistejce nad nehvaležne Izraelce. Vname se boj, Izraelci so bili premagani, skrinja zaveze zajeta.

Bridka žalost in sramota je legla na ljudstvo kot gosta megla na zemljo, pa' bilo je pravično. Kar so zaslužili, so prejeli.

Zapustil je Bog ljudstvo, ker so ga oni najprvo zapustili.

danes pa vsi Turka skubijo. Nekdaj so Španci gospodovali svetu, danes je Španija igrača v rokah framazonov. Danes je mogočna Rusija, mogočna Angleška in Nemčija, kaj bo čez nekaj let, bo zgodovina pisala.

Ne le moč in veljavo ljudstva sloni na pravi, dostojni službi božji, ampak celo obstanek celega naroda. Po Mozesu je Bog govoril Izraelcem: »Držite moje zapovedi in čuvajte moje sodbe in izpolnjujte jih, da tudi vas ne izbruha zemlja, v katero se boste naselili.«

11. skupina rimskih romarjev.

Kaj pa pri nas? — Ali ni zanemarjanje božje službe ravnotako strašno in splošno po mestih in industrijskih krajih? — Ali ne bodo kazni prišle ravno take? — Prav gotovo. »Kateri mene zaničujejo, bodo ostali brez časti.«

Bog ima moč in veljavo sam iz sebe, vsi drugi ljudje in vsi narodi in vse države imajo, kar imajo moči, le od Boga in le toliko časa, dokler jim jo pusti Bog.

Nekdaj se je svet tresel pred turško silo,

Pred Izraelci so stanovali v tej obljubljeni deželi razni kananejski rodovi, ki so pa bili zabredli v tako ostudno malikovalstvo, da jih je Bog sklenil iztrebiti raz zemljo. Izraelce je porabil v ta namen za svoje orodje, da so se zoper nje vojskovali, jih zmagali in pokončali.

Prav ravno tisto kazen pa Bog zažuga tudi Izraelcem, če bodo posnemali Kananejce.

Glejte, izpolnilo se je. David in Salomon sta sezidala krasen tempel v Jeruzalemu, ure-

dila službo božjo prelepo, tako da je srce veselja skakalo pri pogledu in užitku vse te krasote.

Poleg tega je Bog sam s čudežem posvetil tempel ob priložnosti posvečevanja in pridelal mogočno obljubo: da hoče Izraelce poslušati v vseh potrebah in jim storiti po njih prošnji, če mu bodo zvesto služili, ali če bodo vsaj skesani in potrti prosili tukaj usmiljenja. Nasproti pa jim je zažugal kazni, če ga ne bodo poslušali, njegove zapovedi zaničevali, za tujimi maliki noreli.

Izrael ni hotel služiti Gospodu, svojemu Bogu. Že kralj Salomon je na stare dni malike častil; njegovi nasledniki niso bili boljši. Po vseh kotih se je začelo vzdigovati in šopiriti malikovanje, tako da sta Bal in Ašera imela kmalu več častilcev po višavah, kot pravi Bog v templju.

Proroki so vstajali, prosili in svarili kralje, poglavarje in ljudi, pa nič niso marali. Le malo Izraelcev je Bogu zvestih ostalo.

Kako bridko toži prerok Jeremija čez Jeruzalem in ljudstvo.

Kazen pride, huda, strašna in izdatna.

Babilonski kralj Nabuhodonozor pride z veliko vojsko nad Jude, premaža njihovo moč, vzame mesto Jeruzalem, zidovje razruši, tempelj oropa in podere, kralja in velikaše z ljudstvom vred, kar jih je ostalo, odpelje seboj v babilonsko sužnost.

Zakaj je Bog to dopustil? — Zato, ker je tako zažugal in drži svojo besedo. Kazen pa je tudi čisto pravična. Čemu jim bo tempelj, če pa ne hodijo v tempelj molit; naj je podrt! Pravično so bili gnani v babilonsko sužnost, ker so raje služili babilonskim malikom kakor svojemu Bogu.

Tako se je godilo Judom, kaj bo z nami? — Ali jih ni mnogo med nami, ki več ne hodijo v cerkev, ampak raje služijo Balu in Ašeri, pijači, nečistosti, zabavi? Ali ne pride kazen tudi čez nas, čez vse, ne samo čez tiste hudobne oskrunjevalce; čez nas vse, ker smo vsi krivi, da je tako daleč prišlo. — Ali se ne bomo nič zganili, da to hudobo odpravimo? — Kaj čakate?

Sedemdeset let so delali Judje ostro pokoro v sužnosti in so se spokorili. Vrnili so se nazaj v Judejo, pozidali mesto Jeruzalem s težavo in tempelj postavili. Uredili službo božjo, kakor terja Mozesova postava, in v čast in hvalo jim bodi povedano, posihmal niso več zašli v malikovanje. Do prihoda N. G. Zveličarja na svet so verno se držali svojega tempeljna in prave službe božje. Ob Jezusovem času je bil tempelj čudovito lep in bogočastje veličastno; le enega jim je manjkalo — notranje, srčne pobožnosti in ljubezni.

Vse je bilo le zunanje. »To ljudstvo me častj z ustmi, njih srce pa je daleč od mene.«

V svoji ošabnosti niso hoteli sprejeti ponižnega Mesija, ki je prišel v svoj tempelj, da tam sede na svoj prestol na oltarju in postavi daritev sv. maše za novo zavezo.

Veliko se je trudil Zveličar, da bi pridobil Jude zase, pa niso ga marali. Sam toži: »Kolikokrat sem hotel zbrati tvoje otroke... pa nisi hotel.« — Zdaj zažuga kazen: »Prišli bodo zopet sovražniki nad te in te premagali in v tla pomendrali, da kamen na kamnu ne bo ostal.«

Vse se je izpolnilo do pike. Da pa to ne velja samo za Jude, ampak tudi za kristjane, to je povedal Gospod v priliki o najemnikih, ki niso dajali gospodarju najemščine.

Vsak narod, ki ne živi po veri Jezusovi, ki ne drži božjih in cerkvenih zapovedi, spada med take krivične najemnike. Od vsakega takega bo kraljestvo božje vzeto in predano ljudstvu, ki bo verno in zvesto odrajkalo najemščino v svojem času.

To se je izpolnilo nad Judi, pa se je izpolnilo tudi nad drugimi narodi, ki so bili sv. vero sprejeli, pa niso po njej živeli. Cerkevna zgodovina nam pripoveduje o mnogih, lepih cerkvenih pokrajinah v Aziji, Afriki, Evropi, ki so bile nekdanj, pa jih ni več.

Zakaj so izginile? — Niso prinašale sadu. »Vsako drevo, ki ne rodi, bo posekano in v ogenj vrženo, da zgori.«

Kraljestvo božje — sv. vera — krščanska občina s službo božjo — jim je bilo vzeto, ker se niso zanj brigali.

Res, da je treba izpolnjevati vse zapovedi božje in cerkvene, da prinaša vreden sad, vendar je med temi gotovo v prvi vrsti služba božja in vredno prejetje sv. zakramentov. Ako se to zanemarija, tudi drugo ne drži.

Torej kazen je tudi nam zažugana. Ali nismo že tam, da se žuganje tudi izpolni nad nami. Ali ni po nekaterih mestih že tretjina ljudi brez maše in brez sv. zakramentov? — Kaj naj še čakamo? — Da sovražniki pridejo, nam cerkve vzemó, posode pokradejo, duhovščino pomore? Je li to tako nemogoče? Poglejte tja v portugalsko deželo, ki je skoro vsa katoliška, kaj se je zgodilo pred par leti! Brezverski frامasoni so delali namesto Turkov. Na Francoskem ni veliko bolje. Ali ni pri nas zadosti takih ljudi, ki komaj čakajo, da pride čas, ko planejo kot volkov po cerkvi, da jo raztrgajo in pokončajo. Ako pride do tega prevrata in upora, kdo bo tisti čas branil pravice sv. Cerkve; mar taki mlačni in leni kristjani, ki sami komaj za silo izpolnjujejo cerkvene dolžnosti, za čast božjo in

za zveličanje duš pa ne kažejo nobene gorečnosti.

Od teh in takih ne moremo pričakovati nobene pomoči in obrambe za katoliško Cerkev. Bog pa tudi ne bo čudežno obudil takega Juda Makabejca, da brani nas lene in mlačne kristjane.

Dvignimo se torej in začnimo!

1. Kaj bo sklenil katoliški shod za posvečevanje nedelj in praznikov?

2. Kaj se dá napraviti v ta namen po župnijah?

3. Kaj morejo posamezniki in društva? Pišite pridno »Bogoljubu«!

Kako smo romali v Rim.

Poroča urednik.

(Dalje in konec.)

Prišel je dan odhoda. Kakor pri prejšnjih romanjih smo imeli tudi to pot sv. mašo za srečno pot ob 11. dopoldne v stolni cerkvi. Popoldne ob 5. pa je bila poslovilna pobožnost v cerkvi Jezusovega Srca. S kratkim nagovorom je pripravil na romanje zbrane božjepotnike č. gosp. župnik I. Barle od sv. Jakoba v Ljubljani. Iz cerkve so korakali romarji, opremljeni s svojimi »punkelji« raznih oblik, naravnost na kolodvor.

Neko svečano veselje preveva romarje pred odhodom in to veselje se bere vsem tudi na obrazu. Posebno ko so enkrat vsi srečno pod streho — v vlaku in vlak potegne, obide vse neka zadovoljnost, mir in veselje, kakršno se ne čuti zlepa kdaj drugikrat. Prav gotovo je: če si hoče kdo kako lepo, pošteno veselje privoščiti, si skoro ne more izbrati lepšega kakor je taka božja pot.

Kakor vselej, so bili tudi ta dan na kolodvoru mnogi prijazni in radovedni Ljubljancani, ki so nam voščili srečno pot in nas pozdravljali z robci in klici, ko se je vlak začel pomikati s kolodvora tje proti Notranjski. — Po notranjskih postajah je pobiral posamezne romarje; največ jih je pa naložil v Nabrežini, kjer je vstopila številna tržaška kolonija z g. kanonikom Slavcem na čelu. Tudi v Tržiču smo dobili močan prirastek, ko so vstopili Goričani. — V Červinjanu, na državni meji, smo vstopili v italijanske vozove, ki so bili dokaj pripravljeni, posebno zaradi tega, ker se je lahko šlo skoz cel vlak iz vagona v vagon, kar nam je pri raznem urejevanju izvrstno služilo. Dacarji nam pa niso delali prav nobene nadleže.

Prva naša postaja je bila Padova. Ko se je v torek, 8. aprila, jel delati dan, bili smo tam.

Mimogrede bodi omenjeno, da je bil razpored našega romanja po potu do Rima in nazaj — v katerih mestih bomo obstali, kdaj in za koliko časa — tako dobro urejen, da bi bilo najbolje, ko bi se istega razporeda tudi pri prihodnjih romanjih držali. Obstali smo trikrat tje in trikrat nazaj grede in po enkrat tje in nazaj

med potom v mestu prenočili. To doslej ni bilo navadno pri rimskih romanjih, ampak so vedno ponoči kar v vagonih prebili. To nam je pomnožilo troške in težave; a nudili smo romarjem kar največ mogoče ugodnosti.

V Padovi smo krenili naravnost k cerkvi sv. Antona, ki je pa od kolodvora oddaljena pičle pol ure. Opisaval cerkve ne bom. Velika je in lepa; sedem kupel ima. Gospod knezoškof so malo popridigali, potem pa maševali pri oltarju svojega patrona. Pevci so peli; romarji večinoma sv. obhajilo prejeli, potem pa ogledovali ostanke sv. Antona. — Po mestu se nismo mnogo zgubljali. Padova nima kaj drugih posebnosti; treba je pa tudi bilo iti počasi zopet na kolodvor.

Druga postaja je bila Bolonja. Dve in pol ure smo vozili iz Padove do tje po lepi ravnini. V Bolonji je bilo kosilo: za II. razred in en del III. razreda na kolodvoru; ostali, glavni del III. razreda si bo pa ohranil to kosilo v precej slabem spominu, kajti treba je bilo na romanju v Rim še enega posebnega romanja — pol ure daleč — da so prišli do kosila. Seveda gostilne, ki bi prevzela 400 ljudi na kosilo, ni povsod dobiti. To so pač težave, ki so na romanju časih neizogibne.

Po triurnem bivanju v Bolonji smo jo odrinili dalje čez Apenine do Florence, ki je bila tretja naša postaja. Že prej smo pisali, da nas Florenca skrbi, ker ni bilo nikakor mogoče dobiti dosti postelj. Zadnjih štirinajst dni smo napeli vse moči, da bi naše ljudi pod streho spravili. Izvedeli smo, da v Florenci biva več Slovencev. Do teh smo se obrnili in ti so nam res pomagali; največ se je trudil za nas g. visokoleslec Gruden, doma iz Idrije. Popolnoma gladko ravno ni šlo; a v par urah smo imeli vendar vse srečno pod streho. — Zelo me je pa skrbelo, če bodo romarji, raztreseni po mestu, mogli najti drugo jutro stolno cerkev, v kateri smo se imeli zbrati. Kako sem se oddahnil, ko stopim ob 6. zjutraj v cerkev, pa vidim pred oltarjem prav res vse črno naših ljudi; bili so že vsi skupaj. Saj

pravim no: brihtni so pa res naši ljudje in pomagati si znajo v sili, da je kar veselje! Sv. maša se je že pričela in petje je pod velikansko kupolo silno mogočno odmevalo. Stolnica v Florenci je ogromno velika in zunaj tako lepa, da take še v Rimu ni; notranjščina pa ne dosega vnanjosti. — Kate:ri so si znali pomagati, so si do 10. ure že glavne znamenitosti mesta, vsaj od zunaj, ogledali.

Ob 10. smo se odpeljali naprej — proti Rimu. Tu, med vožnjo, je bilo, ko so zagnali govorico, da jih je v Florenci 30 ostalo, kar bi ne bilo ravno čudno, toda k sreči vendar ni bilo res: tudi eden ni ostal. — Ob 4. popoldne smo bili v Rimu. Tu je šlo bolj gladko. V eni uri so bili vsi pod streho.

Že na potu od Florence do Rima so nam prišli v roke laški časniki, v katerih smo brali, da so sv. oče — zopet zboleli. Teža je legla na naša srca... O vi, preljubi sveti očka — smo si mislili — pa ravno zdajle morate zboleti, ko mi romamo v Rim! Ravno v jubilejnem letu, in v času, ko je na tisoče in tisoče romarjev z vseh krajev sveta v Rimu! Čudna so res pota božje previdnosti! No, mi smo vedeli, da se tudi to ni zgodilo brez božje volje; zato smo se še dosti lahko vdali tudi v to naredbo božjo. Sicer so bili pa vsi drugi nešteti romarji ravno na tem, kakor mi. In še vsak dan so novi tisoči prihajali, čeprav so že vedeli o bolezni sv. očeta, — dočim bi bili mi najbrž romanje preložili, če bi bili vedeli prej, pa smo šele na potu izvedeli; torej se ni bilo mogoče več nazaj obrniti. Pa ni bila šala. Življenje Pija X. je bilo popolnoma na važi. Ista bolezen se je ponovila že tretjič z vso nevarnostjo; torej se ni dalo nič prisiliti. Razni časniki so imeli že vse pripravljeno za slučaj smrti papeževe: življenjepis in slike. Pa so morali za enkrat še z vsem počakati; slike in življenjepis spraviti za poznejše čase... Brali smo v listih, da se je papežu prikazala v spanju rajna sestra in mu rekla: tvoje delo še ni končano; ne boš še umrl...

Mesto sv. očeta nas je sprejel njih namestnik, državni tajnik kardinal Rafael Merry del Val. Kajne, čudno ime, sestavljeno iz treh! Pri nas se nobeden tako ne piše. Kardinal Merry del Val je visok, primerno obilen, lep in postaven, prav simpatičen mož. Star je šele 50 let, dasi je že 10 let kardinal. Po rodu je Španec, plemenite rodovine. Presvetli gospod knezoškof so ga nagovorili v latinskem nagovoru, izrazili našo vdanost do sv. očeta itd. Med tem nagovorom smo mu izročili našo vdanostno adresno z duhovnimi darovi. Kardinal je odgovoril istotako latinsko, nas zagotovil ljubezni sv. očeta, dovolil razne obilne odpustke, — kar so škof slovensko pretolmačili. Pevci naši so zapeli tri krasne pesmi, kar je vzbudilo občno pozornost

vsega spremstva kardinalovega; ravnotako pa ženska narodna noša, katere smo žalibog imeli premalo seboj, ker nismo vedeli, da v Rimu na to toliko drže.

7. (aprilska) številka uradnega glasila od sv. očeta postavljenega najvišjega sveta za praznovanje Konstantinskega jubileja (XVI. Centenario della Pace della Chiesa) prinaša, kakor o drugih romanjih povodom tega slavlja, tudi obširno poročilo o slovenskem. Potem ko navaja število romarjev in njihovo vodstvo, pravi: »Romarji, med katerimi so se posebno opazile žene v svojih narodnih nošah, so sprejeli kardinala (Merry del Vala) s petjem papeževe himne, ki se je izvajalo s čudovito lepo intonacijo in pretapljanjem glasov.« Nato navaja nagovor prevz. knezoškofa dr. A. B. Jegliča ter odgovor kardinala, nakar poročilo zaključuje takole: »Ko je N. E. podelil blagoslov, so romarji s sladko, nepopisno harmonijo zapeli najprej pesem B. D., prve stihe Te Deuma in končali s trikratnim živjo svetemu očetu.«

Tako smo opravili avdienco v Vatikanu. Veste, kaj bi bilo sedaj najlepše? Da bi kardinal Merry del Val postal — prihodnji papež. Potem bi romarji lahko rekli: Tega papeža pa mi že poznamo! In res si je najbrž marsikdo izmed nas pri avdienci mislil: »Fest« papež bi bil to!...

Da smo bili pa res pravi romarji, zato smo tudi pošteno molili. (No, da po pravici povem: jaz bolj malo; pa drugi zato več.) Vsako jutro so bili romarji po raznih cerkvah pri tihih svetih mašah in sv. obhajilu, ob 8. pa pri škofovi maši, med katero so pevci peli, in sicer: 1. dan pri sv. Petru, 2. dan v Lateranu, 3. dan pri Mariji Snežnici, 4. dan pri sv. Klemenu, kjer je pokopan sv. Ciril, 5. dan v Animi, zadnji dan zopet pri sv. Petru. Na večer ob pol 8. pa smo imeli skupne pete litanije, največkrat pri Mariji Snežnici, ker smo večinoma nedaleč od tam stanovali.

Ogledali smo si Rim in njegova svetišča, kolikor se dá to v šestih dneh narediti. Ko bi človek hotel vse natančno ogledati, bi moral biti tam več mesecev.

Samó par ur manj kakor en teden smo bili v Rimu. V sredo, 16. aprila, ob 10. smo odrinili proti Asisiju, kamor smo dospeli ob treh popoldne. Asisi, rojstno mesto sv. Frančiška Asiškega, stoji jako lepo na griču, kakor manjša mesta po Italiji sploh. Po kosilu, ki smo ga imeli v štirih gostilnah, smo si ogledali cerkev sv. Frančiška — tri cerkve, ena vrh druge — sv. Klare in druge; na večer v mraku pa korakali doli v cerkev porcijunkulsko, ki stoji na lepi ravnini, blizu kolodvora. Tudi ta je lepa in velika. O sv. Frančišku nam je malo povedal frančiškanski gvardijan ljubljanski, č. P. Matevž Vidmar. Žal, da smo se morali iz cerkve prehitro ločiti.

Pot od Asisija do Loreta smo prevozili ponoči. Edino tukaj smo prenočili v vlakcu; pa tukaj tudi ni nič posebnega videti. Okolica Loreta pa je jako lepa; vidi se že morje. Mesto samo ima zopet prav lepo lego na nizkem griču. Tu — v prelepem svetišču Marijinem — smo opravili navadno svojo pobožnost: nagovor, sv. mašo, sv. obhajilo, petje, litanije. Gospod knezoškof so nam prav v živo dokazovali, da je tukaj — sredi cerkve — prav ravno tista hišica, v kateri je živela sv. družina v Nazaretu.

Ob 10. smo se odpeljali proti Benetkam, ki so bile naša zadnja postaja. Vožnja je bila dolga nepretrganih 9 ur; najprej ob Jadranskem morju, potem po gornjeitalški ravnini. Benetke so bile pa skoro najlepša naša točka. Srečno je bilo zadeto to, da smo stanovali na otoku Lidu — kakor največja gospoda seveda. Takó smo se vozili zvečer v mraku pri krasni razsvetljavi skoz vse Benetke, in drugi dan zopet dvakrat sem in enkrat nazaj. Ko bi ne bilo malo deževalo, bi bilo prekrasno; pa tudi tako je bilo lepo. Trg, cerkev in novi zvonik sv. Marka smo si ogledali in s tem skoro vse Benetke videli. V mali farni cerkvi na Lidu pa smo imeli zadnjo skupno službo božjo.

Popoldne ob pol dveh smo se odpeljali in okoli 5. ure popoldne bili zopet na avstrijskih tleh. V avstrijske vozove smo se zopet naložili brez posebnih težav in brez kake nadleže od strani financarjev. V Tržiču nas je zapustila prva truma: Goričani in nekaj Korošcev; v Nabrežini smo odložili veselo tržaško kompanijo in ob 9. zvečer smo bili v Ljubljani — zadovoljni, veseli, Bogu hvaležni.

11. skupina se je hotela še posebe ovekovečiti in je poslala svojo fotografijo in popis, ki naj tukaj sledi:

11. skupina je stanovala v samostanu čč. oo. pasijonistov iz reda sv. Pavla od križa pri sv. Janezu in Pavlu (S. Giovanni e Paolo). Skupina je štela 26 moških; bila je edina skupina brez žensk. Imela je med vsemi romarji najlepše stanovanje pod streho ljubeznivih menihov. V samostanu vlada sveta tihota; radi tega so tudi romarji morali molčati ne samo v obednici, temveč tudi na hodnikih! Silentium! Hoditi je bilo treba po prstih prav tiho in mirno. Domenili so se romarji samo to, kar je bilo neobhodno potreba. Medtem, ko so romarjem po hotelih stregli različni napitnine željni natakariji, je romarjem 11. skupine pogosto stregel sam o. gvardijan. Parkrat je

romarje počastil s svojo navzočnostjo škof iz reda pasijonistov, ki so bili došli iz Bolgarije in se po opravih mudili v Rimu. Vsak dan so romarji sklenili s skupno večerno molitvijo pred kipom lurške Device. Iz samostana se je videl kolosej, ki je bil neko noč krasno razsvetljen, kot bi bil ves v ognju. V spomin je dobil vsak romar pri odhodu od č. o. gvardijana nekaj podobic in eno relikvijo blaž. Gabrijela iz reda pasijonistov. — Romarje 11. skupine je dvakrat spremljal in vodil po Rimu sam o. gvardijan, da so tako kar je bilo največ mogoče videli. — Prav posebno veseli so bili romarji 11. skupine, ker so bili pri grobu sv. Cecilije v Kalikstovih katakombah pri dveh sv. mašah in so tam prejeli sv. obhajilo. Čč. gg. trapisti pa so bili pripravili vsem dober zajutrek.

Takó smo opravili v teku petih let Slovenci tri največje in najimenitnejše božje poti celega katoliškega sveta: Lurd, Jeruzalem in Rim. Prav veseli smo, da smo dosegli to, po čimer smo že dolgo hrepeneli. V Lurdu in Jeruzalemu tudi kameniti spomeniki v našem jeziku pričajo o našem pohodu. In Bogu moramo vedeti veliko hvalo, da se je vse troje romanje tudi lepo posrečilo. Časih smo mislili, da je to za nas skoro nemogoče: priti s celim vlakom Slovencev v Lurd ali celo v Jeruzalem. Zdaj je pot odprta; in kadar bo zopet čas prišel, bo lahko, kdor bo imel veselje za to, popeljal Slovence zopet tja. Zame je pa menda že čas — kakor sem povedal že v Benetkah v cerkvi pri slovesu — da obesim svojo romarsko palico na kljuko in grem lepo v romarski penzjon. In to bom tudi storil, — — — samó če mi bo žilica pustila . . .

Vsem gospodom, ki so pomagali, se lepo zahvalim. Naj ne zamerijo, če jih ne imenujem; utegnil bi koga izpustiti, pa bi ne bilo prav. Vse ljube romarje pa, s katerimi smo skupaj romali, lepo pozdravljam in se jim zahvalim za potrpljenje, katero so imeli z menoj in za prijaznost, ki so mi jo izkazovali. Pomolimo časih malo eden za drugega, ki nas vežejo prijetni spomini, da bomo skupaj priromali tudi tja gor! . . .

Ljubi romarji naj ne zamerijo, da so imeli zadnji čas še eno sitnost, namreč pot k sodnji za pričevanje. Samó ob sebi se razume, da ta zahteva ni prišla od nas; ampak da je to le zahteva birokratske gosposke, ki je hotela na ta način natančno dognati, koliko denarja je bilo odneženega. Svota pa ni tako velika, kakor se je govorilo. Žgube nazadnje ni bilo; ravno dobro se je izhajalo

Slovenski misijonar

Iz Macedonije. Revščina po vojski.

Kukuš, 11. aprila 1913.

Saj Vam je znano, kake so zdaj razmere pri nas v Kukušu. Če bi naše šole in naših podpor zdaj tukaj ne bilo, bi bili vsi tukajšnji katoliški Bolgari že od same zapuščenosti prisiljeni, da se zatečejo k razkolnikom, pravoslavnim Bolgarom. Vse moramo me usmiljenke preskrbeti; ne samo brezplačno šolo, ampak tudi hrano, šolske knjige in povrh še za cerkvene potrebe skrbeti.

Vojska je vse odnesla kakor vesoljni potop in ljudstvo je daleč naokrog prišlo na beraško palico. Te beraške palice pa romajo ševeda vse proti našemu zavodu in trkajo na naša vrata. Če jim ne pridemo na pomoč, obupajo in lakota jih žene razkolnikom v naročje. Velika sreča za katoliško cerkev je, da so tukaj tudi francoske usmiljenke, ki tako rade pomagajo Bolgarom, kakor bi bile same Bolgarke! Če bi nas še te zapustile, bi morale me kar zbežati iz Macedonije in macedonske Bolgare s krvavečim srcem prepustiti razkolnikom! Pravoslavni že delajo tukaj za svojo šolo in cerkev. Mi moramo zdaj veliko več storiti za našo katoliško šolo in cerkev, kakor poprej in tudi za cerkve v okolici. To pa stane mnogo denarja. Namesto raztrgane mašne obleke in razcefranih mašnih in obrednih knjig po več cerkvah bo treba vse novo preskrbeti in to prav hitro! Pa kako je to vse drago; že ena sama mašna knjiga vzhodnega slovanskega obreda stane s poštnino 66 K! Potem je treba naročiti za šolo mnoga draga učila, da ne bo naša katoliška šola na slabšem kot pravoslavna. Na Kranjskem si še misliti ne morete, kako se zamore v teh krajih sv. vera predvsem le z usmiljenostjo in z dobrim šolskim podukom rešiti! Saj imajo tukaj bolgarski ljudje le toliko verskega znanja, kolikor ga dobe od misijonarjev lazaristov in od usmiljenk v šoli in pri delitvi vsakdanje miloščine. To ljudi k nam vabi, kakor se je svojčas judovsko ljudstvo zbiralo okrog božjega Učenika, ker jim je dobrote delil. Prav taki so naši makedonski Bulgari. Za zveličanje duš so jim potrebne tri reči: milo-

ščina, šola in cerkve, zakaj le po teh morejo priti do spoznanja katoliške vere. Kdor nam pomaga, da preskrbimo Bolgarom tukaj te tri reči, ta je pomagal duše rešiti, ta bo prejel od Boga plačilo.

Tako se je tudi v začetku Jezusova vera vernikom in nevernikom v srca sadila; apostoli niso samo pridigovali in učili, ampak so tudi miloščino delili in bolnike ozdravljali. Če bi mi ne skušali po svojih močeh ravnotako delati, bi ne dosegle čisto nič za sv. vero. To pišem bralcem »Bogoljuba« zato, da spoznajo, kako je tukaj vsak milodar res za zveličanje neumrjočih duš in ne samo za nasičenje lačnih želodčkov.

Od č. g. dr. A. Nastrana se nam obetajo za bolgarsko cerkev tudi lepe jaslice. To bo res nebeški dar, to bo za naše bolgarsko ljudstvo najbolj razumljiva in pretresljiva pridiga, in če bodo te jaslice res lepe, bodo ljudje kar v trumah romali in molili in se čudili pred temi jaslicami! — Prihodnjič Vam bom še bolj natančno opisala naše nove razmere in težave. Bolgarski vojaki se tudi vedno zatekajo k nam in kako hvaležni so za vsako zdravilo, za vsaki dar. Tudi za čudodelne svetinje nas zmiraj prosijo in za križce. Prosim, pošljite nam jih kaj! Usmilite se nas revic v Kukušu, pomagajte nam rešiti duše razkola in pogubljenja, pozvonite z velikim zvonom v »Bogoljubu«, da nam boste mogli poslati kmalu pomoč v Kukuš. Me bomo tudi povedale tukaj Bolgarom, da pride ta pomoč od njih katoliških bratov Slovencev in to jih bo še bolj potrdilo v sv. veri in v hvaležnosti do naših rojakov! Vse molimo s sirotami vred vsak dan za Vas. Prosim tudi, spominjajte se nas v svojih molitvah in v sv. maši.

Z največjim spoštovanjem

Vam hvaležno vdana

S. Olga Ponikvar,
usmiljenka.

Ta dopis se je po nesreči nekam zamešal, da ni prišel tako dolgo na vrsto. Poskusili bomo popraviti, kar smo zakasnilo

Prijateljem bosenskega misijona.

I. Razstava darov za bosenske novomašnike.

To je bilo veselje za prijatelje bosenskega misijona, ko je bila otvorjena naša razstava. Ne le tisti, ki bivajo v Ljubljani, so prišli gledat, ampak tudi z vlakom so priromale Marijine hčerke od več strani, da se prepričajo, »ali je bosenski odbor za kaj ali ne«. — Zdaj je pa iztekla velika neresnica izpod mojega peresa; zakaj vzrok je bil drug, saj so nam same povedale te dobre dušice. Rekle so: »Prišle smo pogledat, česa je treba, da bomo drugič bolj vedele pripraviti in izdelovati.« Ali ni to blag in plemenit nagib? Da, angeli Bosne so se naselili po vsem Slovenskem ter delali, šivali, likali, vezli za naše novomašnike. Angeli Bosne so delali v noč, ker podnevi niso utegnili in pripravljali najpotrebnejše za oltar in za novomašnike. Pri razstavi so bili razvrščeni darovi na tri strani. Za vsakega novomašnika je bil odločen posebej prostor. Tu smo videli troje darov. Prvič mašni plašč in cerkvenega perila za sv. mašo, drugič najpotrebnejšo kuhinjsko pripravo, tretjič železno posteljo z vso opremo, preprosto sicer, a močno in snažno. Gotovo je delalo in darovalo sto rok, predno je bilo vse pripravljeno. Ali se naj zahvalimo? pa kako? Saj se ne more dovolj lepo povedati, kakšno pohvalo in zahvalo zaslužijo bosenski dobrotniki. — Še to moram omeniti. Darovi so bili ozaljšani z lepimi belimi cvetkami. Č. gospodu Diviću so vse okitili z mirtami in z modrimi in belimi trakovi; dobil je bel mašni plašč. Č. gospodu Benkoviću je bilo vse ozaljšano s planinkami in z rdečimi trakovi; dobil je rdeč mašni plašč. Č. g. Perkoviću so cvetele ljubke pomladne narcise na darovih; dobil je zelen mašni plašč in vse je bilo ozaljšano z zelenimi trakovi. Ali veste, kaj pomenijo cvetke? Mirta, znamenje neveste, znamenje poroke — »ali ni novomašnik najljubeznivši ženin?« so djale Marijine hčerke. Planinka, podoba stanoovitnosti, raste na deviških snežnikih — ni li to velepomembna cvetka za novomašnika? In narcisa? V latinskem jeziku se imenuje »narcisus poeticus«, zopet pomenljiva cvetka za mladeniča, ki daruje v mladosti vse svoje moči Vsemogočnemu, ko se njemu in božjemu Zakramentu posveti za vekomaj. To je poezija življenja. In ljubezen Slovencev do neznanih novomašnikov, ali ni to nežna poezija? In ljubezen, s katero nam bodo vračali ljubezen, ali ni zopet sama poezija? In snežnobele cvetke mirt in planink in narcis, ali niso prav nalašč za razstavo, ki je jasen dokaz,

kako ljubljen je božji Zakrament, kako čislana sv. maša, kako spoštovan je duhovski stan pri Slovencih. »Ta razstava govori glasno in jasno« — se je izrazil že prvi dan odličen obiskovalec. »Kaj takega je mogoče le pri Slovencih,« je pristavil drug. — Še mnogo bi Vam lahko poročali o razstavi, a utegnili bi biti nekaterim le preveč. Naj bo torej kratka a najtoplejša zahvala konec tega poglavja! Naj Vam povem besede, ki jih je govoril obiskovalec duhovnik: »Darovali so mnogo, a še več bodo dobili in pridobili darovalci, kajti to ne more biti brez očitvidnega blagoslova z nebes!« Da, božje oko je vse videlo in preštelo in božja roka bo vračala po zaslugah in po dobrem namenu, ki ste ga imeli.

II. Kako vozimo opeko za Marijin dom v Sarajevu.

Štiriinosemdeset vozičkov, vsak po 100 opek, je že priromalo v Ljubljano. Nekateri vozički so še več naložili, nekateri so bili do polovice naloženi, konjiček ni vedel več dalje, pa jo je krenil nazaj v Alojzišče. Hvala vsem voznikom, prodajalcem in kupovalcem! Ker je deževno vreme, bo menda šlo bolj počasi naprej; kadar bo, pa bo prav. Nekaj prošnje imamo za tiste, ki nabirajo s polo za opeko. Zelo vljudno prosimo, naj zapišejo prav razločno tudi ime svoje župnije. Tako nam prihranijo veliko dela pri zapisovanju vrnjenih pol. Druga prošnja: Kdor pošlje denar po nakaznici, naj zapiše zadaj opombo »za opeko«. Ta denar je namreč ločen od drugega, bodisi za novomašnike, bodisi za bosenske misijone. Nalagamo ga sproti v knjižico; imeli smo že 21 vinarjev obresti. Tudi vinarčkov ne smemo prezirati. — Imena nabiralcev opeke bomo potem nazadnje objavili skupno. (Zaradi obilega dela nam ni mogoče vsakemu poslati posebej potrdila.) Tedaj se mora vsak pošiljavec poskusiti sam, in ako bi kaj ne bilo v redu, se mora koj oglašiti. Še enkrat prosimo, naj se tudi prazne pole vrnejo, ako jih ni moči izpolniti. Saj dobro vemo, da ne gre povsod lahko. Še enkrat vsi srčno zahvaljeni in pozdravljeni!

Opomba. Izkaz darov priobčimo v prihodnji številki.

III. Kje se najdemo ob katoliškem shodu.

Mnogi se že vesele katoliškega shoda tudi zato, ker bodo tiste dni spoznali očeta Puntigama. Mladi Bošnjak dr. Ekert bo tudi imel zelo važen referat; tudi tega bi rad marsikdo slišal. Najbolj pa se zanimajo naši bralci za predavanje s skioptičnimi slikami,

ki ga bo imel oče Puntigam za bosenske prijatelje v veliki Unionovi dvorani. Kateri dan bo to, tega še danes ne moremo povedati. Naznanilo se bo po časopisih. Pa kje se še najdemo na katoliškem shodu? Veste kje? V bosenski kavarni! Bosenski odbor je v zadnji seji sklenil, da otvori za časa katoliškega shoda bosensko kavarno. Odprta bo

vsak dan le 2 ali 3 ure, točila se bo tam domača in turška kava, stregle pa bodo mlade Bošnjakinje in stari Bošnjaki. Več ne smem danes ovaditi. Pridite gledat ob katoliškem shodu v Alojzišče v pritličju na levo, pa boste gotovo zadovoljni. Na svidenje torej v bosenski kavarni! Tam se bomo lahko še marsikaj domenili.

M.

Cerkveni razgled

Po svetu.

Iz Vatikana. Na predvečer praznika sv. Petra in Pavla so se podali sv. oče Pij X. v cerkev sv. Petra, kjer so na grobu sv. Petra pobožno molili. Kardinal Merry del Val je ob tej priliki izročil sv. očetu po eno zlato in kovinasto svetinjo, ki jo — kakor znano — dajo vsako leto o prazniku apostolov-prvakov napraviti. Svetinja ima na eni strani papeževo podobo, na drugi pa sliko osrednjega semenišča za Kalabrijo, ki je delo sedanjega sv. očeta.

Kardinal Vives y Tuto je toliko okrevljal, da že more zopet maševati.

Povrnitev v katoliško Cerkev. Albanci, ki so jih bili v zadnjem času homatij na Balkanu siloma sprejeli v razkolno cerkev, so se zopet slovesno povrnil h katoličanstvu.

Zlato mašo je imel olomuški kardinal eminenca dr. Fr. S. Bauer dne 19. julija.

Spomenik dunajskega evharističnega kongresa. Že za časa kongresa se je izražala želja, naj bi se v trajen spomin evharističnih slavnosti ustanovila in sezidala cerkev, ki bi se v njej stalno častilo Najsvetejše. Za to misel je gorel zlasti pokojni kardinal dr. Nagl. Po njegovi smrti se je osnoval odbor, ki mu je častni predsednik sedanji dunajski nadškof dr. Piffl, pokroviteljica pa nadvojvodinja Marija Anuncijata. Cerkev vednega češčenja naj bi se zidala v najbolj zapuščenem okraju dunajskega mesta. Poleg cerkve bi radi zidali tudi samostan za redovnice, ki bi poleg vednega češčenja skrbele tudi za dela usmiljenja med revnimi in zanemarjenimi sloji. Predsednik odbora je princ Alojzij Lichtenstein ml., ki je dal oklic do vseh udeležencev evharističnega kongresa in do drugih blagih src, naj bi pripomogli, da bi se lepa misel in želja čimprej mogla uresničiti.

Velikansko sliko dunajskega evharističnega kongresa je dal napraviti prestolonaslednik nadvojvoda Franc Ferdinand. Delo je poverjeno du-

najskemu umetniku vitezu Blaasu in se že bliža koncu. Slika je dolga pet metrov ter bo gotovo ena najlepših, kar jih je Blaas izvršil. Središče cele kompozicije je spreved, ki prihaja skozi dvorna vrata na takozvani »Heldenplatz«. Vse osebnosti (cesar in prestolonaslednik, kakor tudi sijajno spremstvo ter kardinali in škofi) se na sliki prav dobro ločijo. Želeti je, da bi se napravili tudi majhni odtisi te monumentalne slike, ko bo dovršena.

Sv. maša na visoki gori. Dne 18. avgusta bo na cesarjev rojstni dan opravil sv. mašo meranski kapucinski pater Kaj Perathoner na najvišjem vrhu avstrijskih alp — na Ortlerju.

Na Velehradu so bila 24., 25. in 26. julija posvetovanja, kako zblížati vzhodne razkolne Slované ter jih privedi zopet k resnici, v katoliško Cerkev.

Avstrijsko lurško romanje od 26. maja do 8. junija se je srečno izvršilo. Pri evharistični procesiji je bilo navzočih okrog 20.000 romarjev. Dve osebi sta bili nenadoma ozdravljeni.

Duhovnik — čuvaj Vezuva. Novi ravnatelj observatorija na Vezuvu — je profesor Mercalli, ki je duhovnik ter vsak dan mašuje v mali kapelici v bližini ognjenikovega žrela.

Deželna konferenca Marijinih kongregacij na Ogrskem. Dne 1. julija so zborovali v Budimpešti zastopniki Marijinih družb s cele Ogrske. Zborovanje se je izvršilo v lastnem domu, ki ga imenujejo »Regnum Marianum«-poslopje (kraljestvo marijansko), ter se je razvilo v impozantno manifestacijo Marijinih častilcev. Otvorilni govor je imel škof Prohaska. — Po vsem soditi, je Ogrska na enem prvih mest, kar se tiče Marijinih družb; poudariti je, da se zlasti srednješolska mladina pridno oprijemlje Marijine zastave.

Nobene moči nima Francija proti upornim vojakom. Vlada je zopet nastavila vojaške duhovnike, ker upa, da bo z njihovo pomočjo prišel zopet red in prava disciplina med vojake. Dà,

da! Vera je potrebna, pa ne samo vojakom, ampak prav tako tištim, ki imajo moč in oblast v rokah. Dokler bo v višjih glavah vladalo brezverstvo, ni pričakovati boljših časov za nesrečno Francijo.

Prenos svetinj sv. Martina. Dne 15. junija so v mestu Sombotolj (Steinamanger) z veliko svečanostjo praznovali prenos svetinj sv. Martina, ki je bil rojen na Ogrskem, umrl pa na Francoskem. (O življenju sv. Martina smo nedavno v »Bogoljubu« že poročali.) V mesto je došlo okrog 10.000 pobožnih vernikov; slavnosti se je udeležilo tudi veliko število katoliških magnatov, med njimi knez Esterházy. Vse mesto je bilo v zastavah, slavolokih in vencih. Cesar je v spomin na to slavnost podaril sombotoljskemu kapiteljnu bel križ iz emajla z zlatim robom; križ ima v sredi podobo sv. Martina. To odlikovanje bodo odtondi kanoniki nosili na rdeče-zlatomrmenem traku.

Nova misijonska hiša. Misijonska družba s sedežem v Steylu bo sezidala podružni zavod za vzgojo misijonarjev v mestu Driburgu na Vestfalskem.

Žalostno. Dva žalostna slučaja, ki sta prišla na dan samo v zadnjem času, izpričujeta, kako visoko sega npravna propalost tudi v naši širši domovini. Nečuvno izdajalstvo je počenjal obrist Redl v Pragi: izdajal je Rusiji za visok denar vojaške tajnosti, da je mogel v polni meri veseljačiti in uživati. — Na Ogrskem je bil moralčno obsojen ministrski predsednik Lukacs, ki je sprejel od raznih bank več kot tri milijone kron za volilne namene, da je zato bankam skozi prste gledal. Obojno odkritje je močno razburilo poštene avstrijske kroge. Pa kaj pomaga nevolja in razburjenje? Pomagano bo le s tem, če se moderni svet odpove grehu, neverstvu, materializmu, ako se bo takozvana inteligenca oprijela zopet krščanskih resnic, pravičnosti in krščanske ljubezni, ako bodo ljudje živeli po naukih krščanstva. Vsakdo naj po svoje pripomore, da se zatro in izrujejo gnili izrastki v človeški družbi, krščanski duh naj preveva vse sloje, potem se bodo povrnille zopet redne in zdrave razmere med toli pokvarjene vrste sodobnih mogočnjakov.

Vsaj nekaj. Milijonar J. Rockefeller ml. v Ameriki je napravil ustanovo za 10 milijonov dolarjev. Obresti od tega kapitala se bodo porabile za zatiranje kupčije z dekleti in pa za oskrbo zanemarjenih, padlih mladenk.

Mogočen vtis je napravil na otoku Malta zadnji evharistični kongres osobito tudi na drugoverce. Ravnatelj cestne železnice, prej jud, je prestopil v katoliško Cerkev in se dal krstiti. Enako je bilo sprejetih v katoliško Cerkev več protestantskih pridigarjev in še nekoliko drugih krivovercev.

Stoletni anglikanski duhovnik J. Cooper je prestopil v katoliško Cerkev. Tri dni pred smrtjo je poklical katoliškega duhovnika ter se je spričo njega odpovedal anglikanski razkolni veri. Med zapuščino so zasledili tudi pismo, ki v njem pravi, da ga je k temu koraku nagnilo dolgotrajno in temeljito proučevanje o katoličanstvu.

Napredek. Na Japonskem (s Korejo in Formozo) so po zadnji statistiki našli 148.538 katoličanov. Misijonarjev je ondi 156, zraven teh pa deluje tudi že 33 japonskih katoliških duhovnikov. Velik vpliv na razvoj katoličanstva je napravilo izpreobrnjenje barona Montono v mestu Tokio. Montono je sin uglednega japonskega poslanika v Madridu. Sedaj dela z vsemi močmi, da bi pridobil Cerkvi še več odličnih Japoncev.

Tudi pred Bogom demokrat. Novi predsednik severoameriških Združenih držav, Woodrow Wilson, se je celo v izbiri najljubše cerkve pokazal demokrata. Ognil se je namreč blestečih presbiterijanskih cerkvâ, kamor zahajajo milijonarji in njim enaki, in si izbral skromno majhno cerkev v delavskem predmestju, o kateri velika washingtonska družba doslej niti vedela ni, da je na svetu. Wilson je tu zase in za svojo družino najel priprosto klop, in prvič v zadnjih 50 letih hodi sedaj predsednik Združenih držav v cerkev zopet zato, da moli, ne pa zato, da bi imel pogovore z gospodo in sprejemal elegantne dame. Prvo nedeljo potem, ko je Wilson zasedel predsedniško mesto, se je pred najlepšo cerkvijo na Newyorški cesti, kamor sta hodila Roosevelt in Taft, zbrala velika množica občinstva in čakala na novega predsednika. Ta je pa tedaj molil v 10 milj oddaljeni revni cerkvici in gospoda se je več ur zaman pekla na solcu. Ko je Wilson nato dospel v Belo hišo, je prihitel k njemu ves upehan in spoten eden tajnikov in mu povedal, da ga pred cerkvijo na Newyorški cesti čaka občinstvo in silno godrnja, ker ga ni na izpregled. Wilson je pa tajnika zavrnil z lepo kretnjo, rekoč: »Povejte ljudem, da želi biti predsednik Združenih držav tudi takrat, kadar moli, enak najnižjemu državljanu...«

Lakota v Afriki. Iz južne Afrike prihajajo poročila, da je to leto bila neznosna suša in da že tri leta ni bilo pravočasno in zadostnega dežja. Posledica je, da je mnogo živine poginilo, umrlo je pa tudi veliko slabotnih ljudi. Misijonarji tožijo, ker ne morejo postreči stradalajočim, ki prihajajo iskat pomoči. Klaverjeva družba v Solnogradu zbira doneske, ki so namenjeni nesrečnim in v bedi živečim kristjanom.

Po domovini.

Odlikovanje. Za papeževega hišnega prelata je bil imenovan preč. g. dr. Fr. Stanonik, vseučiliški profesor v Gradcu, ki je kljub visoki sta-

rostiti in zelo slabemu vidu to leto še vztrajal kot redni profesor dogmatike na graškem vseučilišču.

Doktorja bogoslovja sta postala na dunajskem vseučilišču č. g. Ivan Tul, namestni profesor goriškega duhovskega semenišča, in č. g. Andrej Snoj, ki je vodil doslej slovensko službo božjo na Dunaju. Častitamo! — Dne 24. junija je napravil v Rimu naš rojak č. g. Alojzij Zupan, gojenec zavoda »Germanikum«, doktorat iz modroslovja z odličnim uspehom.

Smrtna kosa. V Olševku je umrl dne 3. julija č. g. zlatomašnik Andrej Volc, župnik v pokoju. Služboval je kot župnik v Beli cerkvi in v Šent Vidu nad Ljubljano. Njegova dobrosrčnost je bila splošno znana. Od leta 1891. dalje je živel v pokoju in po svojih močeh pomagal v dušnem pastirstvu. Mir njegovi duši!

Umeščeni so bili gg.: Anton Golf, župnik v Strugah, na župnijo Srednjo vas v Bohinju; Nikolaj Stazinski, župnik na Črnučah, na župnijo Smlednik; Anton Tomelj, kaplan v Št. Vidu nad Ljubljano, na župnijo Črnuče; Andrej Orehek, kaplan v Dobropoljah, na župnijo Struge; Josip Juvanec, župnik v Borovnici, na župnijo Cerknica; Valentin Kajdiž, kaplan v Mengšu, na župnijo Borovnica.

Podeljene so župnije: šent Gotard g. Valentinu Sitarju, kaplanu v Kranju; Ovsise g. Josipu Ocepku, župniku v Dobovcu; Vrh (Sveti Trije kralji) g. Janezu Miklavčiču, župnemu upravitelju istotam.

Duhovniške vesti iz lavantinske škofije. Župnija Sv. Marjete na Polzeli je podeljena č. gosp. Ivanu Jodl, doslej župniku pri Sv. Andražu poleg Velenja. — K Sv. Jakobu v Galiciji pri Celju gre za župnika dosedanji ptujski kaplan č. gosp. Avgust Jager. — Dne 1. julija sta bila inštalirana č. g. Franc Časl kot župnik na župnijo Trbovlje in č. g. Franc Trop za župnika v šmarjeti pri Rimskih Toplicah. — Za provizorja v Št. Lenartu nad Laškim je imenovan č. gosp. Ivan Luskar, kaplan v Št. Petru pri Radgoni.

Krška (celovška) škofija. Imenovanja: Cesar je imenoval v krškem stolnem kapitelnu: gg. Gvidona Bitnerja za stolnega prošta, Ferd. Wappisa za stolnega dekana, dr. Jož. Somerja za stolnega sholastra in kot kapitularni dosedanjega prof. bogoslovja g. dr. Jan. Quitta. Slovensko cerkveno vmeščanje se je izvršilo v četrtek, dne 10. julija v stolnici ob 9. uri dopoldne. — Novoimenovani korar dr. Jan. Quitt postane obenem kn.-šk. kancelar. (Slovinci se čutimo prikrajšane!) — Kn.-šk. konzistorijalnim svetnikom in poročevalcem v konzistoriju dr. Martin Ehrlich, bogoslovni profesor v Celovcu. — Za kn.-šk. dvornega kaplana in ordinar. tajnika Andr. Trupej, kaplan v Železni Kapli. —

Za kanonika v Velikovec Ivan Žel, župni upravitelj v Hodišah. — Z bolniškega dopusta gosp. Katnik Ivan za Lipaljovas. — Župnijo sv. Jurija na Strmcu sooskrbuje g. Tajnko Rok, provizor v Lipi. — Prestavljeni: Gg. šmihelski kaplan Jožef Feinik v Železno Kaplo, boroveljski kaplan v Šmihel nad Pliberkom, šentjakobski kaplan Alojzij Vavti v Borovlje. — Novo nastavljeni kot kaplani so gg. semeniški duhovniki: Božič Lovro v Tinjah, Brožek Viljem v Št. Jakobu v Rožu, Ruprecht Viktor Podkloštrum, Viternik Ludovik v Hodišah. — Razpisana župnija sv. Jurij na Strmcu.

Zakrament sv. mašniškega posvečenja. Višje redove so prejeli letošnji gg. novomašniki v ljubljanski stolni cerkvi v dneh 10., 12. in 14. julija. Poleg domačih gg. bogoslovcev so bili posvečeni še trije redovniki frančiškani in en redovnik kartuzijanec.

Nove sv. maše so darovali letos sledeči gospodje iz ljubljanske škofije: Jožef Bulovec, Breznica, dne 20. julija. (Govoril g. župnik F. S. Finžgar.) Fran Gabrovšek, Rovte, dne 27. julija. (Govoril g. drž. posl. J. Hladnik.) Anton Hafner, Žabnica, dne 20. julija. (Govoril g. ravnatelj J. Traven.) Franc Hönigmann, Vrhnika, dne 20. julija. (Govoril g. dekan Fr. Hönigmann.) Fran Kokel, Brezje, dne 16. julija. Fran Ks. Kovačič, Prem, dne 20. julija. (Govoril P. dr. Gvido Rant O. F. M.) Franc Pavlič, šmartno pri Kamniku, dne 20. julija. (Govoril g. dekan J. Lavrenčič.) Gabriel Petrič, Ljubljana (uršulinska cerkev), dne 20. julija. (Govoril P. Kornelij Petrič O. F. M.) Matej Vilfan, Stara Loka, dne 20. julija. (Govoril g. prelat Andrej Kalan.) Ivan Žerjav, Ljubljana (Sv. Peter), dne 27. julija. (Govoril gosp. stolni vikar Janko Cegnar.) Ignacij Žganjar, Videm — Dobropole, dne 20. julija. (Govoril g. vojni superior msgr. A. Jaklič.) Janez Ev. Burenk, Komenda, dne 20. julija. (Govoril g. profesor dr. Mihael Opeka.) Janez Črnilec, Naklo, dne 20. julija. (Govoril g. župnik B. Rebol.) Anton Gnidovec, Ajdovec, dne 20. julija. (Govoril g. ravnatelj msgr. dr. J. Gnidovec.) France Lovšin, Ribnica, dne 20. julija. (Govoril g. profesor dr. J. Jerše.) Filip Merješič, Ljubljana (Sv. Jakob), dne 20. julija. (Govoril P. Pij Žankar O. F. M.) Janez Počkaj, Dol. Logatec, dne 20. julija. (Govoril gosp. kaplan Leopold Turšič.) Josip Poje, Osilnica, dne 27. julija. Alfonz Zaverl, Dole, dne 27. julija. (Govoril g. dekan M. Rihar.)

Letošnje nove sv. maše v lavantinski škofiji. Anton Bratkovič, 28. julija, Kapela pri Radencih; pridigar: Martin Osenjak, župnik pri Sv. Petru pri Radgoni. — Ignacij Grifič, 15. avgusta, Prihova; pridigar: Franc Hrastelj, arhidijakon v Konjicah. — Pavel Holcman in Vinko Holcman, 10. avgusta, Remšnik; pridigar: dr. Josip Hohnjec, bogoslov. profesor v Mariboru. — Anton Medved, 3. avgusta, Rajhenburg; pridigar: dr.

Anton Medved, gimnazijski profesor v Mariboru. — Anton Peršuh, 10. avgusta, Sv. Lovrenc na Dravskem polju. — Jakob Bohak, 10. avgusta, Studenice; pridigar: Bohak, dekan v Slovenski Bistrici. — Andrej Klobasa, 17. avgusta, Sveti Jurij na ščavnici. — Janko Slavič, 17. avgusta, Ljutomer; pridigar: Franc Slavič, župnik v pok. — Frančišek Štiglic, 17. avgusta, Rečica v Sav. dolini; pridigar: Jožef Dobrovč, župnik v Črni na Koroškem. — Mihael Turk, 10. avgusta, Pilštanj; pridigar: Marko Tomažič, dekan v Kozjem. — Jožef Vrečko, 3. avgusta, Sv. Jožef nad Celjem; pridigar: Franc Kitak, superijor istotam.

Odličen uspeh. Na gimnaziji v kn. šk. zavodu sv. Stanislava v št. Vidu je delalo vseh 30 osmošolcev zrelostni izpit. Izid je jako lep, kajti vsi kandidati so prestali izpit z dobrim, polovica celo z odličnim uspehom.

Velika nesreča je zadela dobro krščansko družino šolskega voditelja Iv. Jegliča v Ljubljani. Pridna in pobožna hčerka Zorka, 19 let stara, dijakinja 5. gimnazijskega razreda, je ravno tisti dan, ko je napravila skušnjo z odliko, — utonila v Ljubljani. Sočutje z nesrečno rodbino je bilo splošno. O rajni Zorki pa, ki je vsi, kateri so jo poznali, ne morejo prehvaliti, kako blaga in pobožna je bila, prihodnjič kaj več.

Sv. Jožef — Celje. Duhovne vaje za moške začnejo 4. avgusta zvečer ob 6. uri, to je: v ponedeljek po porcijunkuli. Sklep: 8. avgusta, to je v petek zjutraj. — **Duhovne vaje za žene** se začnejo 31. avgusta, to je na Angelsko nedeljo ob 6. zvečer. Sklep 4. septembra, to je v četrtek zjutraj. — Predstojništvo sv. Jožefa v Celju.

Salezijanci imajo za svoj naraščaj redovne šole v novem veržejskem zavodu. Letos otvori družba poseben pripravljalni tečaj v slovenskem jeziku. Mladenci, ki niso prestari in bi želeli bolje poznati salezijanski poklic, naj se obrnejo na: »Vodstvo Marijanišča v Veržeju, P. Križevci, Štajersko.«

Samostojno župnijo bodo dobili v Spodnji šiški pri Ljubljani. Zadeva nove župnije je za tako veliko občino zelo nujna, zato naj bi bili šišenčani hvaležni vsom, ki se trudijo, da bi se enkrat že uredilo tukaj tudi cerkveno in župnijsko vprašanje. Svobodomiselcem seveda ta stvar ne diši; mar jim je cerkev in domača služba božja. Ker je deželni odbor kranjski pritrdil sklepu županskega gerenta, da se ustanovi nova župnija, se je šišensko svobodomiselstvo pritožilo na upravno sodišče, pa je pošteno pogorelo. Višja oblast priznava potrebo nove župnije in skrb vseh dobromislečih in krščanskih prebivalcev v šiški bo, da se ta nujna zadeva čimpreje uresniči.

Nov pogrebni zavod. Ljubljanska občina namerava ustanoviti nov mestni pogrebni zavod po

zgledu drugih večjih mest. Na Dunaju se je tak zavod prav dobro obnesel in donaja mestu lepe dobičke. Seveda bo moralo mesto gledati v prvi vrsti ne na svojo korist, — da bi delalo dobičke na škodo občinstva, — ampak da bo ustrezno meščanom.

Stavba nove kapele v celovškem kn.-šk. deškem duhovniško-vzgojnem zavodu »Marijanišču«. Dne 30. junija t. l. so začeli graditi kapelo; zgradba je proračunjena na 100.000 K. Prevzvišeni knez in škof, ki se za zgradbo prepotrebne kapele zelo zanima, je daroval v ta namen večjo vsoto.

K Jezusu, ljubitelju nedolžne mladine branijo. Glasilo zatiranih koroških Slovencev piše iz Gorij na Zili: »... Naš učitelj K. se je na dan sv. Alojzija nad šolarji silno jezil, ker so prejeli isti dan prostovoljno sv. zakrament. Učence, ki so storili ta »zločin«, si je zabeležil...« Tako je v deželi »frazina«, v deželi neverjetnosti (nepojmljivega pritiska zoper versko in narodno zavest). Nobeno sredstvo se tem klevetnikom ne zdi preslabo in prenizko, da bi zatrli v naših rojaki obnem verski in narodni čut. Katoličani, stojte, stražite zvesto! — Pred par leti so se v Celovcu nabila po cerkvenih vratih slovanska vabila k običajnim slovenskim postnim pridigam. (Znano je namreč, da je v Celovcu med cerkvenimi bratovščinami ter sploh med občinstvom, ki zgodaj zjutraj obiskuje cerkev, precejšen odstotek Slovencev.) Čez pol ure so bila vabila vsa potrgana raz cerkvena vrata. To je storilo sovraštvo do katoliške vere in še huje sovraštvo do Cerkvi vdanib Slovencev.

Hoče pri Mariboru. Dne 28. junija je bilo 25 let, odkar so v Gospodu zaspali premilostljivi lavantinski knezoškof Jakob Stepišnik. Zato so se v naši fari, kjer je dekanijska cerkev, opravljale zadušnice in sv. maše za rajnega nadpastirja, katere so se udeležili vsi duhovniki hoče dekanije.

Zalilog. Veličastno so potekali dnevi od 15. do 22. junija v mali župniji zaliloški (450 ljudi). Zunaj v naravi vročina, v srcih vročina svete gorečnosti: obhajal se je namreč po petnajstih letih III. misijon. Vodila sta ga čč. gg. Alojzij Žužek in Janez Pristov iz D. J. Kljub pričetni košnji so ljudje vztrajali do konca. Zjutraj in zvečer je bila prijazna cerkvica nabito polna domačinov in tudi tujci so prišli, celo z Goriškega. Gospoda sta spovedovala neumorno. Obhajanih je bilo v teh dneh nekaj nad 1600 vernikov. Sveče zakramente so prejeli prav vsi domačini brez izjeme. Pokazalo se je, da je v cerkvi fara edina in verna. Ustanovila se je kot sad misijona tako potrebna Sveta vojska. Naj bi ista izvanredna gorečnost, ki je vladala med misijonom, ostala tudi še zanaprej; edinost tudi v javnem življenju,

»da bomo vsi eno!« — Za to priliko sta se tudi prenovila dva križa: II. misijona spomink v cerkvi in III. misijona križ na pokopališču. Oboje delo je lepo izvršil g. Anton Klemenčič iz Železnikov. Blagoslovil pa ob sklepu č. g. dekan M. Mrak. Lestenec v cerkvi pa je krasno prenovil domačin zaliloški Andrej Šturm. Priporoča se okoliškimi cerkvam za taka dela.

Iz Drašice pri Borovnici. V nedeljo, dne 6. malega srpana, smo imeli v tukajšnji kapeli, posvečeni Mariji Pomočnici kristjanov, lepo slovesnost. Blagoslovljen je bil na novo postavljeni sv. križev pot. Izdelal ga je mojster F. Bečaj v Cirknici. Krasno delo hvali mojstra. V za to primernem govoru, ki ga je imel č. g. pater Benvenut Winkler, je nam opisal korist in zgodovino križevega pota. Marsikdo je vzdihnil: Oh, kolikokrat sem imel že čas opraviti pobožnost svetega križevega pota, a sem bil len, zdaj pa hočem biti bolj goreč.

Sv. Vid pri Ptuj. Pokopali smo v petek, dne 20. junija t. l. kmetico Katarino Vidovič, po domače Pogrensko, staro 60 let. Ne le domačini, temveč vsi daleč naokrog so poznali dobro, blago pokojnico kot dobro in izvrstno gospodinjco. Rajna je bila vzor vrle, skrbne slovenske žene; bila je tudi brez števila otrokom krstna in birmanska botra v več župnijah. Sijajen pogreb, katerega se je udeležilo mnogo ljudstva, in poslovilni govor č. g. P. Alf. Sveta ob jami jasno priča, kako plemenito srce je nehalo biti. Sveto je živela in sveto je umrla. Hudo, mučno bolezen je lepo potrpežljivo prenašala, vdana v božjo voljo. Vsem, ki ste jo poznali, bodi priporočena v pobožno molitev.

Dunaj. Dne 2. julija je bil promoviran na dunajski univerzi za doktorja bogoslovja vlč. g. dr. Andrej Snoj. — Tri leta je bival na Dunaju, a deloval je poleg svojih študij tudi vztrajno za svoje rojake, zato ga bomo ravno vsled tega težko pogrešali. — Na tem mestu bodi gospodu doktorju izrečena najiskrenejša zahvala za trud in požrtvovalnost, bodisi v Straži, dekliški zvezi, pri shodih v loretski kapelici, zlasti pa v spovednici. — V nedeljo, 6. julija, smo imeli zadnjo službo božjo s skupnim sv. obhajilom in sveto mašo v loretski kapelici avguštinske cerkve. Po večini so se udeležile vse Slovenke, bivajoče tu na Dunaju, ker vedo, kolike važnosti je skupno sv. obhajilo zlasti v tujini. Spretno g. pevke so zapele par primernih pesmi, kar je našo slovesnost še bolj povzdignilo. Gospodu doktorju bodi zagotovljeno: Njegovi nauki in požrtvovalnost nam ostanejo v neizbrisnem spominu. V domovini pa naj ljubi Bog blagoslovi njegovo delovanje!

Št. Lenart nad Laškim. Težko ločitev smo imeli pri nas v Št. Lenartu, ker smo zgubili č. gospoda župnika Franca Časna. Mnogo let smo

imeli blažega dušnega pastirja, sedaj nam pa žalost tare naša srca, ko so se poslovili od nas. Bil jim ni noben trud pretežaven, zato je bila pa ločitev tako bridka. Največjo skrb in veselje so imeli do mladine, zato so jo tako skrbno gojili. Vsak je našel pri njih pomoč, bodisi v duševni ali telesni potrebi. Morda bo že trava rastle na njihovem grobu, a njihovih nauk se bomo še spominjali. Na praznik sv. Petra in Pavla vzeli so z solznimi očmi slovo od nas. In popoldne zaklenkal je zvon in naznanjal faranom žalosten odhod našega č. gospoda. Cela fara topila se je isti dan v solzah. Vse ljudstvo je skoro naglas jokalo za njimi. Živo si bomo ohranili ganljive

Blagoslov nove kapelice v Mirni peči.

(Dopis o tem je bil zadnjič.)

nauke, ki so jih nam dajali zadnjikrat kot za slovo. Blagor župniji, ki je dobila tako dobrega pastirja! Blagemu gospodu želimo, naj jim ljubi Bog obilno poplača ves trud, ki so ga imeli z nami!

Št. Jurij ob južni žel. Mislim sem, da se v naših krajih ne zgodi ničesar, kar bi bilo čudovito. Toda spoznal sem, da se zgodi mnogo kaj, a ne pride vselej v javnost, kakor da bi dogodek sam klical: »Ne povej tega okoli!« Tako se je zgodilo nekaj takega v naši fari, vredno, da se zabeleži. Mlad posestnik se odpravlja na štiri

ure dolgo pot po jabolčnik. Že je zapustil hišo, rekel srečno in se poslovil. Toda vrne se nazaj in pravi svoji ženi: »Zdi se mi, da nimam pravega rožnega venca seboj; onega hočem imeti seboj, ki mi ga je prinesla sestra seboj iz Rima.« Žena pravi: »Eh, za topot bi že bil oni navadni dober!« Toda mož si ne dá dopovedati. Vzame si rožni venec, se poslovi in odide. Kmalu nato pa se zopet vrne. Ko ga zagleda žena, mu reče: »Saj se menda ne misliš za vedno posloviti, da se še vedno ne moreš odpraviti na pot?« Mož ji pa odvrne: »Oprosti, ljuba žena, pozabil sem se pokropiti z blagoslovljeno vodo!« — — Po teh besedah je odšel, se vsedel na voz in pogнал. Odšel je in se ni več vrnil. To se pravi, vrnil se je, toda smrtno ranjen. Po poti ga je srečal pijanec in ga — zabodel. Ko so ga vprašali, zakaj je to storil, je odgovoril: »Kar sem storil, sem storil.« Pijača ga je bila popolnoma zmešala. Ko se je streznil, ni vedel nič povedati. V zaporu se ne more nič spominjati hudega dejanja. Zabodeni mož pa že danes po štirih tednih, bolj slabotno sicer, vendar pa ozdravljen stopa okoli. Pisec teh vrstic se je pogovarjal z njim in prišlo mu je medtem na misel: Marsikoga drugega kakor tega bi spremljal angel brezskrbnosti in sreče, ko bi si vzel na pot rožni venec in blagoslovljeno vodo. Pomanjkanje žive vere pa je že marsikje vzelo eno in potegnilo seboj tudi drugo. Popotnik, spomni se besed Tobijevih.

Marijine družbe.

Proslava Konštantinskega jubileja na Repentabru. Tudi mi Tržačani smo poskusili prirediti enkrat skupen sestanek v slovenskem delu tržaške škofije obstoječih Marijinih družb. Priliko za tako skupno prireditev nam je dal Konštantinski jubilej. In ta prvi poskus se nam je obnesel nad vse pričakovanje. Marijine družbe in njih prijatelji so se odzvali našemu vabilu v tako velikem številu, da ne pretiravamo, če rečemo, da nas je bilo dne 15. junija na prijaznem Repentabru blizu 3000 ljudi. Že na vse zgodaj je prihitela s svojo zastavo tržaška moška Marijina družba, ki je imela skupno sv. obhajilo. Ogromna množica pa je prišla z vlakom ob 10. uri; bližnje družbe pa peš. Pod hribom smo se uvrstili v procesijo in med petjem in molitvijo prišli k cerkvi. Zastave — osem — so se postavile krog oltarja na prostem in na prižnico je stopil č. g. kanonik Slavec. Z vznešeno besedo je govoril o namenu in pomenu Marijinih družb ter krepko pobijal ugovore proti njim, ki so zlasti razširjeni še med primorskim ljudstvom. Po pridigi je imel sv. mašo z asistenco č. g. kanonik Sila; pri maši pa je izborna pel zbor ženske Marijine družbe iz Trsta pod vodstvom č. gosp. Skabarja. Popoldanska slovesnost se je začela

z govorom č. g. Ukmarja. Govoril je, kako je božja Previdnost pripravljala pot krščanstvu, ki je premagalo staro poganstvo. Naj bi tudi danes premagalo životvorno krščanstvo, ki naj se širi po Marijinih družbah, moderni paganizem in brezverstvo. Po slovesnih litanijah in zahvalni pesmi je stopil na oder še č. g. Kalan. Govoril je o materi - vzgojiteljici. Matere na Krasu naj nam vzgoje nov, krepak in veren rod. Take matere pa naj nam vzgoje Marijine družbe! Po tem govoru so nastopile zastopnice tržaške, rojanske, tomajske, repentabske in osapske Marijine družbe z govori, deklamacijami in petjem. S tem je končala prelepa slavnost in vrniti se je bilo treba na kolodvor. Dasi je trajala slavnost cel dan, zunaj na solncu in niso bili ljudje postreženi — pri cerkvi je samo ena gostilna — vendar nisi videl družega kot vesele in zadovoljne obraze. Želimo, da bi bil uspeh tega sestanka oni, ki so si ga želeli prireditelji, namreč: poživljenje že obstoječih družb in ustanovitev novih. Po teh družbah pa naj bi se prerodilo naše ljudstvo ob Adriji v nov, krepak in veren rod!

Iz Tržiča. Spominčica na grob Rezičke Ceme, umrle v Tržiču 7. junija 1913. Nemila smrt nam je ugrabila iz naše srede v najlepšem cvetu mladosti ugledno članico — Rozi Cemetovo. Vedno vesela in gibčna je vendar precej dolgo bolezen prenašala z veliko potrpežljivostjo in vdanostjo. Za družbo je bila vsa vneta. Tudi pri posameznih odsekih, na primer pri dobrodelnem odseku, odseku za razširjanje časopisov je z veliko marljivostjo vedno delovala. Kot izborna igralka na odru je bila večkrat naravnost občudovana. Kratko rečeno: bila je povsod priljubljena. Da je Jezusa v najsvetejšem Zakramentu rada pogosto obiskovala in prejemala, je umevno. Bila je vzorno dekle, zvesta hčerka Marije. Prekrasen pogreb rajnice se je vršil v nedeljo 8. junija. Ganljivi govor, katerega so č. gospod župnik in voditelj pri odprtem grobu imeli, je ganil vse navzoče do solz.

Črniče. Na belo nedeljo smo imeli lepo slovesnost. 115 otrok se je vpisalo v Marijin vrtec; do 1. maja jih je bilo 150. Posvetili so, kar je najlepšega, svojo mladost in nedolžnost brezmadežni Devici. Veselo je bilo gledati te mlade junake, ko so prejeli svetinje, radost je polnila njih čvrsta lica. — Dne 1. maja je imela naša Marijina družba sprejem novih članic. Prečastiti gospod dr. Kobal nas je poživil z jedrnatimi besedami in 15 deklic je pristopilo k oltarju in izvolilo Marijo za svojo mater, tako da sedaj z veseljem rečemo, da mladino iz črniške fare vodi Marija pod svojo zastavo. Vsakemu pa to ni pomisli in pomilujejo nas zato, ker ne plešemo, češ da imamo premalo zabave. Mi pa jim odgovorimo: Ne držimo se tiste navade, ki so jo imeli

Izraelci, ko so plesali okrog zlatega teleta. Iščemo si raje veselje pri Mariji in to veselje je boljše in slajše kakor pri plesu. — Dne 1. junija smo imele svojo veselico, ki se nam je precej dobro posrečila.

Mirna peč. Statistika obeh Marijinih družb. Mladeniška Marijina družba je štela 52 članov. Izmed teh jih je odšlo 7 v Ameriko, 6 se jih je poročilo, 1 se je preselil v Šmarjeto, 1 je bil izključen in 1 je umrl, 2 sta se pa nanovo priglasila. — Shod je vsak drugi mesec, ravnotako prejem sv. zakramentov. — Dekliška Marijina družba je imela 396 članic. Od teh jih je odšlo v Ameriko 14, k usmiljenkam jih je šlo 11, omožilo se jih je 20, v druge župnije se jih je preselilo 50, izključenih je bilo 19, umrlo jih je 5, nanovo prigašenih je 19. — Shod je vsak mesec in ravnotako prejem sv. zakramentov. »Bogoljub« prihaja k nam v 45 izvodih vsake številke.

Vatovlje pri Divači. Bilanca ob prvi obletnici naše Marijine družbe: Pri ustanovitvi je bilo 42 družabnic. Od teh sta odšli v Ameriko 2, poročili sta se 2 in 1 umrla. Za to zadnjo so darovale vse članice sv. obhajilo. — Letos na nedeljo sv. Alojzija je bil nov sprejem. Pristopilo je 15 članic in 14 novink. Kakor razvidno, družba lepo napreduje. Tudi je prišel vanjo v zadnjem času čisto nov duh in novo življenje. Veliko zaslug za to ima naša zgledna družbenica, vrla gdčna učiteljica na Kozjanah, ki se mnogo trudi za družbo.

Sv. Jakob v Ljubljani. Dnevi od 8. do 15. junija so bili dnevi duhovnega veselja in prerojenja za obe naši Marijini družbi za dekleta in žene. V teh dnevih smo obhajale duhovne vaje pod spretnim vodstvom vlč. g. dr. Zdešarja. Vedno bomo hvaležne za lepe nauke in se z Marijino pomočjo po njih ravnale. O, kako sladek sad rode duhovne vaje, ki človeka tako lepo pripravijo na vreden prejem sv. zakramentov! — To je pač najprimernejša proslava jubileja (Konstantinskega) zmage Križa (Kristusa) nad njegovimi sovražniki (grešnimi strastmi). — 8. junija je bilo nanovo sprejetih v deklško družbo 19 deklic po vlč. g. dr. Jeršetu, 15. junija pa v družbo za žene 17 žen po mil. vlč. gosp. prelatu in generalnem vikarju Flisu.

Iz Senožec. Blagoslov zastave Marijine deklške družbe in otvoritev dvorane se je na praznik sv. Petra in Pavla krasno izvršila. K slavnosti so prihitele Marijine družbe iz okolice, z zastavo sta se udeležile slavnosti tržaška Marijina družba in hrenoviška. Veličasten je bil sprejem iz dvorane v cerkev, pri katerem so nesle deklice Marijinega vrtca novo zastavo, katero je mojstrsko izvršila gdčna Jul. Kafol, članica Marijine družbe v Trstu. S tem delom je žrtvovala veliko truda in časa brezplačno, le iz ljubezni

do deklet senožeške Marijine družbe. Bog ji povrni njeno požrtvovalnost! — Cerkveni govor je imel vlč. g. Andr. Ažman, katehet iz Postojne. Domači g. župnik je blagoslovil po govoru zastavo; nato je bil slovesen sprejem novih članic v Marijino družbo in pete litanije M. b. — Po končani cerkveni slavnosti je bil sprejem z razvito novo zastavo, katere lepoto so vsi občudovali, v dvorano, katero je blagoslovil domači g. župnik in opisal pomen dvorane za katoličane, kjer se je vršila nato igra »Fabiola in Neža«. Nismo prijatelji hvale po časopisih o izvršenih igrah, a za to predstavo moramo pripoznati, da so dekleta Marijine družbe igrale z dovršeno popolnostjo. Pri zadnjem dejanju si videl marsikatero oko rosno vsled ginjenosti gledalcev. Le ena sodba se je glasila: »Kako je bilo lepo in naj bi se igra ponovila!«

Hoče pri Mariboru. Na praznik sv. Petra je bilo pet let, odkar so naš mnogočast. g. dekan zasadili Marijino družbo za vse štiri stanove. Zjutraj je bilo skupno sv. obhajilo, popoldne pa pridiga za družbo, katero so imeli č. g. voditelj. — Mnogo se je v tem času v naši fari spremenilo in izboljšalo. Vidi se že prelepi sadovi Marijine družbe. Potom Marijine družbe se je močno razvilo pogosto preijemanje sv. zakramentov, ki je vir življenja in moči vsake družbe. Skupno sv. obhajilo je vsak mesec ter nauk za dekleta; tudi za fante prav pogostoma. Vsako nedeljo in praznik je precej obhajancev, pa ne samo ženske, ampak tudi moške in mladeniči so zraven. Dal Bog, da bi jih še drugi vedno bolj in bolj posnemali! — Dne 18. majnika, na trojiško nedeljo, so dobili mladeniči Marijine družbe in Orli krasno zastavo, katero so prišli blagoslovit preč. g. profesor dr. Josip Hohnjec iz Maribora. Ganljivo je bilo videti, ko so mladeniči med pozno sv. mašo v prav lepem številu pristopili k mizi Gospodovi, vsi z družbenimi znaki, Orli v kroju.

Iz Idrije. Dne 8. junija smo imele tretji skupni shod deklških Marijinih družb idrijske dekanije. Udeležile so se sledeče Mar. družbe: iz Žirov, Sp. Idrija, Vojsko, Črni vrh, Hotedršica, Godovič, Ledine, Otalež, Idrija; tudi z Gore so prišla dekleta, kjer pa še ni družbe. Upamo, da se v kratkem ustanovi in pristopi k »Marijini zvezi«. Le žal, da se niso vse družbe udeležile z zastavo. Ob pol 10. uri je bila pridiga in velika sv. maša. Po sv. maši skupna seja vseh predstojništev. Vodili so jo dekanijški voditelj č. g. Fr. Oswald. Ob pol 12. uri skupno kosilo pri g. Didiču, kjer je bila dobra in hitra postrežba. Ob 2. uri je bil skupni shod in pete litanije, po litanijah je bila igra »Večna mladost in večna lepota«; med drugim in tretjim dejanjem so nas počastili z govorom preč. g. dekan. Bog daj, da bi v tem letu pristopilo prav mnogo deklet pod Marijino zastavo!

Hrenovice. Naša dekliška družba obstoja že trinajsto leto. Omisli si je letos lepo novo zastavo. Delo je prav lično izvršila gđna Sattner iz Ljubljane. Dne 18. maja letos smo imeli slavnost blagoslovljenja zastave. Prav lep dan je bil to za župnijo, zlasti pa za družbo in dekleta. Šest sosednih družb s svojimi zastavami je sprejelo ob 2. uri popoldne novo zastavo, ki jo je nosilo enajst belo oblečenih deklic v cerkev. Po lepi cerkveni slovesnosti pa so prav dobro za naše razmere nastopila dekleta v igrah »Smrt Marije Device«, »Najlepši kinč« in »Marijina hči pred nebeškimi vrati«. Denar za zastavo je bil hitro skupaj. Stala je z vsemi pritikinami 604 K. — Sedaj pa še malo števil: Ves čas obstoja družbe je bilo sprejetih v družbo 443 deklet. Od teh se jih je poročilo 95, v samostan šlo 10, umrlo 18, izključenih 135, preselilo 26. Šteje pa družba sedaj še 159 članic. Lepo število se jih je poročilo. Dal Bog in Marija, da bi bile vse skrbne in krščanske matere. Izključenih pa je bilo malo več. Največ radi lahkomišelnosti, trmoglavosti, nerednosti, pa tudi veliko radi nerodnosti. Veliko izmed teh se je raje oziralo na mamljive in zapeljive besede nerodnih fantov, vzljubile so raje slabo družino, kakor pa Marijo in njeno družbo. Da pa res niso bile za družbo, pa kaže večinoma njih poznejše življenje in ravnanje. So pa pri nas fantje, ki so družbi na kljub, nalašč vabili dekleta zlasti na ples, odvrčali jih od družbe, nato se jim pa posmehovali. — Dne 29. junija se je pa naša družba častno po 65 članicah z zastavo udeležila blagoslova nove družbene zastave v Senožečah.

Reka (Hrvaško). Na dan sv. Alojzija se navršilo 50 let, da je ustanovljena naša dekliška Mar. družba. Kajne, ljube sestre, da je res bilo prav, da to 50 letnico slovesno obhajamo. To so dekleta tudi storila. Opravile smo šestnedeljsko pobožnost sv. Alojziju in posebej tri dana pred svetkovinom polnoštevilno prišle k sv. maši in sv. obhajilu ob 5. v jutro. V nedeljo 22. junija smo bile ob 6. pri sv. maši, katera je bila darovana za našo družbo. Za sv. maše smo poslušale zelo lepo pridiko: kakšna mora biti »kčerka Marijina«. Zvečer ob 5. je bila v »Trečoredskem domu« igra v pet dejanjih: »Sv. Neža«. Dekleta so res častno nastopila in svoje uloge na opče zadovoljstvo odigrala. Sledečo nedeljo so pa spet ponovile igro. Tisti dve nedelji smo se lepo zabavale. Češčenje presv. Rešnjega Telesa imamo v vsako prvo nedeljo v mescu cel dan. Vpeljali so to čast. oo. kapucini v spomin na lanski evharistični kongres na Dunaju. Malo smo žalosne, ker se nam voditelji čisto menjajo. Ljubim sestrkam na Kranjskem priporočam v sv. molitev našo dekliško Mar. družbo in nekatere družbenice, katere se držijo bolj postrani, da jim ljuba mati Marija vdeli vnemo za Mar. družbo.

Iz Smlednika. Nič nas ne odklanjajte, gosp. urednik, češ, saj je bilo zadnjič poročilo o vaši družbi. Že prav, a tega pa ni bilo, kako izredno lepo je bilo 23. junija, ko smo bile na Bledu in v Vintgarju. Na otoku smo bile pri sv. maši in litanijah, poklonile Mariji svoja srca in ji priporočile vso družbo in drage svojce, veselo pele v njeno čast v cerkvi in v čolnih. Kako je bilo lepo voziti se po jezeru in peti, da je res odmevalo od gore! In v Vintgarju! Kako vzvišene misli se vzbujajo v srcu pri pogledu na tolika naravna čuda in na mogočna dela večnega Mojstra, pa tudi človeškega uma.

Lokavec (Goriško). Tudi pri nas se prav živo giblamo. Vse naše delovanje sloni na ramenih našega preč. g. vikarja Henrika Črničoj. Zdaj so nam tudi ustanovili družbo treznosti ali »Sveto vojsko«, v kateri je vpisanih: v prvi stopnji trije, v drugi 15. Bog naj blagoslovi našo tako potrebno »Sveto vojsko«, da bi kaj dobro uspevala!

Sv. Duh pri Krškem. Ustanovili smo mla-deniško kongregacijo, ki že lepo deluje.

Sv. Ilj v Slovenskih goricah. Dne 10., 11. in 12. maja smo imeli krasno slovesnost v proslavo Konstantinskega jubileja in obenem češčenje presv. Rešnjega Telesa. Obilo ljudstva se je te slavnosti udeležilo. Dekliška Marijina družba je obhajala drugi dan triletnico ustanovitve družbe. Tretji dan se je razvila popoldne krasna procesija s presv. Rešnjim Telesom. Vse tri dni je bilo mnogo svetih obhajil. — Dne 26. aprila smo izgubili vrlo članico Anico Lorber. Da bi jo obvarovala hudobnega sveta, jo je Marija vzela v sveto nebo. — Molite sestre, da ostanemo zvesti tukaj katoliški veri, ker tukaj se zmerom naseljujejo protestantje in hočejo iztrgati naši mladini iz srca vero in vse, kar je katoliškega in naš ljubi materni jezik. Priporočam v molitev našo faro in vse župljane.

Št. Vid nad Ljubljano. V nedeljo, dne 29. junija smo imele mesečni shod, pri katerem se je od nas poslovil naš družbeni voditelj č. g. Ant. Tomelj, ki ga je božja previdnost odločila za župnika na Črnučah pri Ljubljani. Kako je bil gospod kaplan, sedanji župnik črnuški priljubljen v št. Vidu zlasti pri dekliški Mar. dr., je pokazal poslovilni večer v torek 15. julija v telovadnici Orla, kamor smo bile tudi me povabljene. Vrstili so se govori za govorom pri natlačeno polni dvorani. V imenu Mar. dr. je govorila družbenica Jožefa Žirovnik in slikala zasluge duhovnega voditelja, ki si jih je stekel v Mar. družbi. V sredo zjutraj ob 6. uri smo pa polnoštevilno pristopile k mizi Gospodovi pri njegovi sv. maši in darovale zanj sv. obhajilo. — Moč Najvišjega naj Vas spremlja na Vaši novi težki službi kot župnik!

Spominjajte se umrlih sester:

Ana Trnjak, Terezija Meglič, Ivana Gстал-
trer; vse v Hočah pri Mariboru.

Roza Duša, Čačošče, Dol., 12. junija.

Kranjc Marija, Nazaret (Kokarje), 3. julija.

Božjak Marija, Trbovlje, 21. aprila.

Marija Sajovic, Rova.

Misijoni.

Abstinenca med zamorci. Evropska kultura je rodila v Afriki vobče zelo dvomljive sadove, toda pred kratkim je našla pot v Afriko naprava, ki bo tudi pri zamorcih gotovo obrodila dobre sadove. Ustanovilo se je namreč društvo treznosti, podobno naši »Sveti vojski«. Nezmerno uživanje vina in žganja, ki ga znajo črnici že prav dobro kuhati, je povzročevalo veliko nevarnost za narod in vero. Da bi se ta nevarnost še pravočasno odvrnila, so ustanovili beli očetje na otoku Ukereve na Viktorinem jezeru društvo treznosti, ki si je izvolilo za patrona velikega apostola treznosti sv. Janeza Krstnika. S kraljem na čelu je pristopilo društvu precejšnje število mož. Nekateri iz verskih in domoljubnih nagibov, drugi zopet, ker jim uživanje alkoholnih pijač ne ugaja, pretežna večina pa, da preprečijo gospodarski propad in si ohranijo zdravo dušo in telo. Danes šteje društvo 80 članov, ki imajo redna zborovanja. Med člani je tudi 12 vaških poglavarjev. Društveniki se zavežejo pod častno besedo, da bodo pravila zvesto izpolnjevali. V društvu so ustanovili odsek, ki naj bi pospeševal spreobračanje paganov in skrbel za zgubljen in zanemarjen kristjane, da se zopet povrnejo nazaj na pravo pot. Odsek, ki šteje okoli 20 članov, se zbira tedensko pri misijonskem predstojniku in se posvetuje pod njegovim umnim vodstvom o sredstvih in načinu delovanja. Blagonosni sadovi društva se že kažejo. Po poročilu misijonarjev se je vsled društva treznosti povzdignilo število obhajil od 8000 na 14.000 na leto. Tudi člani zelo podpirajo misijonarje s pridobivanjem novih katehumenov.¹ V šestih mesecih, odkar društvo obstoji, so jih pridobili okoli 200.

Znabi bo ta zgled vplival tudi na druge zamorce, ki kažejo čudovito sposobnost za društveno življenje.

Misijoni in abstinenca. Neki voditelj Marijine družbe nam piše: Neka članica prinese 5 K 20 vin. za balkanske misijone. Začudim se, kako more preprosta kmečka dekle naenkrat prinesiti tolik dar in jo vprašam, kako je mogla ta znesek zbrati. Odgovorila mi je: »Odkar sem abstinentka, položim vsako nedeljo 20 vinarjev na

stran in v pol leta se je ta znesek nabral; ob novem letu prinesem drugo polovico.« Pohvalil sem jo in vesel vzkliknil: »Živela rodovitna abstinenca!«

DAROVI.

Za usmiljenke v Odrinu: Fr. Pivk, Sv. Duh, 4 K. — Fr. Modic, Bloke, 5 K. — župni urad Sv. Trojica v Slov. goricah, 28 K. — Neimenovana iz Strug 5 K. — Ivan Bajc v Skriljah 20 K 50 vin. Marija Možina v Ameriki 44 K. — F. Vode in J. Rems 5 K. — Ana Legat v Celju 20 K. — Ana Sedej v Idriji 4 K. — Iz Zahomca 10 K. — Več oseb iz Idrije 8 K. — Jože Pirc, Naklo, 10 kron.

Za armado sv. križa: Ivana Slokar 4 K.

Za opeko za Sarajevski Mar. dom: Dekliška M. D. v Budanjah 11 K 50 vin. — Iz Kamnika po č. g. M. Zevniku 30 K 20 vin. — Iz Sv. Križa pri Kostanjevici 20 K.

Za bosenske novomašnike: Mina Šubic 5 K.

Za Bosno: Dunajske Slovenke (nabrano do mesca maja) 30 K.

Za cerkev sv. Jožefa v Ljubljani: F. Vode in J. Rems 5 K.

Za afrikanke misijone: župni urad v Tunicah 5 kron.

Za zvon v Derviški Mogili: Ana Legat v Celju 10 K.

Za bolgarski misijon: G. Fr. Krošelj v Šoštanju 10 K.

Za kruh sv. Antona: Neimenovan od Sv. Tomaža pri Ormožu 2 K 50 vin. — Neimenovana, Loški potok, 4 K.

Za apostolstvo sv. C. in M.: župnija Sv. Križ pri Kostanjevici 10 K.

Za odkup poganskega dečka »Jožef«: Neim. na Blokah 30 K.

V dober namen: Neimenovan 2 K.

Dobre knjige.

Ravnokar je izšel nov molitvenik pod naslovom **Sv. Anton Padovanski**. Življenjepis in češčenje velikega čudodelnika iz frančiškanskega reda z molitvenikom. Po nemški izdaji P. Sebastjana Scheyring priredili ljubljanski bogoslovci. — Ta molitvenik bo gotovo vsled svoje bogate vsebine nadvse dobrodošel vsem častilcem sv. Antona Pad. Obsega namreč životopis in razne pobožnosti k sv. Antonu Pad., poleg tega pa tudi navadne in mašne molitve. V njem najdemo pobožnost deveterih in trinajsterih tor-
kov, vse razne dnevnice ter premnoge druge pobožne vaje k temu velikemu svetniku. Izdajatelj pravi v predgovoru: »Če se knjižici posreči, da se bo še bolj razširilo in poglobilo med našim narodom češčenje sv. Antona, o katerem je zapisal papež Gregor IX., ko ga je prištel med

¹ Katehumeni so pagani, ki se pripravljajo na sveti krst.

svetnike, da je sedaj v nebesih in da ga poveljujejo na zemlji mnogi čudeži, ki se gode dan za dnem na njegovem grobu in ki so izpričani od verodostojnih prič, je dosegla svoj namen.« — Cena za ta krasni molitvenik je zelo nizka in znaša za vezan izvod v platnu z rdečo obrezo 1 K 20 vin., v šagrinu z zlato obrezo 2 K 40 vin. — Molitvenik se dobi in naroča v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani.

Sveto evangelijsko G. N. Isusa Krista i djela apostolska. Najnoviji hrvatski prevod s bilješama. Prvo izdanje 55.000. Cijena po komadu s »Malim molitvenikom«. Sarajevo. Naklada kaptola vrhbosanskega. 632 strani. — »Mali molitvenik«, složio ga dr. Ivan Koščak, arhigjakon prvost. kaptola vrhbosanskega. 122 strani. — Toplo molimo sve i svakoga, neka bi nam — ako je moguće — samo za prvi put po volji poklonio jednu makar najmanju svoticu povrh odregijene cijene a u svrhu, da se osnuje temeljna glavница, pomoću koje ima se za sva vremena osigurati jeftino izdanje našega djela.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Umrle Mar. hčere: Marija Kukovič, Gera Bogme, Marija Tumpaj, pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju. — Neimenovan oče za sinovo spoznanje. — F. P. za razsvetljenje in pobožno molitev. — Neka družina. — Mladenec za pravo spoznanje. — Mladenka za dobro spoved in stanovitnost v dobrem. — Dva brata v Ameriki, da ne bi zašla na kriva pota. — Neki mož, da opusti pijanstvo. — Neki mož-abstinent za uslišanje večletne prošnje pri Mariji in bogoljubno življenje. — M. D. za odvrnjenje velike krivice v denarnih zadevah. — Dekliška Mar. družba v Šaleški dolini za mir, edinstvo in vztrajnost. — Neka oseba za sporazum med bratom in očetom. — Neka oseba za moč premagovanja v skušnjavah, za neko zgubljeno mater in njenega sina. — F. K. v neki važni zadevi. — Neko dekle iz Boštanja za dobro spoved, vredno prejetje sv. zakramentov, zmažo v skušnjavah in srečno zadnjo uro. — Neko dekle za strah božji in sveto čistost vseh deklet v župniji. — Neki mladenec za dar učenosti in pravi poklic. — Neka Mar. hči, da bi vredno prejela sv. zakramente. — Druga Mar. hči za dobro dolgo spoved in vreden prejem sv. zakramentov. — 18 mesecev bolna Mar. hči za zdravje. — Neka Marijina hči za vreden prejem svetih zakramentov, zmažo v velikih skušnjavah, darove Svetega Duha in pravo spoznanje. — Neka Mar. hči za stanovitnost v dobrem, zmažo v skušnjavah in pravo spoznanje samostanskega poklica. — T. W. za neko v velikem mestu na kriva pota zašlo dekle. — Neka

vas za preobrat političnega mišljenja posameznikov. — Mar. hči za svaka, da bi se zavedal očetovskih dolžnosti. — Neka družina za potrpežljivost in božji blagoslov. — Mar. hči za samostanski poklic. — Ranjka Mar. hči Manica Vrtačnik. — M. H. za zdravje, vreden prejem sv. zakramentov, potrpežljivost in srečno zadnjo uro. — Več oseb Srcu Jezusovemu v dušnih in telesnih potrebah, za vreden prejem sv. zakramentov in srečno zadnjo uro. — Neka mati za sebe in svoje otroke v Ameriki, da bi ostali zdravi in dočakali srečno smrtno uro. — Umrli mladenec Jož. Kovačič. — Neka mladenka za pravo spoznanje poklica, stanovitnost v sveti čistosti in srečno zadnjo uro. — Tri osebe v Ameriki, da ne bi izgubile svete vere. — Mladenka za brata v tujini. — Neka oseba za dušni mir. — Zapuščena žena, da se povrne mož in oče štirih otrok. — Sv. misijon v neki zelo potrebni duhovniji. — Neki dijak, da bi mogel srečno premagati vse skušnjave zoper »belo lilijo« in zoper svoj izvoljeni poklic. (?)

ZAHVALE.

Marija Ogrizek za zdravje na očeh. — F. P. za povrnjeno zdravje materi. — Fr. K. za uslišano molitev. — M. T. za izboljšanje srčne bolečine. — Mar. hči za hitro ozdravljenje hude opekline na nogi. — Starši Mariji brezmadežni za zdravje desetletne hčere. — Ana Jaklič sv. Jožefu za pomoč v neki stiski. — Fr. Kramar Mariji Devici za srečno vrnitev iz tujine. — Mladenka petrovski Materi božji za dolgo iskano zdravje. — J. Korošec sv. Arihu za zdravje v hudi bolezni.

Vse naročnike in naročnice lista »Ave Marija«, ki ga razpošilja Družba sv. Rafaela v Ljubljani, najljubneje prosimo, da blagovolijo poravnati zaostalo svoto za leto in nekateri naročniki tudi za nazaj v najkrajšem času, ker moramo naročnino poslati uredništvu v Ameriko. Družba sv. Rafaela za izseljence v Ljubljani, Dunajska cesta št. 38.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Nekaj spisov in dopisov se je danes morale odložiti. — Pri članku »Evharistija vez cerkvene edinosti« je izostalo ime pisčeve, ki je g. M. Stanonik, bogoslovec. — Ko bi naši dopisniki hoteli vendar listnico uredništva brati in se po njej ravnavati! Zopet prihajajo pisma brez podpisa. Zato bodi še enkrat povedano, da se na taka ne moremo nič ozirati.

Društvo sv. Marte ima na dan sv. Marte, torek 29. julija ob 5. zjutraj sv. mašo na Rožniku.

Društvo »Sveta vojska« za Ljubljano pa imajo sv. mašo ob isti uri v petek 29. avgusta.

12. Torek. Sv. Klara. Tretjerednikom popolni odpustek in vesoljna odveza.

15. Petek. Veliki šmaren. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor prvi dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; spovednik more mesto obiska v bratovski cerkvi določiti kako drugo dobro delo; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; e) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje in žalostne Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega; h) udom družbe krščanskih družin; i) Marijinim družbam; j) udom bratovščine za uboge duše v vicah; k) tretjerednikom. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

16. Sobota. Sv. Rok. Popolni odpustek tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni cerkvi.

19. Torek. Sv. Ludovik, škof. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 16. dan.

24. Nedelja. Marijino sedmero veselje in prečisto Srce. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor prvi dan; b) tretjerednikom. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

25. Ponedeljek. Ludovik, kralj. Tretjerednikom popolni odpustek in vesoljna odveza.

28. Četrtek. Sv. Avguštin. Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

31. Nedelja, zadnja v mescu. Angelska. Popolni odpustek: a) tretjerednikom kakor 16. dan; b) vsem, ki trikrat na teden z drugimi skupaj molijo sv. rožni venec; c) udom »Dejanja sv. Detinstva«.

Darovi.

Za bratovščino presv. Rešnjega Telesa od 8. januarja do 15. junija 1913: Dobrova 120 K. — Šmartno pri Litiji 47 K. — Preddvor 65 K. — Češnjice 32 K 30 vin. — Naklo 93 K. — Kopanj 138 K 60 vin. — Podbrezje 65 K 70 vin. — Borovnica 105 K. — Grčarice 12 K 60 vin. — Šent Vid nad Ljubljano 65 K 90 vin. — Sv. Trojica pri Čirknici 32 K. — Drača 80 K 40 vin. — Št. Lenart nad škofjo Loko 28 K 80 vin. — Podrača 85 K 12 vin. — Trboje 37 K 34 vin. — Kostanjevica 21 K. — Šempeter pri Rud. 29 K 40 vin. — Sveti Križ nad Jesen. 27 K. — Zatičina 60 K 60 vin. — Selca 123 K. — Radovica 30 K. — Sostro 80 K. — Blagovica 42 K. — Nadanje Selo 100 K. — Sveti Trije Kralji 100 K. — Sela pri žužemberku 25 K 32 vin. — Vrh pri Vin. 40 K. — Preska 20 K. — Metlika 103 K. — Janče 72 K. — Kor. Bela 30 K. — Boh. Bistrica 100 K. — Svibno 60 K. — Bukovica 22 K 60 vin. — Brezovica 100 K. — Podkraj

85 K. — Zaplana 51 K 70 vin. — Brdo 45 K. — Planina pri Rak. 45 K 46 vin. — Stara Cerkev, Koč., 78 K 60 vin. — Reteče 69 K. — Preloka 14 K 50 vin. — Prežganje 81 K. — Kovor 20 K. — Homec 126 K. — Horjulj 103 K. — Mavčice 90 K. — Škocijan pri Mokronogu 42 K. — Voglje 50 K. — Motnik 68 K. — Cerklje, Gor., 136 K. — Koprivnik, Koč. 26 K. — Dol 67 K. — Čemšenik 122 K. — Poljanica 39 K. — Javorje pri Ljubljani 20 K. — Mirna peč 61 K 10 vin. — Bukovšca 22 K 60 vin. — Vič 92 K. — Brezovica 100 K. — Ljubno 44 K. — Zalilog 72 K. — Št. Jurij pri Šmarji 95 K 28 vin. — Zagradec 41 K 50 vin. — Stara Oselica 60 K. — Črni Vrh nad Idrijo 80 K. — Zagorje ob Savi 70 K. — Ježica 80 K. — Prečna 70 K 86 vin. — Špitalič 82 K 20 vin. — Mozelj 33 K 80 vin. — Žabnica 83 K. — Št. Ožbalt 60 K. — Budanje 105 K. — Krka 54 K 40 vin. — Trnovo v Ljubljani 35 K. — Ig 63 K 72 vin. — Olševk 26 K 70 vin. — Št. Jakob ob Savi 75 K. — Dob 230 K. — Budanje 150 K. — Žužemberk 80 K. — Topla Reber 15 K 40 vin. — Grahovo 46 K. — Stari Log, Koč. 45 K. — Sv. Helena 50 K. — Zgor. Tuhinj 43 K. — Mengeš 267 K. — Želimlje 27 K 10 vin. — Škocijan pri Turjaku 73 K 40 vin. — Podlipa 26 K 70 vin. — Zgor. Logatec 30 K. — Fara pri Kost. 48 K 20 vin. — Kamna gorica 60 K. — Adlešiči 37 K 40 vin. — Ajdovec 40 K. — Suhorija 34 K. — Kropa 33 K. — Rova 26 K. — Stara Cerkev 125 K. — Kolovrat 80 K. — Slavina 86 K 60 vin. — Tržič 83 K. — Čč. gg. uršulinke 50 K. — Dolenja vas 106 K 40 vin. — Štanga 66 K 80 vin. — Golo 43 K 50 vin. — Dobovc 22 K 20 vin. — Brusnice 24 K 6 vin. — Dol. Logatec II. 4 K. — Šmartin pod Šmarno goro 74 K 10 vin. — Podrača 83 K 14 vin. — Št. Jošt pri Kranju 19 K. — Komenda 233 K. — Javor pri Ljubljani 25 K 20 vin. — Rakitna 65 K 20 vin. — Dovje 47 K. — Domžale 150 K. — Hrenovice 5 K. — Radomlje 10 K. — Belapeč 14 K. — Kokra 13 K 60 vin. — Št. Peter na Krasu 55 K. — Reteče 27 K. — Suhor 70 K 32 vin. — Sorica 108 K 72 vin. — Peče 21 K. — Nova Oselica 40 K. — Osilnica 52 K. — Dobropolje 107 K. — Breznica 88 K. — Koroška Bela II. 20 K. — Spodnja Idrija 90 K. — Postojna 65 K. — Vavta vas 30 K 24 vin. — Ledine 26 K. — Bled 56 K. — Smlednik 100 K. — Št. Vid pri Zat. 104 K 90 vin. — Podgrad 23 K. — Kranj 135 K. — Čatež pri Zapl. 40 K. — Poljane pri škofji Loki 86 K 4 vin. — Goče 49 K. — Košana 30 K. — Slavina 86 K 60 vin. — Moravče 170 K. — Tunice 56 K. — Preska II. 10 K. — Počč. uršulinkah 153 K. — Frančiška Novak 2 K. — Jos. Namet 1 K. — Roza Završan 2 K. — Ana Grdin 60 vin. — Jerica Dežman 50 vin. — Terez. Wurzer 2 K. — Mar. Klein 2 K. — Rovšek Mar. 2 K. — Grčar Frančiška 2 K. — Pucihar Fr. 2 K. — Verbar Amalija 1 K. — Blaznik Jerica 2 K. — Šmalc Ana 2 K. — † Metka Taušelj 50 K. — Rozalija Miklavčič 1 K. — Fran. Žlemlberger 1 K. — Marija Modic 2 K. — Margareta Eržen 2 K. —

Mihelič Ana 1 K. — Kavčič Elizabeta 1 K. — Čemažar M. 1 K. — Marija Elsner 1 K. — Terez. Elsner 1 K. — † Mar. Boziccio 1 K. — Čč gg. bogoslovci 25 K. — Po »Bogoljuba« 125 K. — Več neimenovanih 5 K. — Primskovo 45 K. — Dragatuš 50 K. — Trnje 43 K 40 vin.

Za cerkev sv. Jožefa: Iz Slavine 295 K. — Z Zalegaloga 161 K. — Marija Korošec 200 K. — Po vlč. sup. Erženu 100 K. — Katarina Bogataj 12 K. — Ana Blažič in Marija Škofica po 10 K. — Po gdčni Bilek 6 K. — Marijana Žust nabrala 14 K. — Po vlč. g. Köster (Hamborn) 5 K. — Več neimenovanih skupaj 255 K. — Janez Oven 8 kron.

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali do 15. julija častiti gospodje: Evg. Legat, katehet v Ljubljani, 5 K 95 vin. (II. zbirka). — K. Supin, vikar v Novem mestu, 2 K. — Iv. Šesek, kaplan v Kočevju, 15 K 36 vin. — Neimenovan 4 K. — Uredništvo »Bogoljuba« 371 K. — Župni urad Zasip 15 K. — Župni urad Žalina 20 K.

Za balkanske misijone: Izobraževalno društvo v Loškem potoku 23 K. — Ob predavanju v Besnici 20 K. — Predavanje v Kamni gorici 10 K. — Frančiška Hostnik 50 K. — Bogoslovci 17 K. — Marijina družba v Čemšeniku 20 K. — Izobraževalno društvo v Šmartnem pri Litiji 7 K.

Za usmiljenke v Odrinu: Marija Kastelic 20 K. — M. Urmaš 2 K. — Marija Marinšek 20 kron.

Za vsakdanji kruh: Dobrotniki iz Celja 20 K.

Za Marijin dom v Bosni: Iz Dupelj 10 K. (1 pola opeke). — S Homca 36 K 80 vin. (4 pole opeke). — J. Prašnikar 1 K.

Za bulgarske sirote: Neimenovan 1 K.

Steckenpferd - lilijino mlečno milo

Je slejkoprej neobhodno potrebno za racionalno negovanje kože in lepote. — Vsaki dan pohvalnice. Dobl se povsod à 80 vinarjev.

A. Radej

kipar, izdelovalec oltarjev

Malikamen pri Rajhenburgu ob Savi

priporoča se toplo prečast. duhovščini, Marijinim družbam in vsem cerkvenim predstojništvom za napravo novih

kipov, oltarjev, križevih potov, prižnic itd.

Popravila točno, ceno in zajamčeno.

1536

I. tirolsko počitniško zavetišče za otroke

posebno za otroke boljših stanov **grad Lengberg**, pošta **Nikolsdorf v Pustertalu**. Prospekti zastonj. 1872

Razširjajte Bogoljuba!

Katoliška Bukvarna v Ljubljani

priporoča cerkvenim zborom sledeče skladbe:

Dr. A. Faist: Cerkevne pesmi

za mešani zbor dva zvezka:

I. Velikonočne, binkoštné in Marijine. Part. K 1'50, gl. à K —25.

II. Marijine (šmarnične).

Part. K 1'80, gl. à K —25.

Napevi obeh zbirk so za naše razmere tako primerni, da jih bodo povsod radi peli, samo da jih pevovodja dobi v roke

Premierl Stanko: Hvalite Go-

spoda. 21 pesmi na čast svetnikom za mešani zbor. Part. K 2'40, gl. à K —60.

Vseskozi mojstrske pesmi, ki nudijo velik užitek in napravijo nenavaden vtis.

Gerbič Fr.: 12 pange-lingua-

tantum ergo za mešani zbor.

Part. K 1'80, gl. à K —40.

Napevi so zloženi v najlažjem, a vendar zelo melodioznem slogu. Zbori jih bodo sigurno z veseljem peli.

Kdor ljubi dobro kavo,

rabi kot pridatek „pravi zagrebški
:Franck:“ z kavinim mlinčkom. —
Kdor ga še ne uporablja, pogreša
najboljše.

emp 45/25.642

Fotografski aparati

iz lesa in kovine strokovnjaško konstruirani, ne iz lepenke
kakor se ponujajo od raznih nevedčakov! Cene s
ploščami, papirjem, kemikalijami in podukom, poština posebej:

Ročne kamere od K 1-60
dalje.
Kamere na stojalu od „ 6-20
dalje.
Kamere z zaklopnic
od „ 9-70
dalje,
in višje do „ 800-—

Najboljša izpeljava!

Odlikovano z avstrijsko državno kolajno.

Priložnostni nakup rabljenih aparatov in objektivov vseh vrst
zelo poceni. **Ceniki zastoj.**

ELFR. BIRNBAUM, Hirschberg 144, Češko.
tovarna fotografskih kamer. 599

Odrezke

moškega in ženskega blaga, ki so se nakupi-
čili tekom sezone, prodam, dokler so še v za-
logi, po jako nizkih cenah. Blagovolite torej
izrabiti priliko in zahtevajte brezplačno pov-
zorjenje, katero pa blagovolite vrniti v teku
osmih dni.

Razpošiljalnica sukna 1871

FRANC ŠMID

Jägerndorf Nr. 211 avstr. Šlezija

500 kron

Vam plačam, ako vaših kurjih oces, bradavic in
trde kože tekom 3 dni brez bolečin ne odpravi
moj uničevalec korenin **Rla-maziło**. Cena lončku
z jamstvenim pismom **1 krono.** 2216

Kemeny, (Kaschau) I. Poštni predal 12/162, Ogrsko.

Ceno češko posteljno perje.

Kilo sivega puljenega K 2-—, boljšega K 2-40,
polbelega K 3-60, belega K 4-80, prima kakor
puh mehkega K 6-—, veleprima K 7-20, najboljša
vrsta K 8-40, izredno fino
snežnobelo K 9-60.

Zgotovljene postelje

iz gostonitnega rdečega, višnjevega, belega ali rumenega
nankinga, dobro napolnjene, pernica ali spodnja blazina 180 cm
dolga, 116 cm široka po K 10-—, 12-—, 15-—, 18-—, 200 cm dolga,
140 cm široka po K 13-—, 15-—, 18-—, 21-—, zglavnica 80 cm
dolga, 58 cm široka po K 3-—, 3-50, 4-—, 90 cm dolga, 70 cm
široka po K 4-50, 5-50, 6-—, Zamena dovoljena, za neugajajoče
denar nazaj. Cenovniki franko in poštine prosto vsakomur.

Benedikt Sachscl, Lobes pri Plznu 159. Češko

Bogata zaloga

226

**šivalnih strojev,
koles, pisalnih strojev**

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.

Getzemani in Golgata.

Šola ponižnosti, pokorščine in ljubezni do smrti. Premišljevanja in molitve v čast bridkega trpljenja in smrti našega Gospoda Jezusa Kristusa. — Po nemški izdaji priredil Fr. Ks. Steržaj. Cena platno, rdeča obreza K 2'60; šagrin, zlata obreza K 3'60.

Kdor bo pridno prebiral ta pretresujoča premišljevanja o Gospodovem trpljenju, bo deležen velike duhovne milosti. Ob resnih dnevih sv. postnega časa, posebno pa ob urah preizkušnje, ko občutimo najbolj bridkost in resnobo človeškega življenja, bomo vzeli v roko to knjigo z neko sladko tolažbo v srcu in črpali bomo iz nje uteho, katero bi med svetom zastonj iskali. Premišljevanja so tako lepa in koristna, da bomo našli v njih vedno nove misli; čim večkrat jih bomo brali, tem ljubša nam bodo. Knjiga ima pri vsej svoji obširnosti priročno žepno obliko in ob koncu popoln molitvenik.

Tolažba dušam v vicah.

Molitvenik s premišljevanji o vicah. Priredil župnik Fr. Bleiweis. Cena: rdeča obreza K 1'20, zlata obreza K 2'—, šagrin zlata obreza K 2'60.

Bog hoče, da pomagamo ubogim dušam v vicah, do katerih nas veže krščanska ljubezen do bližnjega, ki niti s smrtjo ne neha. Bog bo stoteren plačnik za vsako delo krščanskega usmiljenja. Zato sezimo po tem molitveniku, ki ima tako vzvišen in blag namen pomagati trpečim bratom v vicah

Marija, kraljica src.

Nauk blaženega Grinjona Montfortskega o pravi pobožnosti do Matere božje. Rdeča obreza K 1'60, fina šagrin zlata obreza K 2'40.

To zlato knjigo naj si nabavi vsak, komur je na tem, da Marijo prav časti in se obvaruje napačne pobožnosti, ki je pogubila že mnogo duš. Molitvenik ima prekrasno vsebino in bo navdal bralca s posebnim sladkim in tolažbe polnim otroškim zaupanjem do Marije. Za člane Marijinih družb ni lepšega berila, kakor je ta zlata knjiga.

Pot k Bogu.

Molitvenik za odrasle.

Cena za vezan izvod z rdečo obrezo K 1'20, z zlato obrezo K 1'60, fina vezava upogljive platnice K 2'80, fino vatrane platnice K 3'—.

Med molitveniki, namenjenimi za splošno porabo, je ta najpriporočljivejši in najpopolnejši. Ker se naslanja skozi in skozi na „cerkveni molitvenik“ in „večno življenje“, se ta molitvenik najbolj strinja z molitvami, ki jih predpisuje za najrazličnejše prilike sveta cerkev. Odlikuje se tudi glede na zunanjo obliko in krasne vezave.

Molite, bratje!

Molitvenik, povzet deloma iz spisov arskega župnika blaženega Janeza M. Vianaja.

Cena za vezan izvod z rdečo obrezo K 1'20, z zlato obrezo K 1'80, fin šagrin zlata obreza K 2'40.

Ta molitvenik se odlikuje z velikim tiskom in je namenjen posebno slabovidnim. Pri vsem tem ima pa zelo lepo zunanjo opremo, priročno obliko in je tako tenak, da ga spraviš v vsak žep, ne da bi te količkaj oviral.

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.